

ศัพท์ไทย เล่ม ๑ ตอนที่ ๙ มีนาคม พ. ศ. ๒๔๖๔

	หน้า
คดี ตัก ดับ แห่ง มหานคร (คดีที่ ๗) ... รามจิตติ	๕๕๓
ผีทะเล มยุข	๕๕๖
ภาษิต ดอง นัย นายโป้ โปรคุปต์	๓๐๐๘
ภูตโทรศัพท์ ผ. ศิริวัฒน์กุล	๓๐๐๙
พิศุจน์ อักษร ต. ประธานทอง	๓๐๒๓
หมัดแม่น ต. อันตะริกานนท์	๓๐๒๔
ประโยชน์ คำคัญ (ภาพย่อจง) ชุน พิทักษ์ ธารภาว	๓๐๕๗
น้ำใจ ของ คุณ น้ำ ช. ป. ศ.	๓๐๖๒
กวีระ ภาษิต ต. สุวณัฏฐ์	๓๐๘๖
กระจุม กระจิม จ. ต. อัสสเดนา	๓๐๘๗
ปัจฉิม ตวิศ บรรณาธิการ	๓๐๘๒

คำบำรุงปละ ๑๐ บาท ที่ทำการโรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย โทรศัพท์ ๔๔๒

เป็น ประวัติการ ของ มอริเออร์ รอด เบค, ผู้เคย
เป็น รอง อธิบดีกรมตำรวจ ลับ ณ กรุงปารีส. วิถี เลี่ยม เอะ คิวช
รวบรวมเรื่องและ แต่ง เป็น ภาษา อังกฤษ.

ราม จิตติ

แปล เป็น ภาษาไทย

คดี ที่ ๗

คดี ถนน เทเวศ

“ ความ เห็น ของคุณ เป็น อย่างไร ขอ รับ ? ”

ข้าพเจ้า ถาม ข้อ นี้ แก่ ดั หาย ของ ข้า พเจ้า ผู้ รูป ตั้ง แต่ง เครื่อง แบบ
ทหาร, คือ นาย พันเอก ยุตต์ ดิ บ ร ก ว ี ด์, จเร ดิน ระเบิด ใน กระ ทรวง
กระ ตา โหม ฝรั่ง แซ่, เมื่อ เรา ยืน อยู่ ดั ้วย กัน ที่ ก ดาง กอง อี รุ ปุ น ท ดาย

ที่ถนนเทเวศร์, ซึ่ง เป็น ถนน ซอย จาก ถนน อาเวะนี เดอะ ตอเปรา ไป จด ถนน วิเซติเยอ ทาง คึก ปาเลต์ รวยดี.

กอง อีรู ปูน นั้น ได้ เคย เป็น คึก ใหญ่, แบบ เก่า ๆ, เมื่อ ๒ ชั่วโมง ก่อน นั้น, แต่ ใน ขณะ นี้ เกือบ จะ ตะเอียด ไป หมด ด้วย กำลัง แรง แห่ง ความ ระเบิด. คำ รวณ ครบ ชาติ ต้อง คง แกว่ กัน คน เป็น อัน มาก ไว้ ทั้ง ทาง ห้ว และ ท้าย ถนน, เพราะ ได้ เกิด มี คำ ตัก กัน ด้วย ความ ดัน ท่ว ทั้ง ปาร์ดี ว่า “เบอว์ ทาเบ็ม” (คือ เป็น ขนาด ใหญ่ ที่ เขอรมนั ใช้ ยัง ระดม กรู ปาร์ดี จาก ส่นาม รบ) ได้ เริ่ม ยิ่ง ใหม่อีก แด้ว, และ ว่า ตัก แตก มหิมา ตัก ๓ ได้ หิ้ว มา ใน อากาศ และ ทำ ตาย ตัก ๕ ชน หตง นนตง แด้ว.

แต่ ที่ แท่น นั วัน นั้น เป็น วัน ๓ ใน เดือน กุมภาพันธ์, ๑๙๑๙ (พ.ศ. ๒๔๖๒), และได้ มี สัญญา อย่า คึก กับ เขอรมนั ดำ เดือน ก่อน นั้น แด้ว.

ข้าพเจ้า กำลัง ซัก ถาม ปาก คำ ชาย ผู้ ๑ ซึ่ง ถูก ส่ง ดัย ว่า เป็น ขะโมย อยู่ ที่ กรม ตำรวจ ดับ เมื่อ เวลา ๑๑ นาฬิกา เข้า วัน นั้น, เมื่อ แด้ง ดั้น ครัน ครัน ได้ ทำ ให้ กระจก หน้า ต่าง ของ ข้าพเจ้า เขย่า กราว, และ ตัก ครัว ดุ ประหนึ่ง ว่า ได้ เกิด มี แผ่นดินไหว ชน. ข้าพเจ้า ดั่ง, แต่ เมื่อ ทราบ อยู่ แก่ ใจ ว่า อย่าง ไ่ ๆ เหตุการณ์ นั้น ก็ คง จะ ต้อง มี ผู้ร้าย งาน มา ยัง ข้าพเจ้า ตาม เวลา อันควร, ข้าพเจ้า จึง มิ ได้ หยุต ซัก ผู้ ถูก ส่ง ดัย, ซึ่ง เป็น คน ชนิด “อะบ๊ช” อย่าง เดว ๆ.*

* “อะบ๊ช” (apache) เป็น ศัพท์ ฝรั่งเศส ใช้ เรียก พวก นักเลง เช่นเดียวกับ ที่ เรา เรียก ตาม ภาษาจีน ว่า “ก๊วย.” คำว่า อะบ๊ช มา จาก “อะปะเช,” ซึ่งเป็น นาม ของ ชน ชาติ อินเดียน แห่ง แล่ ๑ ใน อเมริกา, เป็น แล่ ที่ ร้าย มาก.

ตอน นั้น มาอีก ชั่วโมง ๑ กระทรงง กระตาไหม ได้ ไทรศัพท ไป ถึง
ข้าพเจ้า, และ ข้าพเจ้า ได้ พุด กับ นาย พันเอก ดับบริกวดส์, ผู้ที่ ขอ
ให้ ข้าพเจ้า ไป พบ กับ เขา ณ ที่ เกิด เหตุ น่า สดุดใจ—เพราะ คน ถึง ๑๒ คน,
หรือ กว่า นั้น, ได้ ตาย ไป แล้ว—ที่ ถนน เทเรส.

พื้นที่ ซึ่ง เรา ได้ ไป ยืน มอง ดู อยู่ นั้น แสดง การ แดก สดาย อย่าง มาก
ทีเดียว. ดัก ทั้ง หัก ได้ หาย ไป, และ แม้ ใน เวลานั้น, ซึ่ง สดุด ไม่ มี
ลม, ได้ มี รุต เปน หมอก อยู่ ใน อากาศ, และ จมูก ของ ข้าพเจ้า ได้
กลิ่น อะไร แปลก, แต่ ไม่ เหมือน, เกือบ จะ คล้าย ๆ ผิด ดม. มัน ทำ
ให้ ข้าพเจ้า นึก ถึง ดับ อานา.

อิฐ ได้ ถูก ระเบิด เปน ผง ไป, ก้อน สดิดา แดก แะ, และ รอด
เหล็ก บิด รว กับ ลวด. ณ ที่ หนึ่ง ใกล้ ๆ เรา, เมื่อ เรายืน อยู่ บน
กอง อิฐ หัก กาก ปูน, ห่อ ใ้อ่าน ซึ่ง ชาติ ได้ มี ไฟ ติด ชน และ แล้ง
ฟู ๆ อยู่, และ มี พด ดับ เพลิง พวก ๑ กำลัง พยายาม ช่วย ตา แก่ คน ๑
ซึ่ง ถูก รอด ทับ อยู่ และ ยัง มี ชีวิต.

นาย ทหาร ผู้ชำนาญ มาก ใน ทาง ดิน ระเบิด ตอบ คำถาม ของ ข้าพเจ้า
ว่า, “มอง ดีเออร์ เบค, ฉัน ไม่ รู้ ที่ จะ ตก ลง ใจ อย่างไร จริง ๆ เทียว.
ดิน ระเบิด อะไร ที่ ชาติ ก ของ เรา ได้ ปลดปล่อย มา ให้ เรา ครอง นี้ เปน ของ ที่ นัก
แปร ชาติ ของ เรา ไม่ รู้ จัก เคย. ฉัน ไม่ รู้ จัก ก็นั้น เลย.” เขา พุด
พดาง ทาง สดุด ก็นั้น โดย รมัต ระวัง. เกรง จะ เปน ใอ พิษ อะไร อีก ชนิด ๑.

ข้าพเจ้าพูดว่า, “ถ้า อ้าย บ็อส (เยอรมัน) เริ่มรุกรานเรา อีก ตะกี้, ในไม่ช้าเราก็คงจะได้เห็น ตุ๊กแตก มา ตกใน ปารีส อีก ตุ๊ก หนึ่ง ตะ. แต่มันจะทำเช่นนั้นได้อย่างไร เมื่อใน เวดาน กองทัพ ยัด แดน ฝ่าย เรา ไป คง อยู่ ที่ ฝั่ง น้ำ ไรน แล้ว?”

นายทหารตอบว่า, “ตุ๊ก ตะนาย! ฉันเห็นด้วย. มันมีความ ตึก ดิบ อะไร อย่าง หนึ่ง เนื่อง ด้วย การ ระเบิด. ฉันรู้สึก อยู่ เช่นนั้น.”

“ทำไม?” ข้าพเจ้าถาม พดางทาง ย่น ดู พด ดับ เพลิง ที่ กำลัง ช่วย คน.

เขาตอบว่า, “เพราะเท่าที่ฉันได้ ไต่ ถล่ม มา แล้ว, มี ข้อ ความ ทำให้ ฉัน เข้าใจ ว่า การ ระเบิด ได้ เกิด ขึ้น จาก ภายใน—ไม่ใช่ จาก ภายนอก.”

ข้าพเจ้าถามว่า, “ถ้าเช่นนั้น ไม่ใช่ ตุ๊ก แตก ตก มา จาก ฟ้า ฉนวน หรือ?”

เขาตอบว่า, “ฉัน ออก จะ นึก ว่า ไม่ใช่. การ ระเบิด ได้ เกิด ขึ้น ที่ ชั้น ใต้ ระดับ ถนน หรือ ที่ พื้น ชั้น ที่ ๑ แห่ง ดิน. กว่า เรา จะ รื้อ ชน ของ ที่ หัก พัง ลง มา แล้ว ไป พ้น ได้. เรา ไม่ สามารถ ที่ จะ วินิจฉัย ได้ ว่า ได้ เกิด ระเบิด ขึ้น ที่ ไหน แน่. แต่ ขอ ให้ ดัง เกิด ดู เกิด.” เขาชี้ให้ข้าพเจ้า ดู ผนัง คึก ที่ อยู่ ติด ๆ กัน ทั้งสอง ข้าง ซึ่ง แตก แะ แะ ทลาย, ผนัง ห้อง ทลาย ห้อง ใด พัง เปิด อยู่ ทั้งสอง ข้าง, และ พูด ต่อไป ว่า, “ความ แรง แห่ง ความ ระเบิด ได้ พัง ชน ไป ข้าง บน. มัน ต้อง เป็น การ ระเบิด อย่าง มหึมา ทีเดียว.”

ข้าพเจ้าถามว่า, “ลูก กระสุน แรก หนัก ๆ ตก ทลุหลัง คา จะไม่
ทำให้ระเบิด เช่นนี้ หรือ?”

เขาตอบว่า, “ฉัน คิด ว่า คงไม่ เปน. ฉัน ได้ เคย เห็น เรือรบ และ
ตึก ที่ ถูก กระสุน แรก มา มาก และ ใน เวลา สงคราม, แต่ ลักษณะ ภาย
นอก ผิด กับ ที่ นี้.”

ข้าพเจ้าถามว่า, “ถ้า ฉะนั้น คุณ เห็น ว่า ตึก นี้ ได้ ถูก ระเบิด โดย
เจตนา หรือ โดย อุบัติ เหตุ ฉะนั้น หรือ?”

เขาตอบ โดย พัดิน ว่า, “ฉัน เห็น เช่นนั้น ที่ เดียว. มัน อาจ จะ
ได้ เปน ไป โดย อุบัติ เหตุ, หรือ อาจ จะ เปน ประทุษกรรม เพื่อ แก่ กัน
กัน ก็ เปน ได้. ถ้า เปน อย่าง ที่ ๒ นั้น แล้ว, ผู้ ที่ ลง มือ ใน การ อันนี้ ได้
พรา ชีวิต มนุษย์ ผู้ ไม่ มี ผิด เสีย เปน หตายคน เพื่อ ทำ ตาย ผู้ ที่ เขา เกิด ขัง.”

ข้าพเจ้า แล เห็น ข้อ คำ คัญ ใน ถ้อย คำ ของ ผู้ ชำนาญ นั้น โดย ทันที,
จึง พูด ไป ว่า, “อ้อ! ความ สันนิษฐาน ของ คุณ ทำให้ คิด มี ลักษณะ
แปลก ชน ที่ เดียว. ผม จะ ต้อง ให้ เริ่ม สอบ สอน ดู โดย ทันที ถึง เรื่อง ผู้ ที่
ได้ อยู่ ใน ตึก นี้, และ ซึ่ง ดู เหมือน จะ ได้ ตาย ไป เสีย หมด แล้ว.”

แม้ ใน ขณะ เมื่อ ข้าพเจ้า พูด อยู่ เช่นนั้น เอง ก็ ได้ มี เด็ก หญิง
อายุ ๓๐ ขวบ คน หนึ่ง ร้อง ให้ มา. เด็ก นั้น ได้ รับ ใช้ ไป จาก บ้าน เมื่อ ก่อน
เกิด เหตุ, และ ใน เวลานั้น กำลัง พูด อยู่ กับ พด คำ รวจ นคร บาต ตาม
หา มารดา ซึ่ง หาย ไป. เด็ก นั้น ได้ กัด บั มา พบ บ้าน ที่ อยู่ สูญ ไป เสีย แล้ว.

เคราะห์มันจะเป็นมิตรของผู้ไม่ประมาท, และตัวข้าพเจ้า^{นี้} มันก็ไม่ใคร่พูดปากพด้อยและดำเนินการไปตามที่ข้าพเจ้า^{นี้} สักปรารถนาจะทำ.
ในคืน^{นี้}, ข้าพเจ้าได้กลับไปยังกรมตำรวจ ด้วยความพิศวงมาก. ถ้าปาริสต์อยากเชื่อ^{ว่า} ข้าศึกของเราได้ส่งตุ๊กกระสุนแตกเข้าไปในกรงอีกตุ๊ก^๑ โดย “เบอร์ทาเบม,” หรือว่าได้^{ให้} ตุ๊กระเบิดตลงมาจากเครื่องบิน ซึ่งบินสูงจนแต่เห็นไม่ได้ ถนัดเห็นเหมือนผู้เฒ่าอันอยู่ต่ำๆ นั้น, ก็เชิญเชื่อเช่นนั้นเถิด, และแท้จริงอาจทำให้กิจการของข้าพเจ้า^{นี้} ง่ายขึ้นด้วยซ้ำ. ใครอยากบ้าพอที่จะเชื่อ^{ว่า} อย่างไรก็ตามใจผู้^{นี้} !

ทั้งชาเตลและโรเคร่^๑ พะเอนไม่อยู่ เพราะได้ไปสืบคดีอัน^๑ เนื่องด้วยการโจรกรรมสำคัญแห่งใบสำคัญจากรถไฟกระบวนด่วนระหว่างโมดันกับปาริส. ถู^๑ นั้นได้ทราบ^{ว่า} หายเมื่อถึงที่ตารอช, ระยะประมาณ ๑๖๐ กิโลเมตรจากปาริส, และเราได้เคาะเงื่อนผู้ร้ายบ้างเล็กน้อย—คือพวกไปรษณีย์บุรุษ, ซึ่งเดินทางไปมาด้วยดาหะระ ๔ ครั้งระหว่างพรหมแดนเซ็งญูเซออัลปส์กับสถานที่^๑ ดิยอง.

ต่อเวลาเกือบ ๓๐ นาฬิกาคืน^{นั้น} ข้าพเจ้าจึงได้สามารถพูดได้กับโรเคร่ที่ไฮเตลเดอะตากราณตารอช. เมื่อพูดถึงกันแล้วข้าพเจ้าได้สั่งให้เขากลับโดยทันที, และบอกว่าข้าพเจ้าได้ส่งกิตตารัต^๑ ไปแทนตัวเขา, และว่ากิตตารัต^๑ ได้ออกจากปาริสโดยรถกระบวนด่วนที่จะไปโรมเมื่อ ๑ ภาคนาฬิกา ก่อน^{นั้น} แล้ว.

โรเจอร์ พูด มาว่า, “ ข้าเถิด อยู่ ที่ ค่อนแนร์ว ร็อบ – ที่ ไฮเคต
 ดียองคอร. ผม จะ เขียน จดหมาย ทั้ง ให้ กัตตารด์ ไว ให้ ไปพบ เขา
 นั่น ”
 ทนน.

ข้าพเจ้า ตอบว่า, “ ตี๋ แดว ! แต่ ร็อบ กัดบ มา ที่นี้ โดยเร็วเถอะ.
 มี เรื่อง ชนใหม่ ที่ จะ คง พิจารณา.”

แล้ว ข้าพเจ้า ก็ บอก เลิก พูด และ เข้า นอน.

ข้าพเจ้า นอน ไม่ หลับ. ตั้งแต่ ข้าพเจ้า ได้ ไป ขึ้น อยู่ ใน กอง อิฐ
 หัก กาก ปูน กับ นาย พันเอก คีร์ควิลล์ มาแล้ว, ข้าพเจ้า ได้ กัดบ ไป ทำ
 งาน อย่าง ขยัน มาก พร้อม ด้วย ผู้ช่วย ชน น้อย ๆ ของ ข้าพเจ้า. ข้าพเจ้า
 ได้ ส่ง โทเรเดซ หลายสิบ ฉบับ ไป ยัง ที่ ต่าง ๆ, แต่ก็ ยัง มิ ได้รับ ตอบ
 เลย จน ถึง ฉบับ เดียว.

ข้าพเจ้า มัก นอน ไม่ หลับ บ่อย ๆ. โดย เหตุ ที่ ต้อง ทำงานหนัก
 ตลอด วัน ด้วย รายงาน และ การ สันทนา หลาย ร้อย ราย, และ พิจารณา
 ปัญหา ยุ่ง ยาก ร้อย ต่ ร้อย อย่าง, ข้าพเจ้า จึง คง ใจ เสมอ ที่ จะ เข้า นอน
 เลย แต่ หัวคำ เพื่อ จะ ได้ คน เข้า ๆ ได้. มี บ่อย ๆ ที่ ข้าพเจ้า ได้ ไป นั่ง
 อยู่ ที่ โต๊ะ ทำงาน ก่อน เตะ นูการ สาม คน ของ ข้าพเจ้า ไป ถึง.

แต่ ใน คืน นั้น ข้าพเจ้า นอน ตื่น ราพัง อยู่. มหาชน ทัว ปาร์ต
 กำลัง ใจ หาย กัน แข่ง แซ่ ถึง การ รุก ราษฎร ใหม่ และ ชั่วร้าย โดย ทาง บก หรือ
 ทาง อาภาศ ใน ระหว่าง เวลา ที่ มีการ ดัง บ คึก อยู่. สันติ สยามา คที่ แว
 ไลด์ย, กับ พวก เจ้า พนักงาน แดง เครื่อง แบบ ที่ แวด ล้อม ผู้ ชุม นุ่ม อยู่

หนาแน่น^๕, รู้สึก^๕ทน^๕กัน^๕มาก, และต่างพากันโกรธ^๕มากที่ฝ่าย
ข้าศึกได้บังอาจทำการชั่วร้าย^๕เช่นนั้น.

ข้าพเจ้า พลึก ตวั ใน ที่นอน และ ยัม กรุ่ม กริม. ความ ดันนิษฐาน
ของท่าน นาย พันเอก ตรง กับความคิดของข้าพเจ้าเองก็เดียวกัน. การ
ระเบิด ที่ถนน เทวี เป็น ความ ดัก ดับ, และ ดิน ที่ ระเบิด ขึ้น นั้น เป็น สิ่ง
ซึ่งยังไม่มีผู้ใดเคยรู้จัก. อีซู, แทนที่จะหัก, ได้บินเป็นวงไปที
เดียว, และ รอดเหตักใหญ่ๆ ได้บิดเบี้ยวไป เป็น รูป ต่าง ๆ ราว กับ
ได้ถูกเขาเข้าเผาในเตาไฟแรง.

ข้าพเจ้า ได้บัญชา^๕ซื้อ^๕ผู้^๕ที่ อาศัย ใน คัก นั้น มา โดย ตะเยียด แล้ว.
ใน คัก นั้น มี ห้อง ชุด อยู่ ๑๒ ชุด, และเท่าที่ ข้าพเจ้า สอบได้, มี คน
ตายไปแล้ว ๑๗ คน, ตัวนั้น เป็น นาค^๕ร^๕ผู้^๕ม^๕หัตถ์^๕ฐาน, บุตร^๕ของเขา,
และ คนใช้ ของ เขา ใน จำนวน ผู้ตาย มี ตา แก่นาย ประคุด^๕ซื้อ^๕ซัด^๕เด็ค, ซึ่ง
รับจ้างซ่อมแซม เกือกใน ระหว่าง เวลา ที่ นั่ง เฝ้า ประคุดคอยดู คนเข้าออก.

ก่อนที่ ข้าพเจ้า จะ ออก จาก กรมตำรวจดับ เพื่อ กลับบ้านคำวณัน,
ได้ มี หญิงสาว ผอม สด อ่อน อายุ ประมาณ ญี่สิบ ๖ คน ๑ ไปหาข้าพเจ้าด้วย
ความวิะโยค อันใหญ่. ห่อ^๕อัน คือ มาร์เกริต ซัด^๕เด็ค, ลูกสาวของ
นาย ประคุด. ห่อ^๕อัน ไปถามข่าวว่า ศพ ของ พ่อ ห่อ^๕อัน นั้น ได้พบ แล้ว
หรือ ยัง, และ ข้าพเจ้า ได้ตอบไป ด้วย ความเสียใจว่า ยัง.

พด ดับเพลิง ยัง คั่น อยู่ ที่ ใน วัดอุอัน ทำตาย และ หาศพ ผู้ตาย.

ห่อถ่อน ได้แต่ดูตรงเข้าไปที่ในตาของข้าพเจ้าด้วยอาการ ซึ่งยัง คิดตาข้าพเจ้าอยู่, และถามว่า, “มันเป็นความ ตัก ตับ มาก — จริงไหมเจ้าคะ?”

ข้าพเจ้าถอนใจใหญ่, และตอบว่า, “จริงเช่นนั้น, ห่อถ่อน.” แล้ว ข้าพเจ้าพูดต่อไป ด้วยเสียง แบบ ราชการ ว่า, “ในเวลานี้ ฉัน ยัง ไม่ได้รับ รายงาน เรื่อง ศพ มิดา ห่อถ่อน เลย.”

ห่อถ่อนร้องว่า, “อ้อ! ถ้าเช่นนั้น ดิฉัน เข้าใจ ว่า คงตาย เสียแล้ว — นะเจ้าคะ? ส่งสาร พ่อจริง ๆ!”

ข้าพเจ้าถามว่า, “คืออย่างไร?”

หญิงสาว นั้น หัวเราะ อย่าง เสน่หา ไม่ ประสัท ไม่ ประคต, และ ตอบว่า, “อ้อ! ดิฉัน เห็น จะ ออก บ้าง ๆ หรือ อย่างไร ไม่ทราบ, แต่เพราะ ดิฉัน ได้ รู้ สึก ว่า จะ เกิด เหตุอะไร ขึ้น อย่างหนึ่ง, ดิฉัน จึง ได้ ไป เสีย จาก คณ นน.”

คำ สารภาพ ข้อนั้น ทำให้ข้าพเจ้า ทั้ง อยู่ บ้าง, แต่ แม้ ข้าพเจ้า ได้ พูด ขอให้ห่อถ่อนเล่าให้ข้าพเจ้า ค่อ อีก ก็ดี, ข้าพเจ้า สืบ สืบ เขา ความ จาก ห่อถ่อน อีก หา ได้ ไม่. ข้าพเจ้า รู้ สึก ว่า ห่อถ่อน มี ความ ระแวง อะไร อยู่ อย่าง ๑, แต่ ห่อถ่อน ก็ ไม่ ยอม ชยาย อะไร จน อย่าง เดียว, นอกจาก ขอ ที่ ว่า ห่อถ่อน ได้ ไป เสีย จาก คณ นน และ ไป อยู่ กับ บ้า แต่ เมื่อ สืบ สืบ หา ห่อถ่อน นน.

การ ระเบิด ที่ ถนน เทเวศร์ เป็น ความ ตึก ตับ บริเวณ ทศเดว, หนังสือ พิมพ์ เติบโต ด้วย “ ความ จริง ” และ ความ ดันนิษฐาน อย่างน่าขัน ต่าง ๆ เนื่อง ด้วย รุก ราช กรุ๊ป ปาร์ตี้ ซึ่ง พวก คั่นข่าว ของเรา ได้ ทำนาย อยู่ ใน ระหว่าง ต้อง เดือน ก่อน นั้น แล้ว.

ความ ประพฤติ ของ นาง สาว คน นั้น ทำให้ ข้าพเจ้า สงวน มาก อยู่, หด่อน ได้ ทราบ ความจริง หรือ เปตา? หด่อน ได้ อยู่ โดย ผิด กับ ข้าง ซ่อม เกือก ผู้ เป็น บิดา ของ หด่อน, แต่ ว่า อยู่ ต่ำ ๆ หด่อน ก็ ได้ ไป เสีย จาก บ้าน, รวากับ กัด อยู่ ว่า จะมี เหตุการณ์ ตราย เกิด ขึ้น, และ โดย การ ที่ ไป เสีย เช่น นั้น หด่อน ก็ ได้ รอด พ้น มรณภัย!

ข้อ ที่ หด่อน เป็น ผู้ ที่ เคย ยาก ว่า เป็น อย่างไร นั้น เป็น ของ แน่นนอน, แต่ เพื่อ จะ ไม่ ทำให้ หด่อน ระแวง เกิน ไป ข้าพเจ้า ได้ ใช้ อุบาย แล้ง เพิกเฉย และ ให้ หด่อน ไป. ต่อ นั้น ไป อีก ห้า นาที ข้าพเจ้า ก็ ได้ ออก คำสั่ง ให้ เจ้าน้ำ ที่ คอย สัก ด รอย ดู หด่อน, ฉะนั้น การ ไป มา ของ หด่อน ก็ คง จะ ได้ มี ผู้ คอย ดู อยู่ แล้ว, และ เมื่อ ข้าพเจ้า นอน ตา สว่าง อยู่ นั้น ข้าพเจ้า ก็ ทราบ อยู่ แล้ว ว่า ใน เวลา เข้า ข้าพเจ้า คง จะ ได้รับ รายงาน เรื่อง หด่อน.

ใน ข้อนี้ ข้าพเจ้า เคย ไม่ ผิด. นักสืบ โดัสต์เยร์, ตำรวจ ชั้น ที่ ๒ ผู้ มีความ สามารถ, ซึ่ง ข้าพเจ้า ได้ มอบ ให้ เป็น ผู้สืบ ใน เรื่องนี้, ได้ เข้า ไป ใน ห้อง ของ ข้าพเจ้า, และ รายงาน ว่า:

“ เท่า ที่ ผม สืบ ได้ ความ มา แล้ว ใน เวลา นี้, นางสาว ชัดเด็ค เป็น หญิง ข้าง เย็บ ผู้ ทำงาน ชยน์, ริม จ้าง อยู่ ที่ ร้าน คีฟุร, ข้าง คัดเคือ

ผู้หญิง, ใน ถนน เดอะตาเปซ. หด่อนได้ อยู่ ที่นั่น มา ปี ครึ่ง แล้ว. ที่
ร้าน ชมเชย หด่อน มาก."

ข้าพเจ้าถาม อย่าง ใด รู้ว่า, "เออ. ก็ แล้ว ทำไม หด่อน จึง ไป
จาก บ้าน?"

เขา ตอบว่า, "ใน เวลานี้ ผม ยัง เค้า ไม่ ถูก เคย ขอรบ."

ข้าพเจ้า จึง ว่า, "มี ผู้ ชาย เกือบ อยู่ ใน คดี ด้วย ละ, โสดี ดีเยร์!
แก ต้อง ไป ค้นหา ตัว ให้ ได้."

โรเคร้, ซึ่ง อยู่ ใน ห้อง ข้าพเจ้า ด้วย เมื่อ โสดี ดีเยร์ เข้า ไป, รู้ลึก
ทั้ง ใน ความ ประพฤติ ของ หญิง คน นั้น มาก.

เขา พูดว่า, "ผม เห็น ด้วย กับ คุณ. ถูก แล้ว นาย ประศู สงสัย
ใคร คน หนึ่ง ละ."

ข้าพเจ้า พูดว่า, "ถ้า เช่น นั้น คดี นั้น ก็ ได้ มี ผู้ ทำ ตาย เสีย แล้ว โดย
เจตนา. แต่ ก็ อะไร เค้า เป็น สาเหตุ?"

โรเคร้ ตอบ ขำ ๆ อย่าง น่า ชื่น ของ เขา ว่า, "ผม หวัง ใจ ว่า เรา
คง จะ ดับ ได้ ความ ภายหลัง. ใน เวลานี้ ก็ เป็น การ ดี อยู่ แล้ว ที่ หนังสือ
พิมพ์ และ สารานุกรม เชื่อ ว่า เหตุ ร้าย นั้น ได้ เกิด ขึ้น เพราะ ถูก ระเบิด ซึ่ง
มี ผู้ ทิ้ง ลง มา จาก เครื่อง บิน. มัน ทำให้ เรา ทำ การ ได้ ดี ดวก, เพราะ
ผู้ร้าย ไม่ รู้ ความ สง สัย ของ เรา ละ ไม่ รู้ ว่า เรา ดำ เนิน การ ดับ ส่วน ไป
ทางใด."

ข้าพเจ้า พูดว่า, "ถูก แล้ว โรเคร้. ดับ ทุก ๆ ทาง ที่ สามารถ จะ
ทำได้ เกิด. โสดี ดีเยร์ จะได้ เป็น ผู้ ช่วย ของ แก. นั้น คง ใจ จะ ดับ เขา
ให้ ถึง ราก แห่ง คดี นี้ จง ได้."

ถอยคำของข้าพเจ้าออกจะหาญอยู่, และมีเวลาบางเวลาที่ข้าพเจ้านึกเสียดายที่ได้พูดหลุดปากออกไป. ความตกตบนั้นเป็นปัญหาใหญ่ยิ่งกว่าที่เราได้เคยนึกเคยฝัน—กล่าวตามจริง, มันเป็นปัญหาอันหาทางแก้ได้ยากที่สุดอันหนึ่ง ซึ่งได้เคยมาถึงกรรมตำราจนครบตามที่ควร.

เวลาล่วงไปหลายสัปดาห์. บรรดาผู้ที่ได้เคยอาศัยอยู่ในคอกที่ทำลายในถนนเทเวศร์, ทั้งที่ยังคงมีชีวิตอยู่และที่ตายไปแล้ว, เราสืบได้ตัวเกือบหมดแล้ว, และโรเจอร์กับไดส์ลีย์ได้ตรวจค้นประวัติของทุกคน ๆ ทุกคนโดยความอุตสาหะ, จนบ่งหนึ่งชื่อเรื่องคดีตกตบนี้ได้ไขเป็นอันมาก. มีนางสงสัยอยู่สองราย.

รายหนึ่งเนื่องด้วยหญิงชาติฮิตาเลียนผู้ซื้ออันเน็ตตา คอรริจาน, ซึ่งอยู่ต่างหากจากสามี, ผู้เป็นช่างกลอยู่ที่เมืองเจโนอา, และเราสืบได้ความว่าหญิงคนนี้ได้เคยคบสหายที่ไม่สู้จะเรียบร้อย. ในหมู่สหายของหล่อนมีชายผู้ชื่อ อุมแบร์โต รุฟโฟ, คนคิวตง, ซึ่งเป็นพ่อครัวอยู่ที่โรงอาหารราคาแพงโรงหนึ่งในที่ใกล้ ๆ โรงออปะรา, และซึ่งเราพบนามอยู่ในบัญชีอนาริคีส์นครรัจ.

ประหลาดอยู่, ชายผู้ชื่อรุฟโฟนี้ได้ลาออกแล้วจากหน้าที่พ่อครัว—ซึ่งเขาได้รับเงินเดือนสูง, เพราะเป็นพ่อครัวที่มีฝีมือผู้หนึ่งในปารีส—เมื่อสามวันก่อนที่เกิดระเบิดขึ้น. ศพอันนั้นแบ่งมาตามคอรริจานนั้นได้มีผู้พบแล้วที่ในกองวัตถุทำลาย, แต่

ยังมีได้มีผู้ใดพบเห็น อ้าย อนาวร คิด้คัสสหาย ของ หล่อน นั้นเลย ตั้งแต่
วันนั้น.

ไม่ต้องสงสัย, หญิง คน นั้น เป็น คน ชน ผู้ดี, แต่ รุฟโฟ เป็น
คน ชน คำ ตงมากว่า เป็น อันมาก. เขา เคย มา เข้ม หล่อน เนื่อง ๆ ที่
ห้อง ชุด ของ หล่อน ใน เวลา ที่ คน ใช้ ล่องคน ของ หล่อน ไม่ อยู่.

ราย ที่ ๒ ที่ เรา ส่งสัย, ผู้ เข้า ห้อง ชุด ๓ เป็น ชาย, ซึ่ง ยัง ไม่
พบ ตัว หรือ ศพ, ชื่อ ยาคส์ คินตานา, ซึ่ง, ถึง มี นาม สกุด เปนตเปญ
ก็จริง, ได้ เกิด ที่ เมือง บอร์ โคซ. โรแคร์ ค้น ได้ ประวัติ อย่าง ประหลาด
มาก จาก ปุ่ม ของ ตำรวจ ภูธร ที่ ตลต.

ข้าพเจ้า คิด ตำนาน บรรทุก อันหนึ่ง, ซึ่ง วาง อยู่ บน โต๊ะ ของ ข้าพเจ้า
ที่นี้, ใน ขณะที่ ข้าพเจ้า กำลัง แต่ง เรื่อง ประวัติการ ของ ข้าพเจ้า นี้,
ดัง ต่อไปนี้:—

“ ๒ / ๘ / ๑๙๑๗ : (คือ วันที่ ๒ สิงหาคม, พ.ศ. ๒๔๖๐.)

“ ยาคส์ คินตานา. — ตั้ง ๑ เมตร ๘๘๓ มิลลิเมตร, พุงออกจะพลุ่ย.

อายุ ประมาณ ๔๐. ผิว เนื้อ ค่อนข้าง ซีด เหลือง; คาง ย่น; แผล เป็น
ซ้าย ปาก; เติบเขยง นิด น้อย, และ เพื่อนฝูง เรียก ว่า ‘แมลงวัน.’

เป็น พรวก พวก ของ ผู้ร้าย ชน ซึ่ง ได้ ทำการ โจรกรรม โดย ล่อง
หล่น ราย ใน เมือง ตลต., คาร์บัส, ม็องโตบอง, และ นาร์บอนน์. ที่
เมือง หล่อน เจ้า นาท ที่ กำลัง จะ จับ ตัว ที่ สถานี รถไฟ, เมื่อ มัน ชัก มัน
พวก ออก และ ยัง ถูก พด ตำรวจ ทั้ง สอง คน ซึ่ง พยายาม จะ จับ ตัว มัน นั้น

เจ็บมาก, แล้วมัน หัน รอดไป. ต้อง การ ตัว มัน ฐาน ใจกรรม และ
ประทุษร้าย เจ้าน้ำที่. พุทธภาษาด์เปญ, ฝรั่งเศส, และอังกฤษ ได้ ต.
ครึ่งหนึ่ง เคย เปน เสมียน แพกจดหมายโต้ตอบ ใน บริษัท พาณิชย์ อัน ๑
ใน ตอนตอน, แต่ ตก เขาเงิน ๑๘๐ ปอนด์ หั้น, และ สำหรับ คดี นัยง
มี หมายจับ ของ สักออตแตนต์ ยารัด ค้าง อยู่.

“เมื่อ หั้น จาก นารบอนน์ แล้ว เข้าใจว่า ได้ ไป ปาร์ดี. ข้า
คราวใด ๆ มี โปรด ส่ง มายัง ข้าพเจ้า.— (ลงนาม) ตามบูเตย์, ผู้บังคับ
การ ตำรวจ, นารบอนน์, โอต.”

โรเคร์ เอาใจใส่ ใน รายงาน นี มาก. ผู้ที่อยู่ใน คณ นน คนหนึ่ง
อย่างน้อยได้ เคย เปน ผู้ร้าย เก่า. แต่ ข้าพเจ้า ดันนิษฐาน ว่า ชาย ผู้น
คงได้ ตาย เสียแล้ว ด้วยฤทธิ์แห่งดิน ระเบิดอย่างใดอย่าง ๑ ซึ่งเก็บซ่อนไว้ ใน
ห้อง ของ หญิง ชาติ อิตาลี นั้นเอง.

โรเคร์ เกียง ว่า คินตานา นน อยู่ ห้อง ชั้น ๕ ระเบิด ถน, แต่ หญิง
ชาติ อิตาลี นน อยู่ ห้อง ที่ พน ที่ ชั้น ที่ ๔. การ ระเบิด ใด ๆ ที่ ใน ห้อง
ของ หญิง นน คง จะไม่ ทำให้ ตก ทลาย คงแต่ ชั้นต่ำ ที่ สู้ ขึ้นไป, เพราะ
โดย ขรรคมา แรง ระเบิด คง จะ ต้อง พุ่ง ขึ้น.

ส่วน ลูกสาว นาย ประคู้ ที่ ตาย ไป แล้ว, มาร์ เกริต ซัดเดต์—หญิง
สาว ที่ ได้ รอด ตาย เพราะ มี สิ่งหระณ อะไร อย่าง ดังกล่า นน—ด เปน บุคคล
ที่ ประพฤติ อยู่ มาก ไม่ มี ที่ คดี, ทำ การ งาน ที่ ที่ โรงเย็บเสื้อ ของ คีฟูร์
และ อยู่ กิน โดย มี รัย สัก กับ บ้า แก่ ที่ ชั้น สาม แห่ง คณ ถน บดองช.

โล่สตีเยร์ได้ สักด รอย ดู หด่อน อยู่ หลาย สับดาหะ แล้ว, จนวัน ๑ เขาได้มา หาข้าพเจ้า เพื่อ รายงาน และแสดง ความ เห็น ว่า หญิงสาว คนนั้น มิได้รู้ ความ ดับ เนื่อง ด้วยการ ระเบิด นั้น อย่างไร เลย. ทั้ง ตัวเขาเอง แลโรแครี่ มีความ เห็น ต้อง กัน ว่า อ้าย อนาร์ คิสต์ ที่ ตาม ตัวไม่พบ, ชื่อ อูมแบร์โต รูฟโฟ, เปน ตัวผู้ร้าย. ความ ดันนิษฐาน ของเขา มี อยู่ ว่า มาตาม คอรริจาน — อัน เปน นาม ซึ่ง ข้าพเจ้า ได้ สังเกต แล้ว ว่า เปน นาม แห่ง สักด ชุนนาง ชัน สักด หนึ่ง ใน อิตาลี, และเพราะเหตุนี้ จึง น่าจะ นึก ว่า คง เปน นาม ที่ หญิง คน นั้น ปลอม ใช้ — หด่อน เปน ผู้รู้ เห็น ด้วย กับ อ้าย อนาร์ คิสต์ ผู้ มี ชื่อ เสียง. ข้าพเจ้า ได้ มี หนังสือ ไป มา เปน หอบใหญ่ กับ กรม ตำรวจ ดับ อิตาเลียน ที่ กรุง โรม เนื่อง ด้วย ชาย ผู้ นี้, ซึ่ง แสดง ให้ เห็น ว่า มัน เปน นัก ก่อ กำเริบ อย่าง ฉกรรจ์ และ จน uly เสีย จิต.

ข้อ ความ อัน นี้ ออก จะทำให้ ข้าพเจ้า เอียงไป ข้าง ความดันนิษฐาน ของโรแครี่. ข้าพเจ้า ตำราพ ว่า ข้าพเจ้า รู้ ดีก เชื่อ อยู่ในใจ ว่า การ ที่ ตกนั้น ได้ ถูก ทำตาย เปน เหตุด้วย ทารุณกรรม แห่ง พวก อนาร์ คิสต์, เช่น เดียว กับ ตัทธิ อนาร์ คี ได้เคย เปน สาเหตุ มา แล้ว แห่งการ ที่ พระราชินี แห่ง ฮอลแลนด์ ได้ ถูก ปลง พระชนมชีพ, และ เปน สาเหตุ แห่ง ฆาฏกรรม ที่ เมือง สระเยโว, ใน แคว้น บอสเนีย.

แต่ ข้าพเจ้า ก็ แต่ไม่ เห็น เลย ว่า พวก มัน จะ ได้ผล อย่างไร ในการ ทารุณกรรม ครั้ง นี้. ถ้าหาก ว่า สมาชิก แห่ง รัฐสภา, หรือ เลขาธิการ

เด็กคน ๑, ได้ตายไป, ข้าพเจ้าก็จะจับตัวเหตุได้โดยทันที. แต่
 นี้ความจริงที่ มา อยู่ จัหน้าข้าพเจ้า มี อยู่ เพียง ว่า เด็ก นั้น ได้ ถูก ทำ ตาย
 และ คน หลาย คน ได้ เสีย ชีวิต ไป - คง ไม่ใช่ โดย พระ เอิน เปน.

โดย เจตนา เปน แน่. โรครี และ โสัสติเยร์ ก็ เห็น ตาม ข้าพเจ้า.
 ถ้า เช่น นั้น ใคร ถือ เปน ตัว การ ? บุคคล ที่ คิด ทารุณกรรม เช่น นั้น คง
 ต้อง ถอน มื่อ เนื้อ หนึ่ง ของ ตัว เอง. นี้ เปน ข้อ แน่ นอน. เหตุ นั้น มัน
 ก็ ย่อม มี ชีวิต อยู่.

ดังนั้น ข้าพเจ้า จึง คง ค้นหา ตัว มัน ต่อ ไป.

ในที่สุด เรา ได้ ค้น พบ ตัว อ้าย วุฟไฟ, อยู่ ที่ อำเภอ โสโย, ใน
 กรุง ลอนดอน, และ โดย คำ ขอ ของ ข้าพเจ้า ถึง คอ ตแดน ด์ ยาร์ดี ได้
 จัด การ สัก ดรอย มัน อย่าง เข้มงวด. มัน ได้ ไป รับ จ้าง เปน หัว หน้า
 พ่อครัว อยู่ ที่ โฮเตล มี ชื่อ เสียง อัน ๑ ใน ลอนดอน, ได้ ทำ การ สัมรส
 กับ หญิง สาว อังกฤษ แล้ว ไม่นาน นัก, และ ดู เหมือน ว่า ได้ ถัด บ ความ
 คิด ใน ทาง อนาวัคิษฐ์, เพราะ ตาม รายงาน ปรากฏ ว่า สหาย ที่ มัน
 พบ คำ สัก มา คม ถ้วน เปน บุคคล ที่ สุจริต ทั้ง นั้น.

เรา สืบ ไม่ได้ ร้อง รอย อ้าย คิน ตานา เดย. มัน ได้ ตอด มือ ตำรวจ
 ไป เสีย ได้ แล้ว, และ นำ จะ ห็น ออก ไป นอก ประเทศ ฝรั่งเศส เสีย แล้ว.

เมื่อ ได้ สืบ ส่วน ต่อ ไป โดย ไร ผล อีก หลาย เดือน แล้ว, ข้าพเจ้า
 ก็ ออก จะ เริ่ม รู้ ว่า ความ ถัด บ นั้น จะ หวัง ไม่ได้. หรือ ว่า จะ ว่า
 ไป บาง ที่ เรา จะ ได้ ดำ เนิน ฆิต ทาง เสีย แล้ว, และ จะ ได้ มี ผู้ ถูก
 ระเบิด ลง มา ใน กรุง ปารีส จาก เครื่อง บิน อัน เจ็บจริง ๆ ก็ เปน ได้.

โธสต์ลิเยร์ ได้รายงาน ว่า ชายหนุ่มผู้ ๑ ชื่อ มาร์ชองด์, ซึ่งรับจ้าง เป็นเด็มนอน อยู่ในสำนักงาน แห่ง ธนาคาร สำคัญ อัน ๑ ที่โนปาร์ต, ได้มีความ รัก มาร์เกริต ชัดเจน เป็นอัน มาก. ต้อง คน นี้ เคย พบ ประกัน ทุก ๆ คน และไป ด้วย กันยัง โรง ตกร, ภาพยนตร์, หรือ โรงอาหาร, ซึ่งเป็น ธรรมเนียม ของ หนุ่ม สาว ที่ รัก กัน. หญิง สาว นั้น เด็ก จากงาน เวลา ๖ นาฬิกา ทุก ๆ เย็น, และ มาร์ชองด์ มักไป รับ ห่อถ่อน เวลา ๘ นาฬิกา แล้ว พา กัน ไป เทียว.

เรา ได้ รับ ได้ ความ ว่า พ่อ ของ มาร์ชองด์ เป็น ชาวนา อยู่ ที่ ตำบล เบนูวิตต์, ไม่ไกล จาก เมือง คาองเท่าใดนัก, และ ว่า มาร์ชองด์, ซึ่ง ได้รับ มรดก เป็น เงิน ไม่น้อย จาก บ้า คน ๑ เมื่อ ก่อน นั้น ไม่ช้า, อยู่ กินดี, และ เข้า ห้อง ชุด อย่าง สวยงาม อยู่ ที่ ตำบล ซัวลี — เดอะ — วัจ. ในชั้น ต้น ข้าพเจ้า คิด เห็น ว่า จะ เป็น แค่ เพียง ส้มากม กัน เด่น เท่านั้น, แต่ ครั้น เมื่อ มี รายงาน มา ถึง ข้าพเจ้า ทุก ๆ สัปดาห์ เนื่อง ด้วยการ ไป มา ของ ชาย หญิง คู่ นั้น, ข้าพเจ้า ก็ แล เห็น ว่า เป็น การ รัก ใคร่ กัน จริงจัง ซึ่ง กำลัง จะ ดำเนิน ไป สู่ การ สัมรส.

วัน หนึ่ง โธสต์ลิเยร์ ได้ มา รายงาน ข้อความ แปลก เนื่อง ด้วย คู่ นั้น. เขากล่าว ว่า, “ผม ได้ คอย ดู คู่ นั้น อย่าง ตั้งใจ ที่ เดียว, แต่ ดู ความ ประพฤติ ของ เขา ต่อ กัน และ กัน ไม่ เป็น อย่าง คู่ รัก กัน. ผู้ชาย ดู มี อะไร ที่ ทำให้ ผู้หญิง กด วัระ ไร อย่าง หนึ่ง อยู่ เสมอ ๆ, และ บังคับ ห่อถ่อน ให้ พบ กับ เขา โดย ห่อถ่อน มิ ได้ เต็ม ใจ เลย.”

ข้าพเจ้า ทวง ว่า, “ฉัน หมายถึง แก่ได้ รายงาน ว่าเขา เป็น คู่รัก
กัน อย่างไร ละ ?”

โธสดีเยร์ ตอบ ว่า, “ผมได้ กัดว่า เช่น นั้น จริง ซอรับ, แต่ บัดนี้
ผม กลับ เห็น เสีย แดว. คุณ มีความ รัก กัน น้อย เต็ม ที่ ใน ระหว่าง
คุณ. ตาม ความ เห็น ของ ผม ดู ว่า ชาย หนุ่ม ผู้ นั้น รู้ ความ ตั้บ อะไร
อัน หนึ่ง ของ หญิง สาว คน นั้น และ ดู เหมือน จะ ชู อยู่ เสมอ ว่า จะ ขยาย
ขึ้น, จน เขา แทบ จะ ทำให้ หัด อ่อน คด ด้ว.”

ข้าพเจ้า พูด ว่า, “อ้อ ! ถ้า นั้น เรา คอย ดู ต่อ ไป อีก อาจ จะ ได้
ทราบ สาเหตุ แห่ง เรื่อง ทั้งหมด.”

แล้ว ดาร์วิด ก็ ออก จาก ห้อง ข้าพเจ้า ไป.

ต่อมา อีก ประมาณ กี่ เดือน, ข้าพเจ้า มีความ ประหลาดใจ มาก
เมื่อ ชาย หนุ่ม ซอ มารของ ค. นั้น บอก ว่า ขอ อนุญาต พบ ข้าพเจ้า. ข้าพเจ้า
นั่ง อยู่ ใน ห้อง ทำ งาน ของ ข้าพเจ้า และ วาง ทำ ท่วง กิริยา แบบ ราชา การ
เต็ม ที่ เมื่อ ชาย หนุ่ม นั้น เข้า ไป, และ เขา ได้ เริ่ม แสดง กิริยา หยิ่ง
มาก ทัน ที.

เขา พูด ว่า, “มอง ดีเออร์ เบค, ดู เหมือน ท่าน จะ ได้ ให้ ใช้
อ้าย พวก ลูก ส้มุน ของ ท่าน คอย ดัก ทรอย ตาม ผม กับ นาง สาว ผู้ ที่ ผม ตง
ใจ จะ แต่ง งาน ด้ว. ผม มา หา เพื่อ ขอ ถาม อะไร ตรง ๆ ดัก ข้อ หนึ่ง.
ท่าน สงสัย ว่า เรา ได้ ทำ ความ ผิด อย่างไร หรือ, เพราะ การ ถูก ดัก ทรอย
อยู่ ทุก วัน เช่น นี้ เป็น ความ รำคาญ มาก, ทั้ง ผม และ นาง สาว ผู้

นั้นจะเข้าออกจากบ้าน, หรือเดินไปตามถนน, ก็ต้องมีลูกตပ်
ของนายคอยตามและด้อมมองอยู่. ขอให้ตอบผมหน่อยเถอะ.”

ข้าพเจ้าหัวเราะและตอบว่า, “นี่แน่พ่อหนุ่ม, ส่วนตัวฉัน
เอง, ในหน้าที่ร่องอิฐดีกรมตำรวจตပ်, ฉันมีความเสียใจที่แก่ได้
รับความรำคาญ. บางทีจะเป็นเพราะความขยันมากเกินไปของ
พวกผู้ช่วยของฉัน. ฉันจะสอบถามดูโดยทันที. ฉันเสียใจและ
ขออภัยถ้าแก่ได้รับความรำคาญ. อันที่จริงถ้าฉันเป็นแก่ฉันก็
จะรู้สึกเคืองเหมือนกัน.” ข้าพเจ้าพูดเช่นนั้นพลาด, จ้องดูหน้า
เขาพลาด.

หน้าของเขาไม่ทำให้ข้าพเจ้าไว้ใจในความซื่อตรงและสุจริต
ของเขา. เพราะเหตุใดข้าพเจ้าก็อธิบายไม่ได้. บางทีจะเป็นเพราะ
ตาของเขาติดกันมากไปหน่อย. การศึกษาหน้าคนเป็นของข้าพเจ้า
ได้เคยชอบมานานแล้ว, และเมื่อได้เคยสังเกตมาหลายสิบปีแล้ว
ข้าพเจ้าจึงมักจะสามารถบอกลักษณะแห่งบุคคลได้โดยดูหน้า. หน้า
คนน้อยคนนักที่จะวางเฉยอยู่ได้. ผู้ที่มีหน้าเฉยมักจะเป็นมหา
เศรษฐีโดยทางค้าขายโดยสุจริต. แต่ทรัพย์สินนับด้วยล้านจะสะสม
ได้โดยวิธีที่นับว่างดงามแท้จริงนั้นก็ไม่ได้. คงต้องอาศัยเอา
เปรียบคนงาน, หมิงหม้าย, หรือคนสุรุษสุร่าย. ไม่มีผู้ใดที่จะ
สะสมทรัพย์สินนับด้วยล้านได้โดยไม่ทำให้ผู้อื่นต้องฉิบหายบ้าง, แม้
ตัวผู้นั้นเองจะเข้าวัดเป็นนิกายและเอาชนบัตร์เข้าเรียกรายฉนนแหละ.

ความรัก กับ ทรพย์ เปรียบ เหมือน นาน กับ นาน เป็น ของ ที่ ไม่ปนกันได้เลย. การ สัมรส ด้วย ความ รัก โดย มาก มัก บก พร่อง ใน ทาง ทรพย์, แต่ การ สัมรส เช่น นั้น อย่าง เดียว เป็น ของ ที่ ควร นับ ว่า ดี ใน ชีวิต มนุษย์. เสมียน ที่ แต่ง งาน เพราะ รัก นับ ว่า มี ความ สุข ใน โลก นี้ มากกว่า เจ้า คุณ ที่ ทำ การ สัมรส กับ หญิง ที่ ปราศ ณา แต่ เพียง จะ ได้ เป็น คุณ หญิง.

ใน ส่วน ชาย หนุ่ม ชื่อ มารชองดี นั้น ตาม ความ เห็น ของ ข้าพเจ้า เข้าใจว่า เป็น ผู้ ที่ รัก นางสาว ช่างเย็บ แห่ง ร้าน ดีฟูร์ นั้น มาก ที่ เดียว. ช่าง ๆ คือ ข้าพเจ้า มี รายงาน อยู่ หลาย ฉบับ แดง ถึง กิจการ ของ หนุ่ม สาว คู่ นั้น ภายใน เวลา หลาย สัปดาห์ มา แล้ว. ความ ประพฤติ ของ เขา ดู มี ได้ แสดง เป็น พยาน ใน ความ ตันนิษฐาน ของ โสตัลลีย์ ว่า เขา ทำให้ หญิง นั้น กตัญญู. ข้าพเจ้า คิด เห็น ว่า เป็น การ ตรง กัน ข้าม ที่ เดียว. แต่ โสตัลลีย์ คง จะ ได้ ทำ การ ให้ เขา จับ ได้ เสีย แล้ว, หาก ไม่ เขา คง จะมี ได้ มา ร้อง ทุกข์ ต่อ ข้าพเจ้า.

กิริยา อกการ ที่ ข้าพเจ้า แสดง ต่อ มารชองดี จึง เป็น ไป ใน ทาง ไม่ ครี บิด เผย. ข้าพเจ้า รับ ร้อง กับ เขา ว่า, “ฉัน จะ จัด การ ไม่ ให้ แก่ ต้อง มี เหตุ เกิด ร้อน อีก. น่า จะ ได้ มี อะไร พลาด ไป เสีย บ้าง แล้ว. ผู้ ช่วย ของ ฉัน มีความ ขยัน เกิน ไป อยู่ บ้าง บ่อย ๆ. แก เข้าใจ แล้ว ไม่ ใช่ หรือ ?”

เขา เข้าใจ, และ เมื่อ เขา ตา ข้าพเจ้า ไป นั้น เขามี ความ พอใจ และ เชื่อ แล้ว ว่า ได้ มี ใคร ทำ การ พลาด ไป อย่าง เหตุ ใด.

พอ มารชองต์ ไป พันตัว, ข้าพเจ้า ก็ เรียก โสดีตีเยร์ เข้าไป และ
 เช็ด เลี้ยง จัง ๆ, เพราะ ข้าพเจ้า ออกไม่ พอใจ มาก ใน การ ที่ ไป ให้ เขา
 จับ ได้ เช่น นั้น. แะ ท เดียว ขอนั้น จะ ทำ ให้ เสีย หน ทาง เตือน ขน ของ
 เขาเอง.

โสดีตีเยร์ ก้าว ก้าว ว่า, “ผม เสียใจ มาก ขอ รับ. แต่ มารชองต์
 ผู้ นั้น เป็น คน ชอบ กต อยู่. เขาเอง ไม่ได้ สัก ดีย, แต่ เขามี เพื่อน ฝูง
 ซึ่ง สัก ดีย และ คอย ดู ผม อยู่. เหตุ ฉนั้น ผม จึง รู้ สัก ไม่ ใจ ใน คดี นี้ ยง ขน
 กว่า แต่ กอื่น อีก.”

“แต่ แก ได้ ทำ การ พลาด เสีย แล้ว ใน การ สัก ดย รอย ดู หมิง สำนกับ
 ชั่ว รก.”

“ผม กกล่าว ซ้ำ อีก, ขอ รับ ว่า ชาย หนุ่ม คน นั้น อยู่ ใน อารักขา
 ของ พวก เพื่อน — เพื่อน ซึ่ง เรา นำ รู้ จัก ถ้า สามารถ จะ หา ตัว ได้.”

ข้าพเจ้า จึง ดู โสดีตีเยร์ จัง หน้า. ข้าพเจ้า แะ เห็น ความ มั่น ใจ
 ปรากฏ ชัด อยู่ ใน หน้า อัน ยาว ดิบ ของ เขา.

ข้าพเจ้า จึง ถาม ว่า, “นี่ นะ, ความ เห็น ของ แก เป็น อย่างไร?”
 นี่ เป็น คำ ถาม อย่าง เดียว กับ ที่ ข้าพเจ้า ได้ ถาม ท่าน จเร ดิน ระเบิด เมื่อ วัน
 ที่ เรา ยืน อยู่ ด้วย กัน บน กอง วัตถุ ทำ ตาย แห่ง ตึก ใน ถนน เทเรส.

เขา ตอบ ว่า, “ผม มี ความ เห็น อยู่ อย่าง เดียว, และ มัน เป็น ของ
 ผั่ง แน่น ใน ใจ. มารชองต์ ไม่ ใช้ คน เช่น ที่ เขา แด่ ดย คน. เขา เอา หมิง
 สำน นั้น กัด ไว้ ใน มือ ที่ เดียว.”

ข้าพเจ้าซักว่า, “คืออย่างไร?”

เขาตอบว่า, “ในเวลานี้ผมยังแสดงหลักฐานไม่ได้. ผมเป็นแต่แสดงความเห็นอย่างจริงใจของผมเท่านั้น.”

ข้าพเจ้ากล่าวหัวน ๆ ว่า, “นั่นแหละ, บัดนี้มารของดีได้มาทันแล้ว และร้องทุกข์. ฉะนั้นความเป็นอยู่ไม่สู้จะสนุกนักสำหรับพวกเรา.”

เขาตอบว่า, “จริงซอร์. สำหรับผมลำบากยิ่งกว่าผู้อื่น. แต่ถึงแม้ได้มีเหตุเช่นเช่นนี้แล้วก็ตาม, ผมจะขออนุญาตดำเนินการต่อไปได้หรือไม่?”

ข้าพเจ้าพูดว่า, “ได้สิ, โสัสตีเยร์. แต่ระวังอย่าพาเอาเราไปตกในที่คว้าน้ำเหลว! ฉะนั้นไม่ต้องการเลยที่จะให้ชายหนุ่มผู้นั้นมาหาฉัน และแสดงกิริยาขอจัดและกำเริบอีกครั้งหนึ่ง, อย่างเช่นอื่น.”

เขากล่าวว่า, “โดยอนุมัติของคุณ, และด้วยความช่วยเหลือของกิตตารัต, ผมจะสืบสวนต่อไปอีก — และผมหวังใจว่าจะเป็นผลได้ถึงที่สุดแห่งปัญหา.”

ข้าพเจ้าพูดว่า, “เออ. เราคงได้อยู่ในที่มืดนานเกินไปแล้ว.” แล้วข้าพเจ้าก็อนุญาตให้เขาไป.

ข้าพเจ้าสารภาพว่ารู้สึกว้ากามากในเรื่องที่ทำการพลาดไป. โสัสตีเยร์ได้ทำการบกพร่องมาก, และดูเหมือนจะได้ประดิษฐ์ความ

ตกตပ် เนื่องด้วยผู้ลักตပ် รอย ท้องว่า เป็นเพื่อน ของเดิมย่น หนาคร นน
ชน ด้วย.

ข้าพเจ้า สันทนา กับ โรเคร์, และ เมื่อได้ โค้ตอบกันมากแล้ว เขา
จึงได้ ช้แจง ว่า ในเวตานั้น มารชองด์ ใช้เงิน มากกว่า ดินจ้ง ที่เขา
ได้รับ จาก หนาคร.

เขา อธิบาย ว่า, “มารชองด์ ได้ ให้ของ ดี ๆ แก่ นางสาว นั้น มาก
อยู่ใน หมู่นี้ — รวมทั้ง นาฬิกา ข้อมือ ประตပ် เพชร, ซึ่ง เขา ซื้อที่ร้าน
บีเน็ค ใน ถนน วองโดม เป็นราคา ถึง ห้า พัน แฟรงค์, แต่ ดินจ้ง ของเขา
ที่ หนาคร ก็เพียง บี ตะเจ็ด พัน แฟรงค์ เท่านั้น.”

ข้าพเจ้า เกียง ว่า, “แต่เขาได้รับ มฤตก นั้นนะ.”

เขา ตอบ ว่า, “ขอรับ. แต่ ก็เรายัง หาหลักฐาน โดยตรง เพื่อ
ประกอบ ความ ช้อ้น ไม่ได้เลย. ผม ได้ ค้น ดู ใน ทะเบียน พันยกรรม
แล้ว, แต่ มิได้ พบ ร่อง รอย เลย. ผม ออก จะ ไม่ ใ้ใคร เชื่อ เรื่อง รับ
มฤตก ราย นี.”

ข้าพเจ้า หัวเราะ และ พูด ว่า, “นี่ แน่ะ, โรเคร์! แก มัน เริ่ม
จะ ระแวง มาก เกิน ไป เสีย แล้ว ละ ! แก ไม่ ค่อย จะ แ่ดู ความ จริง ให้
จ้งหน้า เลย หมู่นี.”

เขา ตอบ ว่า, “จะไป มัว จ้ง อยู่ ทำไม ? ความ จริง, ถึง มัน
จะ เป็น ดัง ที่ คือ มาก, เช่น อังฤษ เขา ดำว, ก็ มัก จะ ไม่ ใ้ใคร เป็น ไป

เช่นที่เราคาดคะเน. คงต้องมีสาชาอยู่ด้วยเสมอ, เหมือนแควน้อย
แห่งตำนาน."

ข้าพเจ้าหัวเราะอีก. โรคร่ำเป็นนักปราชญ์มากเหลือเกิน, และมี
นิสัยเป็นคนราชการอย่างเคร่งครัด ประกอบกับการออกความเห็น
เห็นชั้น ๆ ซึ่งข้าพเจ้าเองยังไม่เคยพบในบุคคลใดเสมอเหมือน
เลย. ข้าพเจ้าจึงลงที่พนักเก้าอี้และจ้องดูเขาด้วยกิริยาไม่เห็น
พ้องด้วย, และถามไปหัวน ๆ ว่า, "นี่แปลว่าแกเห็นด้วยกับ
โสสตีเยร์อะดี"

เขาตอบด้วยอาการใจเย็น เช่นที่ได้เคยทำให้ข้าพเจ้ารำคาญ
หลายครั้งแล้วว่า, "คุณสงสัยผม! ผมเสียใจ, แต่ผมก็ได้เป็น
แต่เพียงบังอาจออกความเห็นเท่านั้น."

ข้าพเจ้าจึงพูดว่า, "ก็ดีแล้ว. ตามใจ! ดื่บคตินี้ต่อไป, แต่
อย่ามาทวงฉันอีกจนกว่าจะได้ข้อความที่มีมูลแน่นอนมารายงาน."

เขาจึงพูดอีกว่า, "คุณขอรับ, มีคนที่หาผิดมิได้หลายคนที่
ได้เสียชีวิตไปแล้วในถนนเทเรส. เป็นหน้าที่ของเราที่จะหาตัว
ผู้ร้ายให้ได้. ผมเชื่อว่าคุณคงจะเห็นด้วย. บางทีคุณจะยังไม่
เข้าใจความต้นนิษฐานของผมตลอด. ในเวลานี้ผมยังอธิบายไม่
ได้, เพราะมันเป็นแต่เพียงความสังหรณ์เท่านั้นที่ทำให้ผมต้นนิษฐาน.
แต่ผมก็มีความเชื่อใจ — เชื่อเท่ากับข้อที่ว่าผมยืนอยู่ตรงหน้าคุณ
ในเวลานี้ — ว่าเราจะได้ประสบความสำเร็จอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งอัครราช
และน่าประหลาด."

ข้าพเจ้าตอบว่า, “ด๊ะ! ฉันมอบให้แก่ทั้งหมด” และก่อน
ไปอีกสองนาทีเราก็จากกัน.

ปัญหาฉันมีลักษณะน่าฉงนยิ่งจนทุกวันนี้. บางเวลาข้าพเจ้า
นึกรู้สึกในใจว่า ความโกรธของมารชองด์ เป็นการสมควรทีเดียว, แต่
บางเวลาข้าพเจ้าก็นึกเห็นด้วยกับโรแควร์, ซึ่งถือเอาความโกรธนั้น
เป็นส่วน ๑ แห่งอธิบายอันใหญ่หลวงและตกตบ.

เวลาต้องไปหาผู้รับดาหะ.

ข้อความที่เราสืบได้มีแต่เพียงว่า มารชองด์ได้มันแล้วจะทำการ
สมรสกับนางสาวสรวัยลูกนายประมุขผู้ศักดิ์. หด่อนได้ตา
แล้วจากร้านของดีฟูร์, และอยู่กับบาทิถนบนดองซ์, เตรียมตัว
สำหรับงานสมรส.

พอข้าพเจ้าได้ทราบความข้อนี้ ข้าพเจ้าก็หัวเราะเยาะถ้อยคำที่
โสัสดีเยร์กล่าววามารชองด์ทำให้หญิงสาวนั้นกลัวอยู่.

ในระหว่างกิจธุระอันยุ่งยากซึ่งผ่านมา ฉะนั้นข้าพเจ้าทุก
วัน, ข้าพเจ้าก็ยังตั้งตาคอยดูรายงานอยู่เสมอ. โรแควร์ต้องไปทำ
การสืบคดีตกตบเรื่องวางยาพิษกันที่เมืองโมยอนน์, ทางปักซ์ได้,
แต่เขาก็ยังคงอำนวยความสะดวกในคดีตกตบแห่งถนนเทเวร์นั้นอยู่ด้วย.

รายงานต่าง ๆ แสดงว่า เดมียนชนาคาร์หนุ่มหน้าตาดี, ซึ่ง
กินอยู่อย่างฟุ่มเฟือยที่ห้องชุดของเขานอกปารีส, และซึ่งหาเงินทวี
ได้มากพอที่จะใช้จ่ายบำเรอคู่รักนั้น, ได้กำหนดวันเพื่อทำการสมรส
แล้ว — ที่นครคำตาเมืองซัวลี — เดอะ — วั.

โล่สตีย์ร์ เป็นผู้บอก วัน กำหนด แก่ข้าพเจ้า, และ เขาบอก ด้วย ว่า บรรดา กิจการ ทั้งปวงได้กระทำไปโดย ถูกต้อง ตาม ระเบียบ, และ ทุก ๆ อย่าง เป็น ที่ เรียบ ร้อย.

ข้าพเจ้าจำได้ว่า เมื่อกลับ ไป ถึง บ้าน คืน ๑ ข้าพเจ้า บ่น คำ คิด นั้น ทั้ง วัน, เพราะ ข้าพเจ้า ดำริว่า ใน ขณะ นั้น ข้าพเจ้า ออก จะ เอียง ๆ ไป ช่าง เชื้อ เคียง แล้ว ว่า ได้ มี ข้า คือ ไป ทั้ง ตุ๊ก ระเบิด ตุ๊ก ๑ ที่ ถนน เทเรต์. รายงาน เนื่อง ด้วย ผู้ร้าย, ทั้ง ชาย หญิง, ที่ ได้ เคย อยู่ ที่ นั้น, ออก จะ ไม่ ทำให้ ข้าพเจ้า ทั้ง เคียง แล้ว.

โรเคร่ ได้ เข้า ไป ใน ห้อง ทำงาน ของ ข้าพเจ้า วัน ๑ เมื่อ เวลา ๑๑ นาฬิกา ก่อนเที่ยง, ตาม ขรรมนิยม ของเขา, เพื่อ รายงาน กิจการ, และ เขา พูด ว่า:

“เนื่องด้วย คดีถนนเทเรต์, โล่สตีย์ร์, ซึ่งได้ ไป ตอน ตอน เมื่อวานนี้, โทรศัพท์ มา ว่า นางสาว ชัตเตต์ ได้ ไป ตอน ตอน แล้ว, และ พัก อยู่ ที่ โฮเตล วัลเดอเลต์, ใน อำเภอ บลูมส์เบร์. เมื่อวาน ชันนี้ หล่อนได้ ไป เยี่ยม พ่อครัว รุฟโฟ ที่ บ้าน ของเขา ณ ถนนดิน, ได้โฮ. วันนี้ รุฟโฟ ได้ ไป หา หล่อน พบ กันสอง ค่ำสอง และ อยู่ ใน ห้อง นั้ระโฮฐานของ หล่อน ประมาณ ชั่วโมง ครึ่ง. เมื่อ เขากลับ แล้ว กิริยาอาการ ของ หญิงสาว นั้น ทรมาน ทรมาน มาก.

ข้าพเจ้าถามว่า, “เออ, ก็ เหตุการณ์ เหล่านี้ แสดง ว่า กระไรเล่า?”

โรเจอร์ ตอบ อย่าง หน้าเฉย ว่า, “ไม่มีอะไร มากนัก จริง อยู่ ขอรับ, แต่ บัดนี้ เราได้ทราบ แล้วว่า รุฟโฟ, ผู้ที่ ชอบพอ กับ มาตาม ตอร์ริจัน, เป็น คน รู้จัก กัน กับ ลูก สาว นาย ประตุ. นั่น เป็น ข้อ แปรตก อยู่ ไม่ใช่ หรือ ขอรับ ?”

ข้าพเจ้า พยัก หน้า รับ, เพราะ ใน ขณะ นั้น ข้าพเจ้า ยัง เดา ไม่ ถูก ว่า กระแสร์ ความคิด ของ ผู้ช่วย ข้าพเจ้า จะ เป็น ไป อย่างไร.

เขา ถาม ด้วย เสียง เบา ๆ เฉย ๆ ว่า, “จะให้ผมสืบ ต่อไป หรือ ขอรับ ?”

ข้าพเจ้า ตอบ ว่า, “แน่ ที่ เดียว, โรเจอร์. ฉัน มี ความ ปราถนา อยู่ อย่าง เดียว แต่ จะ ต้ ปัญหา ประ ทาต นี้ ให้ แยก, และ ทำ รายงาน ขึ้น ต่อ กระทรวง.”

เขา ตอบ ว่า, “ดี แล้ว ขอรับ ! ถ้า ฉัน นี้ ผม จะ ได้ สืบ ต่อ ไป.”

ภายใน สิบ นาที ต่อ นั้น ข้าพเจ้า รู้สึก ทั้ง มาก ใน ข้อ ความ ที่ โรเจอร์ กับ โสดีเยร์ สืบ ได้ จน ทำให้ ข้าพเจ้า ต้อง ไป ถอน ดอน เอง, และ เรา ทั้ง สาม คน ได้ ช่วย กัน สัก ด รอย ดู รุฟโฟ. เรา สืบ ได้ ความ ว่า มารชองดี ได้ ไป โดย รถไฟ กระบวน ซึ่ง ไป ถึง ก่อน เรา หก ชั่วโมง, และได้ ไป หา นาง สาว นั้น ที่ โยเซก ที่ หัดนอน พัก อยู่.

ข้าพเจ้า สำนึก ว่า ข้าพเจ้า เคย ยัง ไม่ ถูก เคย ว่า เหตุการณ์ กำลัง ดำเนิน ไป อย่างไร. จริง อยู่, ดู เขา เป็น สหาย กัน ทั้ง สาม คน, แต่ ดู ก็ ต่าง คน ต่าง ทำ ท่อ กรร โขก กัน และ กัน อยู่.

แต่ ก็ เพราะ เหตุใด เดี๋ย ?

ข้าพเจ้าพักอยู่ที่คาร์ตันไฮเตด, และถือเป็นที่กิจเฉพาะตัวในการ
 สักตรอยดูนางสาวผู้หนึ่งอยู่. นางสาวนั้น, แม่ได้เป็นเพียงช่างเย็บ
 ในร้านตัดเสื้ออยู่เมื่อไม่ช้านัก, ได้เข้าห้องนอนและห้องนั่งอย่างงาม,
 และทุก ๆ วันมาร้องด, ซึ่งได้ไปพักอยู่ที่ไฮเตดอีกแห่ง ๑, ได้ไป
 เยี่ยมและพาหัดออกไปกินอาหารหรือไปดูตกร. ข้าพเจ้าดู ๆ ไปก็
 รู้สึกว่าข้อความที่ได้สัต์ยร์กล่าวนั้นเป็นความจริง. ชายหนุ่มนั้น
 ยศนางสาวนั้นได้ด้วยความกลัว.

บัดนี้มาร้องดได้ตาออกแล้วจากตำแหน่งที่ในธนาคาร, และ
 ได้เป็นผู้มีอันจะกินขึ้นแล้วด้วยประการทั้งปวง. อย่างไร ๆ ก็ดี,
 เขาอาจทำเป็นเช่นนั้น, และได้ให้ของดี ๆ หายสิ่งแก่หญิงสาวผู้
 มั่นของเขา. แต่ข้อซึ่งทำให้ข้าพเจ้าฉงนมากคือความมุ่งมาด
 ปราศนาของเขาทั้งหลายที่แปรสถานไปอยู่ตอนตอน. ข้อควรนึกดู
 อยู่ข้อเดียวแต่ว่ารูปไฟอยู่ที่นั่น, และเมื่อข้าพเจ้าได้ใคร่ครวญดูโดย
 ดึกซึ่งถึงเหตุการณ์ทุกอย่างอันยุ่งเหยิงนั้นแล้ว, ข้าพเจ้าจึงเริ่ม
 ราวพึงว่า บางทีรูปไฟจะได้บังคับให้หนุ่มสาวคู่นั้นข้ามไปที่ตอนตอน
 เพื่อพบกันเขา.

เมื่อความปราศนามอยู่อย่างดึกซึ่งผิดปรกติ ข้าพเจ้ามัก
 สดสัยการกรวโชกเอางิน. ในคตินี้ข้าพเจ้ารู้สึกเชื่อว่าน่าจะมีอะไร
 อย่าง ๑ ที่อยู่นั้นอยู่บ้าง.

ชาย ๒ คน, มาร้องดกับรูปไฟ, ได้สมบูรณ์ขึ้นอย่างน่าพิศวง
 ภายใน ๑๒ เดือนที่ล่วงมาแล้ว. ทั้ง ๒ คนบัดนี้มั่งมี, แต่เมื่อก่อน

นับเดียวถึง ๒ คน อัดคักมาก. บ้าของ มารของดัก ที่ ว่าได้ตาย และ ยกมฤตกาให้ชนกันไม่พบ, และ ประวัตินิ อัดคักของรุฟโฟ ก็ตกอยู่ในความตักตပ်, เว้นแต่ได้ทราบ อยู่ ว่าได้เคย เป็นอนารคัสต์ และเป็น สหาย ของผู้ร้าย นครวรรจ์ ที่ มัก คบคิดกันก่อน ประทุษกรรม ค่อกฎหมาย และความสงบ.

ส่วน หญิงสาว นั้น ข้าพเจ้าไม่ได้เคา เงอนเลย. ดูเหมือน หด่อนจะเป็นแต่เพียง เครื่องมือ ของผู้อื่น. ดูสาว ช่าง เยี่ยม เกือกจน ๆ แห่งถนนเทเรต์ได้กตายเป็นหญิงงาม ทำ ผู้ดี ซึ่งไปเที่ยว กิน อาหาร ตามโรงอาหาร ดี ๆ ทุกคืน แล้วเลยไป ดูตคร กับ เพื่อน.

อยู่มาวันหนึ่ง — และ ข้าพเจ้ายอม ให้ความ ชอบ แก่ สักคอตแตนต์ ยาร์ต — นางสาว ซัตเตต์, ซึ่งไป ซื่อของ อยู่ที่ ร้านแห่ง ๑ ใน ถนนออกซีฟวร์ด ได้ ใช้ ค่าของ ที่ หด่อน ซื่อด้วย ธน บัตร์ โบ ละ ๓๐ ปอนด์ ของ ธนาคาร แห่งอิงแตนต์ ๒ โบ, ซึ่ง, ต่อ นั้น มา อีก ๒ ชั่วโมง, ได้ความแน่นอน ว่า เป็น ธนบัตร์ ปลดอม อย่างดี มาก.

ของ ที่ ซื่อ นั้น ร้านได้นำไป ส่งที่โฮเตลที่ หด่อน อยู่, แต่ในเวลาเดียวกัน นั้น ตำรวจ นครบาด แห่ง ตอน ตอน คัก คัก ขึ้น. ชาวโทรศัพท์ ได้หา ตัว ข้าพเจ้า ไป ยังสักคอตแตนต์ ยาร์ต เวลาเที่ยงคืน, และเมื่อได้สนทนากันแล้ว, ข้าพเจ้าได้ ออก คำดัง บาง อย่าง แก่โรเคร์ ซึ่งยัง คงอยู่ ที่ ตอน ตอน.

ผลแห่งกิจ การ อันนี้ คือ เราหา หักฐานได้ โดยมันคง ว่า, ในระหว่าง เวลาที่ เขากำลัง ทำงาน อยู่ ใน ธนาคาร ที่ ปาร์ต นั้น, มาร ของดัก

ได้ตอบ จำหน่าย ฆนัตถ์ ของ ฆนาคกร แห่ง อิงเงนต์ แล้วเป็น อันมาก ซึ่ง
ในเวลานั้นกำลังกตัญญูมาถึงประเทศอังกฤษ และจับได้ว่าเป็นฆนัตถ์ปลอม.

จำนวนเงิน มากมายนัก จนฆนาคกร ฝรั่งเสียใจไม่กล้าปล่อยให้ความ
จริงแพร่ หาดายออกไป, และ กำลัง ดำเนิน ออบาย ทุกสถาน เพื่อ ดึงบความ
ไว้. ฆนาคกรได้ ถูก โกง เป็น จำนวน เงิน เกือบ ล้าน แฟรังก์ !

ข้อความนี้, ซึ่งได้ ไป ถึง ข้าพเจ้า จาก กรม ตำรวจ ดับ, ได้ทำ
ให้คิด แปลง ตักษณะไป หมด ที่เดียว. เหตุฉนั้น ข้าพเจ้า จึง ทำใจ ว่า
จะต้อง ดึง เอา ความ ให้จงได้ โดย แน่ นอน, และ ข้าพเจ้า ตรงไป หา นาง
สาวชัตเตต์.

การ ดันหนา กันครั้ง นั้น ออก จะพิกัด, นึ่งดันหนา กันใน ห้อง นึ่งอัน
ดบาย ที่โนโฮเตด. ข้าพเจ้าได้ แดงด ความเห็น ของข้าพเจ้าให้ หด่อนฟัง
โดย ตรง ๆ, แล้ว ขอให้ หด่อน ชี้แจง.

คำชี้แจง ของ หด่อน แปลก, อิศัจรวัย ที่เดียว. แต่ มัน ก็ เป็น
เครื่อง ลำแดง ความ เป็นไปใน หมู่ ผู้ร้าย แห่ง ปาร์ต อย่าง แจ่มแจ้ง.

ใน ที่นี้ไม่มี ที่ พอ เพื่อจะแดง การณ์ โดย พิสดาร. ข้าพเจ้า ขอ
กล่าวแต่เพียง ว่า คำ ตำราภาพ อัน น่า พิศวง ของ หญิง สาว นั้น ภายหลัง
สืบได้ หักฏีฐาน ประ กอบ สมจริง ทุก ประการ.

ได้ความ ว่า มีารของดีพยายาม ที่จะบังคับให้ หด่อน แต่งงานกับ
มัน เพื่อจะได้ ปกปิด ความลับ สำคัญไว้, แต่ กำลัง บังคับ หด่อน ให้รับ
ตัวเขาเป็น สามีโดย ชู้กรวโรชอยู่เนื่อง ๆ ว่า จะฆ่า ตัวเอง คาย เมื่อได้

เขียนหนังสือไปเล่าเรื่องให้ข้าพเจ้าฟังทุกประการเนื่องด้วยคดีถนนเทเรต์. หัตถ์ก่อนเกลียดซึ่งมันมาก, ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าได้ถามหัตถ์โดยตรงๆ เช่นนั้นหัตถ์จึงได้ตกใจ, เพื่อให้ตัวหัตถ์ได้พ้นจากเงื้อมมือของมัน, เล่าความตามที่ได้เป็นมาแต่ในคดีหลังนั้น.

ได้ความว่าที่ห้องชุดชั้นระดับเพนถนนั้น ผู้เช่าเป็นชายชาวอเมริกัน อายุกลางคนชื่อ กอฟ, อยู่ด้วยกันกับยายกินตานา, ทั้ง ๒ คนเป็นผู้ชำนาญในการทำขนมปังปดอม. ต้องคนนี้ร่วมคิดกับยายหนุ่มมารชองด์, ซึ่งไปเยี่ยมสองคนนั้นบ่อยๆ, และได้พบกับนางสาวซัดเตตที่นั้นเป็นครั้งแรก. มารชองด์ได้ใช้ตำแหน่งของมันที่ในธนาคารเพื่อสืบเปลี่ยนเอาขนมปัง ซึ่งกอฟทำปดอมนั้นแทนขนมปังอังกฤษและฝรั่งเศสจริง ๆ, ซึ่ง, เป็นครั้งแรก, มันได้เอาไปไว้ที่ห้องของมันที่ซัวดี — เดอะ — วัว.

ตูดสาวนายประคุดได้เกิดสงสัยขึ้น, และในที่สุดได้มีความว่าเหตุการณ์เป็นไปอย่างไร, และราวๆ ในเวลาเดียวกันนี้ รุฟโฟ — ซึ่งรู้จักทั้งกับกอฟและกินตานา — ก็ได้รู้ขึ้นว่ากอฟได้จัดตั้งเครื่องจักรขึ้นอย่างพิสดารสำหรับปดอมขนมปังอังกฤษและฝรั่งเศส, และจำหน่ายโดยทางเสมียนแบงก์.

ความรู้ขึ้นนี้ ยายรุฟโฟได้ใช้เพื่อประโยชน์ของตนเองโดยฉับพลันและเริ่มกรรโชกเอาเงินจากผู้ปดอมขนมปังทั้ง ๒ คน, ซึ่งยอมตามใจมันอยู่พัก ๑, แต่ในที่สุดมันไม่ยอมให้เงินอีก. ได้เกิดทะเลาะ

กันใหญ่ คิม ๑ ที่ใน ห้อง ของ คิน ตานา, และ ต่อจาก นั้น อ้าย อิดา เดียน ได้ หั้น ไป เต้นงาน อ้ายมารของด, และ กรรโชก เอาเงิน ไป ได้ เป็นอันมาก เพื่อ ปิด ปาก.

ฝ่าย อ้าย มารของด, โดย ความ วิตก ว่า เหตุการณ์ ทั้ง ปวง จะดัง นั้น, และ เมื่อ ได้ ยก ขนบัตร์ จริง จาก ชนาคาร ไป ได้ เป็น จำนวน มาก มาย แล้ว, จึง ได้ คิด การ อัน ร้าย กาล มาก. มัน ได้ จัดการ นัด ประชุม ระหว่าง อ้ายรุฟโฟ, อ้ายคน ปลดอม ขนบัตร์ ทั้ง ๒, กับ ตัว มันเอง ที่ ใน ห้อง ของ อ้าย คิน ตานา, แต่, ภายใน เวลา เดียวกัน นั้น, มัน ได้ จัดการ — โดย วิธิตะ เรา หา ทราบ ไม่ — หา ได้ ติน ระเบิด ที่ ได้ มี ผู้ คิด ผลสม ขึ้น ใหม่ และ มี แรง มาก เรียก ว่า กรา วินิต, และได้ เอา ไป ซ่อน ไว้ พร้อม ด้วย ขนวน ตั้ง เวลา ที่ ใน คัม ๑ ใน ห้อง ชั้น ระบิ ได้ ติน ซึ่ง อยู่ ตรง ข้าง ใต้ ห้อง ของ ผู้ ปลดอม ขนบัตร์. ขนวน นั้น ได้ ตั้ง เวลา ไว้ ให้ ระเบิด เวลา ที่ ประชุม กัน.

เพราะ เหตุ นั้น มัน จึง ได้ บอก แก่ หญิงสาว นั้น ให้ ไป อาศัย อยู่ เดี่ยว กับ บ้า, โดยมี ได้ บอก ให้ หล่อน ทราบ ต้น สาย ปลาย เหตุ, และ หล่อน ก็ ได้ ทำ เช่น นั้น. หล่อน ได้ หา เหตุ มารยา บอก แก่ บิดา ใน การ ที่ จะ ต้อง แปร ด้าน ก็, แต่ ก็ มิ ได้ วั เห็น ด้วย ใน ความคิด อัน ทารุณ ซึ่ง ชู้รัก ของ หล่อน ได้ มี อยู่ แล้ว เพื่อ ทำ ดาย ทั้ง ผู้ ปลดอม ขนบัตร์ ทั้ง ผู้ ที่ ชู้กรรโชก, พร้อมด้วย หดัก ฐาน ทั้ง ปวง ที่ อาจ จะ นำ ความ ผิด ถึง ตัว มันเอง. มาร ของด ได้ พยายาม ด้วย ที่ จะ ให้ บิดา ของ หล่อน ออก ไป เสีย ให้ พ้น ตัก นั้น, แต่ ตา แก่ ผู้ นั้น ไม่ ยอม ทำ ตาม คำ แนะนำ ของ มัน.

เรา ก็ ทราบ แล้ว ว่า ได้ เกิด เหตุ ขึ้น อย่างไร. ส่วน มารของด นั้น, แน่ ที่ เดียว, ได้ เติง เติง จาก ที่ นั้น, และ ส่วน รุฟโฟ, ซึ่ง หดง เชื้อ ตาม

คำนัด, กำลังจะไปยังที่นั้น, เมื่อ ตก ทง หดง ไต วนาศตง, ทง ก้อฟ และ คิน ตานา ถูก ระเบิด เปน จุนไป.

ค่อนมา, มารของค, เมื่อได้เอาเงินจำนวน สามหมื่น สามพัน ปอนด์ ส่ง ผากไว้ ใน ธนาคาร แห่ง ๑ ใน ตอน ตอน แดว, ก็ได้ตั้งใจ เริ่ม ทำการ กรร โชก และพยายามแข่งงาน กับนางสาว ชัดเต็ค เพื่อ มิให้ ห่อถอน กัด ายาย กิจการ เนื่อง ด้วยการ ปดอม ขนบัตร์, และ บอก กับ ห่อถอน ว่า ถ้า ค่ำรวจ นคร บาท ทราบ เรือง แดว ตัวห่อถอน ก็ จะต้อง ถูกจับ และ จะต้อง รับโทษฐาน เปน ผู้สมรู้ร่วมคิด. ส่วนหญิงสาวนั้น, แน่ทีเดียว, มิได้ ทราบ เลย ว่า โดย ความคิด อย่าง ฉลาด ทารุน ของ ชูรัก ผู้ปดอม ขนบัตร์ พร้อม ด้วย เครื่อง มือได้ ถูก ระเบิด เปน จุนไป แดว.

ข้อ ความ ที่ ข้าพเจ้า แดง มาข้าง บนนี้ เปน ผลแห่งการ สันทนา สาม ครั้ง ระหว่าง ข้าพเจ้า กับ นางตุ๊กสาว ข้าง ซ้อมเกือก. ที่ในศาล มณฑล เช่น ค่อน มา อีก สอง เดือน, รูฟไฟได้ ถูก วาง บท ตง อาญา จำคุก ใช้ งาน หนัก ๑๐ ปี, และ มารของค ถูก วางบท ตง อาญา ประหาร ชีวิต.

เพราะเหตุที่ ธนาคาร ได้เสียหายไป มากมาย, และ เพราะเหตุอื่น อีก หลาย ประการ, ข้าพเจ้าได้ ออก คำสั่ง มิให้ บอก ความ จริง แก่ พวก หนังสือพิมพ์. ฉนั้น คำให้การ ของ นาง สาว ชัดเต็ค คัด ก็ได้ พังใน ที่ ระโหฐาน, และ ความ จริง ยัง มิ ได้ ปรากฏ จน ข้าพเจ้า นำ มา แดง ณ ที่ น.

(คดีที่ ๘ ชื่อว่า “บ้านวิลลาซัสแมง”)

—๑—

เรือฟรานซิสคาร์เนย์ร้อบบาง

ประวัติ ผู้ทะเล

ได้เท่ารู้จักผมตั้งแต่ — ผมชื่อผด มีนามสกุลว่า “บัวตอย”
ผมเป็นชาวทะเลเกิดที่ตำบลบางกระจะ จังหวัดจันทบุรี แต่ผมเป็น
ชาวทะเลจริงๆ เป็นมาตั้งแต่อายุย่างเข้า ๑๕ และเป็นต่อมาจน
อายุล่วงเข้า ๓๐ ปีเศษ ผมมีเรือเป็นบ้าน หรือจะว่ามีบ้านเป็น
เรือก็ไม่ผิด ต้องตอยไปมาในท้องชโลธร เหมือนแมงกะพรุน เกือบ
จะว่าได้ว่า ไม่มีตำบลใดในอ่าวสยามที่ผมจะไม่รู้จัก และไม่เคยไป
ผมถือเอาภาคพื้นชโลธรเป็นสรณ ต้องตอยไปสู่สารทิศต่างๆ
โดยปราศจากความหวาดกลัว พายุจัดก็ช่าง, คลื่นใหญ่ทะเลบ้าก็
ช่าง, ตั้งเหต่านไม่อาจมากัดกินมรรคา ผมตั้งใจว่าจะไปแถว
ก็ต้องไป หดบหลักไปจนได้ ผมได้เคยตอยคออาบน้ำเค็ม
อย่างเข้าใจมาถ้วนนับได้ ๕ ครั้ง รวมทั้งครั้งที่มานั่งเล่นทนากับ

ได้เท่า อยู่ใน บัดนี้ แต่ที่ จวนเจียน จักเหตุนั่นจักต้อง ตง ดอย คอ กุ
ชโคต ผมจะกราบ เรียน ตงไปให้ เปน ที่ แน่นนอนไม่ได้ ว่า ก็ครั้ง โดยเหตุ
ที่ผม มี ประวัติดัง มา เช่น นั้นแหละ บรรดา ญาติมิตรทั้งหลายเขา จึง
พากัน ตง นาม สัมญา ผม ว่า “เจ้า ผีทะเล หรือ อ้าย ผีทะเล” โดย
เขา เหล่า นั้น มี สัญเจตนา ตง ชื่อ นั้น — คือ ผม ให้ สัม กับ สภาพ
ของ มัน เพราะ มัน ควร จะตาย เปน ผีทะเลไป เสีย นาน แล้ว จริง ๆ
หรือ เขา จะ หมาย ความ ว่า ผม ท่อง เทียว ไป ใน ท้อง ทะเล ไม่ รู้จัก หวาด
หวั่น ร่วง กับ เปน ผีทะเล อย่าง นี้ ก็ อาจ เปนไปได้ ไม่ ผิด

ผม มา ไตร่ตรอง ดู เค้า นัย แห่ง ศัพท์ ว่า “ผีทะเล” ใน ที่นี้ ไม่
ใช้ ผรุสฺส วาจา ต่าง กับ “ผีทะเล” ที่ ได้เท่า เคย ได้ ชับ ทราบ และได้
ยิน มา แล้ว ตรง กัน ข้าม ผม กลับ เห็น อยู่ ครั้น ๆ ว่า เปน ฉายา ศัพท์ ที่
ให้ เกียรติยศ กัน อย่าง ชาว บ้าน นอก เพราะ ฉะนั้น ผม จึง ทำ ทุทวน
ต้ม เตี้ย ปลดปล่อย ให้ เขา เรือกรรบก กัน ตาม ความ พอใจ แห่ง เขา

เพราะ ฉะนั้น ใน การ ที่ จะ เล่า เรื่อง ผีทะเล กราบ เรียน ได้เท่า ก็คือ
“เล่า เรื่อง ตัวผมเอง” ไม่ใช่ เรื่อง ผีทะเล จริง ๆ คอก ขอรับ

ณ บัดนี้ อายุ ผม นับ เรียง มี ก็ ย่าง เข้า ๓๕ ปี เข้า บัดนี้ ผม เด็ก
เปน ผีทะเล ขึ้น บก มา ได้ ๓ ปี กว่า แล้ว ถ้า เหตุ ที่ ผม จะ ขึ้น สู่ ภาค
พน ปรก พด มี อยู่ ๒—๓ ประการ คือ เพื่อน ร่วมใจ ของ ผม พากัน ต้ม
ตาย ไป หมด ผม รู้ ดี ว่า เหว่ ประการ หนึ่ง ชื่อ “หาดาเหตัก”
เป็น ชื่อ เรือ ขอรับ ซึ่ง เปน เรือ คู่ ชู้ ของ ผม ถูก รับ เปน พัทธยา
เนื่อง จาก การ ที่ ผม ประพฤติ เปน โจรสลัด ประการ หนึ่ง อีก ประการ

หนึ่ง มา ตำนึก ตัวว่า ประพจน์ชั่วร้ายไว้มาก จึง สตะภาค พน ขโลธร
 ขน สู่ภาค พนปตพ ตต ประพจน์ ต้มมา จาร เดีย ที่ หนึ่ง แต่ ฉายา ศัพท์
 “สตะ” มันไม่ยอม คตาด ไป จาก ผม เดีย เเต

ผีทะเลโดยสาร เรือฟรานซิสคาร์เนียร์

ไต่เท้า คงได้ อ่าน ข่าว เรื่อง เรือ ฟรานซิสคาร์เนียร์ อับปาง ซึ่ง ลง
 ใน หน้า หนังสือ พิมพ์ ใน กรุงเทพฯ ๖ ทุก ฉบับ แล้ว แต่ ผม หวังใจ ว่า
 ไต่เท้า จะไม่ มีความ รังเกียจ ใน การ ที่ จะ พัง ร่ายการ จาก ผมบ้าง เพราะ
 ผมได้ ประสพ เหตุการณ์ มา กับ ตัว ผม เอง ผม เกือบ จะ ต้อง เปน ผี
 ทะเล ต้ม ดัง นาม สัมญา เดีย แล้ว จริง ๆ ผม ยัง จำ ตั้ง ทุก ๆ สิ่ง ได้ คึก
 คา และ คง จะ ไม่ ต้ม จน ตตอด ชีวิต มัน เปน เหตุการณ์ ที่ น่า หวาด
 เดียว น้ำ ขน พอง สยง เกด่า เหตุ ที่ จะ ว่า ว่า พน ได้ ถูก ตอง ถัดวน
 ย่า ว่า แต่ คน ที่ ใจ อ่อน เเต ถึง คน ที่ มี ใจ แข็ง กระต้าง เขียม หาญ ก็ ตอง
 สดุ้ง หวาด หวน

ถ้า เหตุ ที่ ผม ต้อง ประเซ็น ภัย อัน น่า พลึก สดุ้ง กตว ใน ครั้ง น
 เอง มา จาก การ ต่ง ส่นาม มัตตพิพา ใน กรุงเทพฯ ๖ เค้า ตี๊ กระฉ่อน
 ออกไป ถึง จังหวัด จันทบุรี ทำให้ผม ใจ สั่น เหนอ เค้น อยาก เข้า มา ดู
 การ พิพา ของ ไทย ผม ไม่ ชอบ อะไรมาก เท่า มัตตพิพา เเต ถ้า จะ ให้
 ผม เลือก เอา การ อด ข้าว มือ หนึ่ง กับ การ ดู มวย ผม ยอม อด ข้าว
 เลือก เอา การ ดู มวย

เรือ ฟรานซิสคาร์เนียร์ เปน เรือ เมตเดิน คัด ต่อ ระหว่าง กรุงเทพฯ ๖,
 ระยอง, จันทบุรี และ เกาะกง มี ระวัง ๓๐๒ คน เปน เรือ ของ บริษัท

“แมตคอตม์ เบริงเยร์” สัญชาติฝรั่งเศส เป็นเรือเมตต์ผู้เคยโดยสาร มา แด่วโจษ และ สรรเสริญ กัน นึกว่า มีผีเท่าเรือ ทั้ง ประกอบด้วย ตุ๊ก เรือ และ นายเรือ มี อชยาศัยใจคอ เออ เพื่อดู คน โดยสาร ดี ไม่เห็น เป็น ตัว แมตง ซึ่ง ควรใช้ เท่า เชื้อ ให้ หลัด ทาง เดิน หรือ ถ้าไม่ หลัดก็ ข้าม ไป ทั้ง อาหาร การ กิน ที่ หา ได้ ยังก็น่า รับ ประทาน ได้ ไม่ใช่ ชนิด ที่ กิน พอ หนัก ๆ ท้อง หรือ ถ้า เอ็ง ไม่ กิน เอ็ง ก็ หิว ตาย โง่เอง ผม ได้ สดับ ขาว เต่า ตือ เช่นนี้ ก็ รู้สึก พอใจ ไม่ใช่ พอใจ ใน เรื่อง กิน ดอก ขอรับ พอใจ ใน ข้อ ที่ ว่า ถึง เร็ว พอ ประจบ กับ เที้ยร ที่ เรือ ฟรานซิสคาร์เนียร์ จะ เข้า มา กรุง เทพ ๆ ผม คิดว่า เงิน ได้ ๔๐๐ บาท คิด ตัว มา ด้วย

นี่ — ชนบัตร เหล่า นี้ ที่ ผม ชู ให้ ไต่ เท่า นี้แหละ ขอรับ เชิญ ไต่เท่า ดูซิ! เบี่ยง หน้า เค็ม ขยุ ขยุ ดอก คัด กัน เบือน เประะ หมด ดูซิ ขอรับ! บาง ฉับ ก็ กตายเป็น หน้า อย่าง เดียว กัน ทั้ง สอง ข้าง ไต่เท่าได้ โปรต กรรณานำไป แดงใหม่ ที่ คลัง ให้ผม ด้วย

คืน วัน นั้น เป็น คืน วัน พุธ ที่ ๒๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ เป็น คืน อัน มหาอุบาทว์ เป็น คืน ที่ กัดกิน ชีวิต มนุษย์ อย่าง น่าใจ หาย ผม ตง เรือ ราว ๒ ทุ่ม โผล่ ขึ้น ไป บน คาค้ำ ขัน บน รูตัก ดีใจ ยังมี ที่ว่าง มาก ไม่ ต้อง แย่ง ที่ กัน นั่ง นอน มี คน โดยสาร ประมาณ ๒๕ คน ผม เลือก ที่ ดำรง ได้ ริม แคม เรือ ด้าน ซ้าย ปู เสื่อ น้อย ๆ ตง ยัด ที่ มั่นไว้ เป็น กรรณสิทธิ์ ขั่ว คราว เรือ ถอน สมอ ออก เดิน ทาง ประมาณ ยามหนึ่ง คนเรือ บอกว่า จะ รับ ไป ให้ ทัน ล่วง ที่ เกาะ เต็ม คัด ถ้า เติง ของ เติม เติม อีก ตอน หิว เรือ ยัง ว่าง เปตา

เมื่อ เรือ ออก เดินทาง แล้ว คน โดยลำร ต่างคน ก็ ต่าง ยึด ที่ มั่น ของ
 ตน ซึ่ง จับ จอ งไว้ ส่วน ทหา ปรา ได้ กัน จัก แจก พัม พำ พวก
 ของใคร ก็ คุย กัน ตาม พวก พ้อง ของ ตน ได้ ตาม กัน ถึง เรื่อง ชุระ กิจ
 การ และ เรื่อง รวอ อื่น ๆ ตาม แค จะ นึก ได้ บ้าง ก็ คุย เรื่อง สัน กุ โป ก ฮา
 หัวเราะ กัน ครัน เครง พวก ถูก เรือ ก็ จ้อง ตา ดู กิจการ อื่น เป็น หน้าที่
 ของ ตน เห็น ว่า เป็น ไป โดย เรียบ ร้อย มี เวลา ว่าง ก็ หัน มา ทำ ท่า มวย
 หยอก เอ็น กัน ซิก ซี้ บ้าง ก็ ร้อง เพดง เต้น ตาม ที่ ตน ถนัด บ้าง ก็
 ผิด ปาก ได้ ถูก ช้อง รับ กัน เป็น จังหวะ ดุดี ด้าง ประสาร์ วัรี เรือ ย
 ระเริง ใจ ไป ด้วย ความ รื่น รมย์ ไม่ มี ใคร มี กิริยา อาการ ง่วง เหนา
 ดู สัน กุ รื่น เริง ดี ด้วย กัน ทุก คน ส่วน กับ ตน ก็ ก้ม หน้า เพ่ง จ้อง ตรง
 ไป ใน อากาศ นิด ติบ ซึ่ง ปก คลุม อยู่ ทาง หัว เรือ บ่อย ๆ เพื่อ จะ นำ
 ยาน อัน เป็น ที่ รัก ของ ตน ไป สู่ ที่ มุ่ง หมาย คัด ณ ชัด มา กระทบ เรือ สะเทือน
 น้อย ๆ พระ พาย รำ เพย พัด มา เหนือ นิด พอ เย็น สบาย ชะ โถม
 ใจ อาบ กาย ให้ ได้รับ ความ สุข ยิ่ง นึก แต่ ท้อง พำ มี ด มน ท บอก เหตุ
 ตาง ร้าย อยู่ เบื้อง บน แต่ ไม่ มี ใคร ดำ นึก ใน เหตุ การณ์ อัน นึก
 นึก เสีย ว่า ใน ฤดู ฝน ย่อม จะ เป็น ไป ตาม ขรรพ ดา ชั่ว คราว คราว เท่านั้น

เวลา ของ โลก ค่อย ๆ ถ่วง ตับ ไป ที่ ตะ น้อย เดี๋ยว จัก แจก พัม
 พำ และ เดี๋ยว หัว เราะ ค่อ กระ ซิก ก็ ค่อย ๆ แผ่ว เมา เงียบ หาย ตาม ไป ที่
 ตะ น้อย ๆ ต่าง คน ต่าง ก็ ปรีอ ปรอย ปลด ยดอง วิญ ญาณ ของ ตน
 เข้า สู่ ห้วง แห่ง นิทรา รมณ ใน ไม่ ช้า ก็ เงียบ สงัด สิ้น เดี๋ยว คน

เสียงกรน น้อย ๆ บังเกิด ขึ้น แทน คง เหลือ แต่ เครื่อง จักร ใน ทองเรือ เดิน
กึ่ง ๆ ไปตาม หน้า ที่ ของ มัน กับ นาน ๆ เสียง คน ขึ้น ต่าง พุด จาก กัน
แล้ว ตลอด ขึ้น มา ลึก ครึ่ง หนึ่ง

อนิจจา ! มัว พวก กัน หดง มะเมอ เพื่อ สุข หารู้ ลึก ตัว ไม่ ว่า
พระกาฬ กำลัง เจ็ด เตโช เทพาวุธ จึง พระเนตร ชมกัฏ จะลง เทวทัณฑ์
แก่ ลัทธิ บาป อยู่ เบื้อง บน

ผม หลับ มา นาน เท่าไร ไม่ ทราบ ลึก ตั้ง ตกใจ ตื่น ขึ้น เพราะ ตก
คลื่นอัน มหา กัด มา กระทบ แคมเรือ ด้านซ้าย เต็มแรง ดัง ลั่น หวั่นไหว
น้ำเค็ม กระเซ็น โชน ขึ้น มา บน เรือ เปียก หมด เรือ ไหว กระเทือน ลั่น
ราว กับ ถู มหา ยักษ์ จับ เขย่า ผม ร้อง “เฮ้ ! นี่ เล่น กัน ทำ ไหน เถ”
พลาง ทอด สาย ตา ไป ดู พน ทะเล โดยรอบ มืด ค่ำ ไปด้วย ทิว ฟ้า แดบ
แปลบ ปลดบ ท้อง ฟ้า ปราศ จาก ดวง ดาว ลม พัด ลั่น คึก ๆ ตก คลื่น
เป็น ทะเนิน มูน มอง ดัง ฮัม ฮัม กึก ก้อง ระดม กัน มา ชับ ช้อน พรัง พรัง ดัง
พล ทหาร พระยา มาราช ราช แต่ ตะ ลูก ดัง จะ โดด ครอบ ลำ เรือ ให้
จม ลง ใน พริบ ตา เดียว ลำ เรือ โยก โค้ง เคื่อง ไป มา ดัง ไกว เปด

ขณะ นั้น ไม่ มี ใคร นิทรารมณ แล้ว ตกใจ ตก ขึ้น หน้า ตา ตื่น
กัฏรวบ ม้วน เต็ม เก็บ ข้าง ของ ผม มัด เข้า ให้ แน่น หนา ราว กับ ว่า จะ หอบ
หนี ไป ให้ พ้น พวก ผู้ หญิง พุด เสียง ลั่น เครือ ด้วย ความ กัด จัน
ผู้หนึ่ง หว หบ ต่ำ ยาว รูป หดง เบย ตก ขึ้น เก กัง ยง ตัว ไม่ อยู่ ตม ฟาด ไครม
ลง ทัณฑ์ หับ กระเด็น ไป ทาง หนึ่ง ใน ที่ ลึก ลง หนึ่ง จับ เจ้า หน้า ชัด
ปราศ จาก ลึก เตื่อ คอย ทำ เวตา ตาย จะ มา ถึง ไป ตาม กัน

มหา วาตะพัด กระพ้อ แวง กตา ชน ทก วินาที ปลาย ตม พัด เข้า
 ตูมึง เรือ เดินไปได้ช้า ๆ โยก โคลง ชยอน มาก ชน นาน ๆ คั่น มหา
 ยักษ์ ก เจียด เจียด คทา วร พาด แคม เรือ เบื่อง ช้าย ดั่ง ค้าง ตูม ดัน หวัน ไหว
 ดั่ง แผ่น เหล็ก กระดาน เรือ จะ ทะลุ บบ แดก เป็น ภาค ๆ ดำ เรือ ดัน ระวัง
 ระวัง บิด คัด ดัน เอียด ๆ พุท ช้อ เอ้ย! น้ำ สง่ ดาว เรือ ฟรานซิส คาร์เนียร์
 ถูก มหา ยักษ์ ใจร้าย ลง โทษ โดยไม่ ปรานี ถ้า เป็น สัตว์ มี ชีวิต พุด ได้
 คง จะ ออก ปาก ร้อง อ่อน วอน ขอโทษ และ ร้อง ครวญ คราง ด้วย ความ
 เจ็บ ปวด ทั้ง ตม ทั้ง คัด ดัน ไม่ มี เวลา ต่าง เขา เวลา ยัง ต้อง ไป ยิง
 เท่า กับ ยู โยฮัน โหม แวง กตา หนัก ชน ระเบิด หัว ขาด แดก เป็น ประ
 กาย พราย พร่า ไป ทัว ท้อง ทะเล ตก แดง แฉม ความ ด้วย ความ โกรธ กริ้ว
 คล้าย กับ จะ ร้อง ชู ตำทับ ว่า “เฮ้ย! ข้า โกรธ เจ้า หนัก เจ้า มีโทษ
 ผิด มาก เจ้า เรือ ฟรานซิส คาร์เนียร์ ข้า จะ ต้อง ลง โทษ เจ้า ให้ สำนัด กับ
 ความ ผิด ของ เจ้า” เสียง กระหึ่ม ครึ้ม คราง ดัน กอง รว กับ โลก ชาติ
 จะ แดก ทำ ตาย โห้ย! มัน เป็น สิ่ง ที่ กระทบ ก่อ ดัน ขวัญ หนัก คัด ผ่อน
 พอง ดยของ เกด้า แก่ ผู้ ที่ ได้ ประสพ เพียงไร เหลือ วิสัย ที่ ผม จะ พว้า
 ได้ ได้ ถูก ถ้วน

วาตะภัย! อุทกภัย! ชาวเราเอ๋ย! มรณภัย ย็นกร มา ปรา
 มาต ศัรณะ ชาวเรา อยู่ ต้อย ๆ แล้ว! ภะระภัย ได้ บังเกิด แก่ ชาวเรา แล้ว!

เรือ ซึ่ง เคย โยก โคลง ค่อ ค้าน คัด ดัน ตม ไป มา ณ บัดนี้ มหา
 วาตะ พัด ดัน แคม ค้าน ช้าย เอียง เท่ ไป ทาง ขวา แคม คัด น้ำ อู้ ๆ ยก

แคม ชาย ชู ชน ดั่ง ร้อน ดั่ง จะ พัด ก็ ว่า พวก ผู้ หญิง ร้อง กรีด พวก
 ผู้ ชาย ตะโกน เรียก พวก พ่อ ง่เง้ง แซ่ แซ่ ยัด จับ กัน ไว้ แน่น มือ
 และ เท้า ตง ยัน กราน กัด จะ เตือน ให้ ตก ทะเล บาง คน ที่ ยังมี สติ ดี ก็
 ร้อง เคื่อน และ ช่วย ผลัด กัน ให้ รัน มา ช่วย กัน ถ่วง แคม ชาย มัน จะ ไหว
 หรือ ท่าน เฮ้ย ? มัน จะ กลับ คืน ดัง ตำ ทรง ได้ แล้ว หรือ ? คน ๒—๓ คน
 ไม่ ต่าง อะไร กับ มด ๒—๓ ตัว ระวัง ไป ด้วย เดี๋ย ร้อง ให้ สะ อึก สะ อ้น
 ครำ ครวญ และ พึม พำ บน บาน ช้อน วอน ขอ ชีวิต มัน น่า อเนก อนาคต
 ยิ่ง นึก หญิง แก่ ผู้ ห้าง ร้อง ถาม “พ่อ ขานี้ เรือ มี ครำ ครอบ เรา ตาย
 หมด หรือ ?” เดี๋ย คน เรือ ชน ต่าง ตะโกน กู กัน ดัง ถอด ชน มา ถึง ชน
 บน ผม ถูก แผ่น ตง ไป ดู ที่ ไหน เต่า ท้าย เรือ ด้อย ต่ำ ตง ไป เสมอ
 พัน นา แล้ว ถูก เรือ กัด ถึง ชุ ตมุน ช่วย กัน วิด นา ซึ่ง แคม เรือ เขียง ตัก
 เข้า มา ได้ ท่วม นอง บน พน ดาดฟ้า เข้า มา เทา ภูเขา เต่า กาก ตัก วิด ออก
 ไป ที่ ทะ กระจบ้อง เข้า มา ด้วย แรง คัด ดัน ตม ออก ไป ด้วย แรง คน เดี๋ย
 แรง เปตา ! ไม่มี ประโยชน์ อะไร !

“ทำไม ไม่ ชน ของ โน ท้อง เรือ ทั้ง ทะเล เต่า ? เรือ จะ ได้ เบา ชน”
 ผม ร้อง ถาม “ของ ใหญ่ หนัก เหลือ สติ กัด ถึง ที่ จะ ยก หรือ ไหว” พวก
 ถูก เรือ ร้อง ตอบ, ผม แผ่น ปราบ เข้า ไป ชะ โกง ดู ได้ ท้อง เรือ ตอน ท้าย
 จิ้ง ของ เขา ! ใน ราว ว่าง เต็ม ไป ด้วย กระสอบ พรัก ไทย อ้อย มัด โต ๆ
 ไม่ แก่น ท่อน ใหญ่ ๆ ซึ่ง เหลือ กัด ถึง ที่ จะ วิธ ดิน ค่ำ ต่าง ๆ บรรทุก

ไว้ในตอนท้ายทั้งนั้น ตอนหัวเรือเบา ท้ายจึงจมด้อยลงไปก่อน
เรือเอียงวามไป ครึ่งหนึ่งก็ตกน้ำเข้ามาในเรือครึ่งหนึ่ง ต้นไหล
อยู่ ๆ ลงตอนท้ายเรือ ไม่ไหว — ไม่ไหว — นอกจากพระผู้ทรงมหิ
ธานุภาพ จะทรงพระมหากรุณา ยกขึ้น ผมร้องบอกว่า “เสร็จแล้ว
พวกเราในวันนี้” ว่าแต่ก็วิ่งกลับขึ้นไปข้างบน เสียงร้องถาม
กันระเบงแซ่แซ่ “เป็นอย่างไรเรือจะจมไหม?” ผมไม่กล้าตอบ ออก
ไปตามความจริง เกรงว่าจะทำให้เสียขวัญยิ่งขึ้น ได้แต่บอก
ว่า “อย่าตกใจให้มากไป นักเตยบุญของเรามีก็คงจะรอดได้”
เรือยังเอียงเทอยู่ มีอาการเป็นอยู่ดังนี้ช้านาน ผืนน้ำดังกลดไป
อย่างช้า ๆ ท้ายเรือค่อยต่ำลงไปทุกที ไม่มีโอกาสที่จะขึ้นคงได้
เสียแล้วหมดหวัง “ครุกรรมอันใดหนอตามมาให้ผล” ผมรำพึง
ในทันใดนั้นได้ยินเสียงตะโกนกันข้างล่าง “น้ำขึ้นเข้าห้อง
เครื่อง, ลูบทำการไม่ได้, น้ำเกือบจะขึ้นเข้าเตาไฟแล้ว” ฝ่ายผู้
คนข้างบนก็ร้องกรีดกรีดโดยวายเป็นสมบัติ ร้องให้โฮ ๆ
รำพรรณรำรักกัน หญิงแก่คนที่เคยร้องถาม ตกขึ้นเต็นตบมือ
หัวเราะร้องตะโกน “มันสนุกจริงด้วย! ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยสนุก
เหมือนวันนี้เลย” พุทโธ ๆ! ตกใจจนมือเป็นบ้าคลั่งไปเสียแล้ว
อนิจจา! ความกลัวทำให้มนุษย์เป็นบ้าได้ ถึงเพียงนี้เฉียวหนอ!!
เสียงคลื่นครืนโครมฟุ่มฟอง เสียงลมถ่นคึก ๆ พัดต้องเส้นเชือกตึง
กุดหัวถันเปรี๊ยะ ๆ ผ้าใบหลังคาเตม่านข้างเรือกระพือพับพับ
ผิงผิง บ้างก็ขาดปลิวไปในอากาศ เสียงร้องให้ครวญครำระงม

ซึ่งแซ่ปนไป กับเสียง คณ ทม พังไม่ได้ ศัพท์ ตำแหน่ง นำ อนาถใจ
 นำ ชน พอง ลัยอง เกิดา ผม — ซึ่ง เคย ผจญภัย ชนิต น มา เทบ นับ ครั้ง
 ไม่ ถ้วน นับ ได้ ว่า หัวใจ แฉ่ง กระต้าง เป็น เหล็ก เพชร ไม่ เคย สดุ้ง หวาด
 หวั่น แต่ ใน ครั้ง น รุ่ ดัก จิต ใจ อ่อน ท้อ แท้ อ่อน ท้อ แท้ ด้วย ความ เวทนา
 สดงสาร อ่อน ท้อ แท้ ด้วย เสียง คร่ำครวญ โหย ให้ เรา่ นุดดวงกมล ให้ คั่น คั่น
 แม่ หึง คน หึง กอด คอ ตูกรัก เข้า รำ พรพรรณ รำ ดา “ดู เกีย เป็น เกรกรรม
 ของ เรา่ แล้ว แม่ ไม่ รู้ เลย ว่า จะ พา ตู มา ตาย ใน กตาง ทะเต แม่ จะ
 ตาย จาก เจ้า ไป ก็ ไม่ รู้ จะ อาตัย เสีย ตาย ชีวิต นึก, สดง สาร ตู — รัก
 ตู — ขอ แต่ ให้ ตู ได้ รอด ชีวิต เกิด ยอด ชีวิต ของ แม่ คง สติ อารมณ์
 ให้ ดี นะ ตู นะ ขาคี หน้า จิ้ง ค่อย เป็น แม่ ตู กัน ใหม่” ผม รุ่ ดัก
 คั่น คั่น คอ หอย หัวใจ เสรว่า ระห้อย แฉ่น ที่ เวทนา สดงสาร กตณ นาคา
 ไม่ อยู่ ไหล ร่วง เาะๆ ทุง โดย ไม่ รุ่ ดัก ตัว “อย่า เสรว่า โศก ไป นึก เลย ยัง
 มี หน ทาง ที่ จะ รอด ได้ ถม ไป เรือ บด และ เครื่อง ชูชีพ ซึ่ง พอ จะ เกาะ
 ให้ รอด ชีวิต ได้ ถม ยัง มี อยู่” ผม หัก ใจ พุด ปลดอบ หล่อ น กับ อ่อน
 วอน ขอ ความ ช่วย เหลือ จาก ผม “จะ ช่วย กัน ได้ อย่างไร เดา แม่ เอ๊ย !
 แต่ เขา เอะ — นั้น จะ พยายาม ช่วย โดย สุด กำลัง” ผม ร้อง ปลดอบ เอา ใจ

วาระ สุดท้าย ของ เรือ ฟรานซิสคาร์เนียร์

เฮ้ ! อ้าย ผัก ใจ บาป มัน กำดั่ง ซ้ำ เติม มัน กำดั่ง ผ่า ผืน ทำ
 นอก เห็น คำสั่ง ของ พระ ผู้ ดัง ผดาม

ผม มอง ตาย เรีอ ดู เหมือน จม น้ำ ลง ไป แล้ว ใน ทันใด นั้น
 คน เรีอ พา กัน วิ่ง พรู ขน มา ข้าง บน ร้อง บอก ว่า ตาย เรีอ จม น้ำ แล้ว
 ฝูง คน โดย ส่าร ดัน ส้ม ปราย ด้ ร้อง ขน สุด เดียง พร่อม กัน “ตาย แล้ว” ถูก
 ขน วิ่ง พล่าน ดับ ส้น ออด ห่ม่าน ต้ม แล้ว ผุด ถูก ขน ใหม่ หอบ หัว เลื้อย หมอน
 โดย ดัน สติ บ้าง ก็ เอา ผ้า ขาว มา ผูก มัด แขน ติด กัน เข้า กัด ว่า จะ
 พัด ตัก กัน ไม่ มี ใคร จะ ช้าง หาม ปราม กัน ได้ แล้ว ใน เวลานี้ ฆู หึง
 ร้อง กรีด ๆ ฆู ชาย ที่ ใจ อ่อน ร้อง ให้ โส ๆ บ้าง ก็ แข่ง ดำ คต น ตม
 เอ็ด อัง โกลา หด ออด ห่ม่าน ยิ่ง กว่า บ้าน แดก เมือง พัง ตง ร้อย เท่า พัน ทว
 หึง แก่ บ้า คตง ส่ง เสียง ร้อง “มัน ส่นุก จริ่ง วิ้ย! เออ! พวก เรา ช่วย
 กัน ร้อง เพดง ปรบ ไ้ เข้า ให้ ดัง เต้น เข้า ให้ ส่นุก” นวย กระ เข้า หมา ก
 ห่อ ผ้า เลื้อย หมอน ของ ตน ค่วาง ลง ทะเต “เออ! กระ โดด ลง ไป เต้น
 เข้า ให้ ส่นุก ข้า จะ ช่วย เต้น ด้วย” ว่า แล้ว ก็ กระ โดด โครม ลง ทะเต ไป
 คุณ พระ ช่วย! จม คิง! หาย สุนู! ส้น ชีพ ส้น ชา คิ พน ทุก ชี พน ร้อง
 ไป ชา คิ หึ่ง อนิจจา! อนิจจา! แม่ เฒ่า เอ๊ย! ไป สู้ สู้ คติ ใน
 ปร โลก เติ !!

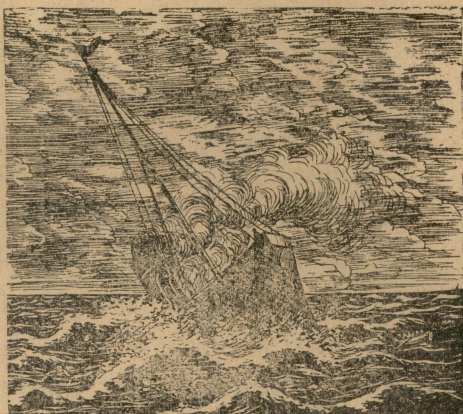
ผม เห็น ไม่ เปน การ แน่ แล้ว จึง ตะ โทน ร้อง เคื่อน ไป ตาม บุญ ตาม
 กรรม “วาระ ของ พวก เรา มา ถึง แล้ว เครียม ตัว เข้า ให้ มัน คง ทุก คน”
 พวก คน เรีอ บ้าง รือ กระ ซาก เกรียง ชูชีพ มา จำ แจก ให้ แก่ คน โดย ส่าร
 แต่ จะ ทอ ถึง หรือ ไม่ และ จะ มี สติ รับ ไว้ หรือ เปตา ก็ ยาก ที่ จะ ทราบ
 ผม คว่า เข้า ใต้ อน หึ่ง ยน ให้ แม่ หึง พดง บอก ว่า “นี่ และ นั้น
 ช่วย ชวด หล่อน จะ ช่วย ให้ ดี ไป กว่า นี้ ไม่ ได้ แล้ว” บ้าง ก็ เข้า

คัด เชือก ผูก เรือ บด ลำ ที่ อยู่ ทาง แคม ข้าย ขาด หัว บัก จม น้ำ ดิ่ง
 หายไปใน ท้อง ทะเล ลำ ที่ อยู่ ทาง แคม ขาว ไม่ จม เพราะ เรือ ใหญ่
 บัง ไม่ ถูก คัด ณ สม แร่ง แย่ง กัน ลง ชุด มุน บ้าง ก็ ตก ทะเล ลอย คอ ไป
 ตัว ๆ ผม ห็น มา กระ ตุน หึง แม่ ถูก อ้น นำ ส่ง สาร ให้ โดด ดง เรือ บด
 ไป ได้ ผม หาย ใจ โด่ง พดาง ร้อง บอก ว่า “ หด่อน มี ส่วน ที่ จะ รอด
 ได้ มาก แลว เชิญ ไป ให้ ถึง ผัง โดย สวัสดิ ติภาพ เกิด ” หด่อน กลับ ร้อง
 เตือน มา ว่า “ ทำ ไหม นาย ไม่ ลง มา ใน เรือ เร็ว ๆ เถา ? ” ผม ร้อง ไป ว่า
 “ เรือ ดำ นิติ เดียว คน ลง ไป คง ๑๕—๓๐ คน แลว หน้า กัด จะ จม อย่า
 เปน ห่วง เปน ไย ณัณ เตย ปด้อย ตาม ยะ ธา กรรม ของ ณัณ เกิด ” เรือ
 บด ลอย ตัว ๆ ห่าง ออก ไป มอง เห็น เปน จุด ดำ ด้วย ประกาย แห่ง แสง คัด ณ
 ครั้น แลว ก็ หาย ดับ ไป ส่วน ผู้ ที่ ลง เรือ ไม่ ได้ ประกอบ ด้วย ความ กัด จ
 มรณ ภัย ไม่ ได้ ร้อง ยัง สติ พา กัน โดด ตุ่ม ดำ ลง ทะเล ไป ตาม กัน บ้าง
 ก็ ลำ ดัก น้ำ คัด ๆ แลว ผุด ขึ้น มา ได้ ถูก คัด ณ ชัด ลอย ไป ตัว ๆ
 ร้อง ให้ ไช้ ๆ ไป จน สุด แล้ง อนิจ จา เอ๊ย ! ความ วิบ โยค แห่ง ผู่ง คน เห็น
 ปาน ดัง นั้น เจียว หนอ ? ใน ไม่ ช้า ก็ เจียบ แล้ง สุน ุ หาย ไป หมด ต่าง
 คน ก็ ต่าง ไป ตาม ยะ ธา กรรม ของ คน ๆ

ความ โทหา หด ดอด ม่าน แห่ง ผู่ง คน เจียบ หาย ไป ดับ พด้น ความ
 เจียบ เหวง ดึง เวง ใจ ก็ เข้า มา แทน ที่ ใน เหว ดานี้ ไม่ มี ใคร เหลือ อยู่ ใน เรือ
 อ้น ร่อ แว จะ สุน ุ ด้น ซ้อ แลว นอ กจาก ผม ส่วน กับ คัน จะ ยัง อยู่ หรือ ไป ไหน
 แลว ไม่ ทราบ — ไม่ เห็น ผม ยัง ยืน เกาะ ตก กรง เรือ แคม ขาว ทอด อาร มณ
 เรือ ย ราว กับ ว่า ไม่ มี เหตุ การณ อ้น ไต เกิด ขึ้น ทอด คา มอง ไป ใน ท้อง

ชระโต ทร ประจักษ์จึ่งจะคอยจ้อง คัดสิน ให้ รางวัดแก้ว ที่ตั้ง ว่ายน้าแข่งขัน
กันชนะ พดางคำนึงถึงคำโบราณ “ช่วยชีวิตมนุษย์ไว้คนหนึ่งได้ บุญเท่า
ฟ้า นี่, เราได้ทำหนาหนน โดย เต็มความ สามารถ แดว”

เรือจม่นาดง
ไปคร้งต่ำกว่า
แดว เดี้ง
หม่อ น้า คิง
ถ่น ครวง กระ
ห่ม ราว กับจะ
ระเบิดเรือออก
เป็นชิ้น ๆ นั้น
แสดงว่าน่าเคม
ถ่น ท่วม หม่อ
น้าแดว ต่ำเรือ

ถ่น กระเทือน ผม ตกใจ วัง ปราด ไปทาง หัวเรือ ซึ่งกำลัง เชิดสูงตระหง่าน
จัดการ วัติกุม เครื่องพ่นกาย เขา อย่าง ทะมัด ทะแมง มั่นคง พดางพูดกับ
ตนเองว่า “อา! เจ้าผีทะเล, เจ้า จะ ต้องทำ หนาที่ ของ เจ้า อีกแล้ว”
ครั้นแล้ว ก้มลงมอง ดูหัวเรือ เห็น เชิดตอยสูงเด่นพ่น น้า คล้ายกับจะกระ
ทำ ความ เคาพทุล ตาพระผู้ เป็นเจ้า เป็นใหญ่ซึ่งเคยปกครองตนมา แตะ
ใคร่ จะกล่าว ว่า “เถถ้ากระผมซื้อฟรานซิสคาร์เนียร์ จะ ไม่ได้ อยู่ ถดอง
พระเดช พระคุณต่อไปอีกแล้ว ขอ พระองค์ จงประทาน โทษให้ ด้วย”

ผม รู้สึก วังเวง ใจ อย่างไรชอบกต ติม - ติม ที่จะไปผวาหวก
 ว้าย วารี เขาชีวิต รอด กลับขึ้น เหมือน สักดอย บน ทองฟ้า มีด คดุม
 ปราศจาก ดวง ดำรากร ใน ทอง ทะเล เป็น ประกาย ตกแดง วาบ วาบ ดัง
 ทะเล ถ่านไฟ มหาวาตะพัดกระพืออยู่ ครั้น ไครม ตกคั่นเป็นพรมมุน
 มอง แต่ตะตุกผาดเงอม ใหญ่เท่าภูเขาสระบาป เดียง คำนวณรังกกกอง
 รวากับแก้ว หูจะประทุ แต่ - เปตา, รู้สึกเจ็บเหงาเศร้าใจ ดังประหนึ่ง
 ว้ายัน อยู่ ท่ามกลาง สู่ด้าน ในเมื่อ กตาดัก หัวใจจะห้อย เต็มไป ด้วย
 ความ ดังสาร เพื่อน มนุษย์ หักแหว่ ไปว่าได้ยิน เสียง ร้อง ให้ช่วย คา
 ก้มอง เห็น เป็นจุดดำๆ ในทองทะเล คตาศรัยสะคน ใจ ก็นึกว่า “โอ!
 มนุษย์ เหล่านี้ มีโทษ ผิดอย่างไรหนอ?” แต่—อนิจจา! หัวรู้ สักไม่ว่า
 ตนเองก็เปนมมนุษย์ คนหนึ่ง ยังคงมีชีวิต ประชุมอยู่ทั่ว สรรพวงกาย ติม
 จน กระทั่ง ไม่รู้ว่า ยืน อยู่ที่ไหน ยืนอยู่ นานไม่ ต่ำกว่า ๑๐ นาที

ยวบ! ววบ! อดสู่น กตของเรือฟรานซิสคาร์เนียร์ มาถึงแล้ว จม
 ดังดำ ลงภายใน ทองทะเลวน รวดเร็วราวกับ ผลไม้ อันดุกอมร่วงหล่น
 จาก ยอดดง สู่ พนพิศุขาดต ถ้าแม้ว่าท่าน ผู้ใดได้ยืนอยู่ในที่อันปราศจาก
 ภัยแล้ว และทอดตาไปมองดูอาการ แดกคับ ของเรือฟรานซิสคาร์เนียร์ ใน
 วาระนั้น จะรู้สึกใจหาย วาบ เหน็ดอนาถ เป็นที่ยิ่ง แล้ว และ ยกขึ้น
 เปรียบเทียบกับอาการ กิริยาตายของมนุษย์ ในขณะที่ จะดับจิตชีวิตออก
 จาก ร่าง จะยิ่ง รู้สึกจิต ใจเหี่ยวแห้ง สุดแสนที่จะ เวทนา ดังสาร น้ำ
 ตา จะต้อง หยาด หยด ลงพรากๆ ติม หายใจ จะต้อง สักอัน แล้วเบา
 ยาม นั้น เวตาของ โลก อยู่ ใน ระหว่าง ยาม ที่ ๓ เป็นยามที่ บรรดาสัตว์

โลกเข้าสู่ นิตราภรณ์ เป็นยามที่สังคยบ ไม่ใคร ระตึงเรือฟราน
 ซิดคาร์เนียร์ และพวกพ้อง เว้นแต่ ผู้ซึ่ง ต่งหน้า มานะกระทำ ความเพียร
 แหก วาย กระแสแห่ง โดโนทก เพื่อจะยัง ชีวิตรอด ๕๐ - ๕๐ คนเท่านั้น
 แต่ ก็ ใครเล่าจะ บอก ได้ว่า เขาเหล่านั้นยัง ต่งหน้า มานะกระทำ ความเพียร
 ไม่ย่อ หย่อน อยู่ พร้อมหน้ากันดีหรือ ? เปตา ! พระผู้เป็นเจ้าพระองค์
 เดียว เท่านั้น พระ องค์ ทรงทราบ

โชคของผีทะเล

ในขณะที่เรือจมยวบ ลงไปนั้น ผม ตั้งใจ ฆ่า ตนจาก ภาวังก์ ได้
 สติ — ออกกำลัง กายถบทะเลถึง จะชนสู่ ผิวหน้า แต่ — อนิจจา ! ไม่สม
 หวัง เสียแล้ว ถูกสายหนาว ดึง ดึงติด ลงไป กับ เรือ ยังออกแรงดัน
 ยิ่งจม ดิ่งดำ ลงไป ดิ่งลงไป ดิ่งเท่าไร ! นานเท่าไร ! ไม่รู้ —

เปรี๊ยะ ! แก้วहुदन นัยน์ตาถูกพัวเป็นประกายพราวพร่า หน้า
 มืดหุบ หวัง ๆ หัวใจสั่นระริก “โอ ! กาสะที่สุดของเจ้ามาถึงแล้ว
 หรือ ? อา ! เจ้าผีทะเล เจ้า หรือจะเป็นเจ้า ของเรือฟรานซิดคาร์เนียร์
 ไนยมโลก ” ผมรำพึง ด้วย ยังมี สติ แต่ ร้อแร่ จวน เจียน จะ ขาด ใจ
 หัวอก ปวด ร้าว ยังแต่จะ ระเบิด จะเป็นตาย อย่างไร ก็ ต้อง พยายาม ดู
 อีกที เป็นครั้ง สิ้น ท้าย ผม กัด ฟัน ต่งมานะ รวบ รวบรวม กำลัง แรง ทมิ อยู่
 ทุกๆ ตามเนื้อ ทุกๆ ปลายไหว ทุกๆ ชุมชน ตะเบ็งแก้งข้อตัวเป็นเกลียว
 เชือก เท้าทั้งสอง ข้างช่วยกันถบพย มื้อทั้งสองข้างช่วยกันกดักตะโพ
 กระแส่นาถบ ทะถึง ชนโดยสุดแรง เกิด หลุดจาก เรือออกมา ได้ — ใจมา

เฮา! ระดม กำ ตั้งซึ่งคิดว่ายังเหลือ เขาก็ก พลุ ตะกาย โผล่ จนถึง ผัว
 หนีได้ กอน หายใจใหญ่ ยาว—ฮึด—ออกเบาโล่ง ขึ้น ได้ อย่าง
 หวด หวิดหมิ่น เหม่ ขาดใจ ข้า อึก วินาที เดียว ผม ต้องไป เป็น
 เจ้า ของเรือ เมตริบสั่ง คนโดย ตำร โนยม โดก ระบาย ตม หายใจ ออก
 มาได้จิตใจ เหลือ เกิน แต่ อ่อน เพื่อย เต็ม ที่ แทบ จะ พยุง ตัว ไว้ ไม่ อยู่
 กระดิกมือพอประทัง กายไว้ ได้ เท่านั้น แต่ พอ ได้รับอากาศสดค่อน น้ แรง
 ช้ำ ชื่น ชื่น ผมนึกในใจว่า “เราพ้นจาก คมดาพ แห่งมัจจุภัย มา เต็ม
 หนึ่ง ตะ แต่ จะ รอดพ้น เต็ม ซึ่ง เจ็ด เจ็ด คม แดบ บดบ อยู่ ข้างหน้าได้
 หรือ ไม่ ยัง เป็น อนิจ จัง ไม่ เทียง ยัง จะ ต้อง แหก ถ้วย ไป อึก
 โทณัก ”

อ้อ! ได้ เท่าขอรับ ผม โผล่ชนสู่ ผัวหนีได้ อย่างไร ผม พัง จับ เหตุผล
 ได้ เดียว เอง อาการ ที่ เรือ ฟรานซิสคาร์เนียร์ จม ตอนท้าย ค่อยๆ
 จมลงไปที่ตื้นน้อย หัวเรือ จึงคงตั้งขึ้นจน คงดำตรงตง ดุจดังนายพราน
 เบ็ด คอนปลตามาเบื่องตง ตน ฉนั้นน แล้วจึงจม ฮวบ ลงไป ถูกกระแสน้ำ
 หนุน ดังดูดไว้ ผมจึง ชื่นสู่ ผัวหนีไม่ได้ ต่อเมื่อ ท้ายเรือ ย่นพ่น แผ่น ดิน
 เบื่อง ดำง ดำยหน้า ณ อ่อน ตง จึงโผล่ขึ้นมาได้ ครั้น แล้ว เรือจึงทอดดำ
 ตงวาง รวบ กับ พน แผ่นดิน อย่างเดียวกับ นายพรานวาง ปลตา ตงบนพน
 เรือน ของตน น่าจะ เป็น เช่นว่านเป็นแน่ ถ้านาดัก อึก ดังก้น้อย
 ผม ตาย แน่

คณตมยังไม่สงบ ทะเลยังเป็นบ้า ยังกระหิมครมคราวอยู่ อย่างเดิม

แต่ผม ค่อยมากำตั้งขึ้นมาก แล้ว ผม ไม่ ด้ ่ว ัก ใน เรื่องที่จะแหวกว่ายเอา
ชีวิตรอด ผมได้ เคย ชิมรส มาหลายครั้งแล้ว บางครั้งต้องลอยคออยู่
นาน ถึง ๒๔ ชั่วโมง ใน ครอง นกยง มั่นใจว่าคงจะเอาชีวิตรอดได้ ถ้าไม่
มีภัย อย่างอื่น มาขัดทอน ความ เพียร ของผมเสีย ผมเห็น ว่า จะอยู่ต่อ
ไปก็ ไม่ มี ประโยชน์ อะไร อีก แล้ว จึง บ่ายหน้า ไป ตาม กระ แล่ สม
ดัง ทำ พุ้ย กวัก กระ แล่ น้ำ เพื่อ จะ ให้ ต้อง ลอย ไปโดย เร็ว

ใน ทันใดนั้น ได้ยิน เสียง เชื้อบ! ปรี๊ด! พุ่ง ลอย สูง ด้ ่ว ัก ไป
ใน อากาศ เดือด หน้าผม เย็น วูบ ใจหาย วูบ รวดกับ ตก ลง มา จาก ที่
สูง ผิงจะหงาย หน้าผมองดู เห็น เป็น แผ่นกระ ดาน ตกลงมานอนราบอยู่
บนพื้นน้ำ บุญนักหนาที่ไม่ พุ่ง ตรงขึ้นมาโดนตัวผม ถ้าโดนเข้าอย่าหมาย
เลยว่าจะ รอด ถูก ชี โกรง ๆ ต้องหัก ถูก ขา ๆ ต้องหัก ถูก คาง ๆ ต้อง
หลุด ออกจาก ขากรรไกร—ตาย ในทันที ผม เคย ด้ ่ว ัก เอา ไว้ เป็น
แผ่นกระ ดานไม้ ด้ ัก ยาว ๖ ศอก หน้า กว้าง ๓๐ นิ้ว หน้า ๒ นิ้ว จะ เป็น
กระ ดานอะไร ไม่ทราบ หลุด ขึ้นมาจาก ท้อง เรือ ที่จม เมื่อ ความ ตกใจ
หาย ไป แล้ว กลับ ด้ ัก ยืน ด้ ี่ ผม เผยข้อ ข้อ ทั้งสองข้างกุด แผ่นกระ ดาน
ไว้ ประสาร์ มือ ขึ้น กระทำ ความ เคารพ พระผู้ เป็น เจ้าเป็นใหญ่ ปากก็
พร่ำชอบ พระเดช พระคุณ ทรง ประทาน มา ช่วย ชีวิต ให้อำ ประทาน
มา ถึง โทษ ทำ ตาย ชีวิต ไม่ ผม เกาะ กระ ดาน ไว้ แน่น แท้ ทั้งสอง
ช่วย กัน กวัก พุ้ย น้ำ ประกอบด้วย ถูก คัดัน ยอ ส่งช่วยแรง ลอย ด้ ่ว ัก ไป
ใน แสง มืด แห่ง ราตรี กาด อัน น้า สยด สยอง ถูก คัดัน กัด นุน ๆ มา

เป็น ระยะ ๆ ยาม เมื่อ ตง ดูระหว่าง คณ ก เจียบ อับ คัง อยู่ ใน ห้อง
ที่ คัด บ ด้วย แผ่น ตะกั่ว ยาม เมื่อ ชน ดู หตัง คณก ได้ ยิน เสียง กระ
หิม กัก ก้อง กับปนาท ตัง หนึ่ง สักกล โดก จะ ถึง กาดวินาฉัน ตม พัด
กระทบ หน้า แสบ ผิว หนึ่ง คัง จะ ปรี แก้ว หู ออ ฟัง ไม่ ได้ ศัพท์
นาน ๆ เห็น สาย พ้า แดบ แปรดบ ปลาดม ล้อง แล้ง ล่วง เป็น ช่อง ไปข้าง หน้า
เห็นอย เข้า ก็เกาะ แผ่น กระดาน ปล่อย ให้ ลอย ไปด้วย แรง คัดนม หาย
เห็นอย ก็ ออกแรง ผล้ม เข้า ในอารมณ์ คิดทบทวน ถึง เหตุการณ์ ที่ เป็น
มาแล้ว แต่ จะ ได้ พบ เพื่อน ร่วมชาติ เพื่อนร่วม เรือ สักคน เดียวก็หา ไม่
เขาเหล่านั้น ไป ไหนกันหมด—

กร้าก! “โอโย! ใคร เอาหนั ง ปลาดกระเบน มาดูหตัง ผม” ผม
สะดุ้ง ร้องสุดเสียง อือ! ชน หัวตก ปลาดตาม ผ่าน หน้าไปเร็วปรืด
ตัวมึนหมา กระโดงหลังสูงพ่นน้ำสั ก้อกหนึ่ง

“เชิญได้ เฝ้าพิจารณา ดูที่ หตังผมซิขอรับ ยัง ใหม่ ตำเปนพยาน
ปรากฏ อยู่ จนเดี๋ยวนี้”

ผมปาก ล้น ใจเค้น กระทบ ซี่โครง ยวบ ๆ ครอบสติแทบ ไม่ อยู่ ผม
รู้ จัก ขรรคมดา และ นิสสัย ของ สัตว์ ร่าย ชนดิน ได้ ดี มัน ต้อง การ พิศุจน์
ควา เดือด ก่อน อย่างไรเสียมันต้อง ยอนกลบ มาอีก ความจบสิ้น แห่ง
ชีวิต เห็น จะ ถึง วาระ ที่ สุด แต่ เพียง นี ดาพ แห่ง มฤตยูราช กลับ มา
กวัดแกว่ง เเงอดเงอ อยู่ เห็นอ ศัร ษะ อีกครั้งหนึ่ง แล้ว ยากนัก ยาก หนา
ยากที่จะ หลบหลีกเอาชีวิต รอด โอ้อนิจจา! พระผู้จอมโลก พระ
ผู้ ทรงไว้ ชัย ชัย แห่ง สัตว์ โลก ประทานชีวิตมากเพื่อจะ นำมา บำรุงเลี้ยง

สัตว์ พาหนอันร้ายกาจของพระองค์ ดอกหรือ ? ผมพว้าว่าพรรณถึงตัว—

อา ! จริง, มนย์อันรักกลับมาก็ดังแล้ว ดวงตาทั้งสองข้าง ถูก
วาดดังโคม กระตือรือร้น แสงเขียว บัดดังตาพยับร้าย นายแสง ทะเล
ตลอด พนมามองเห็นได้แต่ไกล มันคำราม อ้อ ! อ้อ ! กอง สะเทือน
แก้ว หู อ้าปาก เจ็บจาง พัน แคระซี ยาว โง้ง แหตม คม ดังมด โทณ อสุร
ใจ ทมิฬ อย่าว่าแต่ร่างกาย มนุษย์ เราเคย ต่อ ให้ซ่อน ไม่ก็ยุบแตกฉก
ขาด เป็นจุนจิฉุฉฉุ ได้ ในทันที อี้ ! น่าเสียดเสียด ร่างกายผม
ลัดดัง ห้วนไหวไปหมดทั้งตัว ออกใจตกตกสั่นระริกไปทั่วสรรพางค์กาย สติ
เลื่อนลอยมัน ตรงรี เข้ามาแล้ว ผมไม่ทราบว่าจะทำอย่างไร จึงเดือนออก
ไปอยู่ ที่สุดปลายกระดาน ข้างหนึ่ง มัน กระ ชน เข้ามา หวดหวัด จะ ถึง —
อ้อ ! ไหนๆ ก็เห็น มันไม่พ่นแล้วให้มันยุบ แผ่น กระดาน ก่อน ผม กุมสติ อัน
วิวิธคดี ทำเลื้อกแผ่นกระดาน พอดี กับตุ๊ก คัดันยอ ดั่ง ห้าย เลื้อกไปได้
โดยแรง ไครม ! ถูก ! ถูกบังใหญ่ เต็ม แรง แผ่น กระดาน ดัน ตัวผม
เยือก สักซัณกดับ

ในทันใดนั้น ปลตาสู่ร่างกาย โตดตอย ขึ้นไปในอากาศสุด ตัว ลังเตี้ย
คำรามดังก้องท้องอากาศ ไหวกระเทือน อ้าปากกับอากาศกับ ๆ อ้อ ! นึกขึ้น
มาแล้วชนตุ๊ก หน้าตายันยุบ รวดกับ หน้ายักษ์ ปากแผ่สะกว้างดังจะกัดดินข้าง
ล่างได้ ไม่แค่นคช ศักรยาว ดัง ส่าม วาถ้ำ ตัวโต เท่าขนาดกระ บือขนาดใหญ่
ท้องยานเทิบทาบยันเป็นหัตถ์ๆ เหมือนคาวกถันพุ่งกระหัดบตัวตายเหมือนเลื้อ
นตามชนิดตะเพียนทอง ไม่มีสัตว์ทะเลชนิดใดดุร้ายเท่ามันอีกแล้ว โตขึ้นไป

สุดท้ายก็ตกตม ลงน้ำ โบกหาง โผผ้าง คำรามอืดอืด จมน้ำ หาย ไป หาย
 เงียบ ไป ไม่กลับ มา รบ กวน อีก ผมเชื่อว่า ปลตภัย กระดาน คง จะ
 ไป ทิ่ม ตุกตา โคม กระดือ ของมันเข้า ทำให้มันเจ็บปวด ยอชิง มันจึง
 หันไป ผม ยัง หวาด ๆ เกรงว่า มัน จะย้อน กลับ มาอีก . ต่อเมื่อ มัน
 ไม่ กลับ มา แน่ แล้ว ผม ตีใจ ราวกับ ว่า ได้ ชื่น สวรรค์ รอดพ้น จาก ปาก
 อ้าย สัตว์ ใจ อ้ำหืด ได้ อย่าง หุดหวิด เท่ากับ ได้ เกิด ใหม่ ผม ต้อง
 ยกมือ ขึ้น กระ ทำ ความ คราวละ ต่อ พระ ผู้ เป็นใหญ่ ใน สภ โกล่อีก ครั้ง หนึ่ง
 พดาง พรำขอ ขมาโทษ ที่ได้ ถ่วง เกิน พา โดมิติ ไป

ตอน นั้น ผม กระเสือกกระสน แหก กว้าง ไป กับ แผ่น กระดาน อัน เป็น
 ยอด ทิ้ง ของ ผม ปรากฏ จาก โพลัย ไม่ มี สิ่ง ใด มา รบ กวน เป็น แต่ ศึกลง
 หัว แตก ชัด น้ำ เค็ม เข้า ปาก บ้าง ใน บาง ครั้ง ต่อ มา อีก ๒ ชั่วโมง คัดัน
 ตม ค่อย สงบ ลง ท้อง พุง อัน มี คด คุ่ม ค่อย ๆ จาง ไป แต่ เห็น ดี ชาว หลัว
 คง ชน ทาง ทิศ ตะวัน ออก เห็น ทิว ดำ เป็น คั่น ขวาง หน้า อยู่ โกลดิบ ๆ นั้น
 คือ แฉก ผึ้ง เหลียว หลั่ง ไป ดู ตำแหน่ง ที่ เรือ จม คณะ ไม่ ถูก ว่า อยู่ ที่ ไหน แน่
 เดว่า อยู่ ใน ระหว่าง เขต รของ กับ เขต จีน ทบู่ ต่อ กัน หน้า ตำบล ประ
 แด่ ออก มา ไม่ ลู ห่าง เกาะ มัน นอก มาก นึก อรุโณทัย ค่อย ๆ ไรรัศมี ขึ้น
 เป็น ตำ ดับ ใน ไม่ ลู ซ้ำ กี่ รุ่ง แจ้ เป็น วัน พฤษหิ คดี ที่ ๒๕ สิงหาคม เป็น
 วัน ครุ เป็น วัน นำ มา ซึ่ง มหาชัย แต่ เห็น ผึ้ง ได้ ถนัด คัดัน ตม
 ยัง ไม่ สงบ ที่ เดียว ประมาณ โมง เข้า ผม ถึง ผึ้ง พร้อม ด้วย กระดาน คู้
 ชั่วค ของ ผม

ศัพท์เลขนบ

พอเท้าทั้งสองของผมเหยียบพื้นพลูชาติได้ ถนัด ผมร้อง ไชโย!
 ไชโย! ไชโย! ๓ ครั้งติดๆ กัน ด้วยความปลื้มปิติอย่างที่สุดทีเดียว “ผู้
 เทเลชันบกได้แล้ว” ผมร้อง ตะโกน ไม่ได้ระรอก ซักช้า ให้เสียเวลา
 ต้องมือประคองแผ่นกระดาน ค่อยากเดิน ไช้เซด้วย ความ อ่อนเพลีย ตรง
 ไปยัง รุกขฉายา อันตั้งอยู่ ริมหาด ธารเพาะ หน้า นั่งพัก บรรเทา ความ
 เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ปวดระบมไปทั่วสรรพางค์กาย รู้สึกชอบคุณ
 เทวดา รักษาอายุ อย่าง ตัน พัน เจย หน้า ทอดตา ไป ดูภาคพื้น สระโศธร
 รู้สึกเสียใจ ในดวงใจ พดางหวน วาดถึงเพื่อน ร่วมเรือ เหลือขไปดูตาม
 แนวฝั่ง มองไม่เห็นใครเลยนอกจากตัวของตัวเอง คายเสียหมดแล้ว
 กระมัง? เคชะบุญคุณพระช่วย ขอให้เขารอดโดยสวัสดิภาพทุกคนเถิด
 ผมอ่อนเพลียเหลือกำลังที่จะทน ทาน คว่าเขาก่อนหินมาทำหมอน ถ่ม
 เหยียดยาวลงบนแผ่นกระดาน นอนหงายเจ้ากำลังเบียดแคะ ร่างกายถูกแผ่น
 กระดานครึ่งหนึ่ง ถูกทรายครึ่งหนึ่ง อ่อนนุ่ม ดังฟูยกัดด้วยล้าดี หมอนหิน
 ก็อ่อนนุ่มนวลเท่ากับหมอนนุ่ม แสนสบาย -สบายจริง ๆ ไม่ซ้ำวิญญาน
 ก็ยัง คงสู้ ห้วงนิทราภรณ์ ถ่มหมด-ถ่ม ทุกสิ่งที่เป็นมาแล้ว

ผมนอน หลับ ไปนานเท่าไรไม่ทราบ ครั้ง สะพลาดจาก หมอน
 ตกใจตื่น ตกชั้นนั่ง แหงนหน้ามองดูดวงพระอาทิตย์ ประมาณ ๕ โมงเช้า
 รู้สึกหัวใจ โด่งรุ่มขึ้นดังจริง ๆ จำได้ว่าฝัน-ฝัน เห็นบิดา บังเกิด เกด้า มา

ยืนอยู่เห็นอสูรชะ พุดว่า “เจ้าผด ข้ามตามมาช่วยเจ้า เจ้ายัง
 ไม่ได้บวชให้ข้า เจ้าต้องบวชให้ข้า” โอ! เจ้าพระคุณ ผู้ ก่อกำเนิด
 ให้เกิดสกุลชาติ เลี้ยงดู ให้รอด เป็น ตัว เมื่อยัง มีชีวิต ช่วย
 พะยุงคาชลูกเมื่อไปสู่ปรโลก แล้ว จริง แล้ว—เรายังไม่ได้เยี่ยมกราย
 เข้า ไปสู่เขต เนือนาบุญเลย จำเอน ต้อง บวช อุทิศ ถิ่นกุศลให้ท่าน
 เครื่อง นุ่ง ห่ม ซึ่งเปียก โสกชุ่ม บัดนี้แห้ง แล้ว หนาวด้วย
 ขลุ่ย จัมน ยู่เป็นบั้งๆ ครัวจตุรทิศ ฟ้าเคียนพวยงอย บริบูรณ์
 แล เปียก น้าชุ่ม ไม่กล้าจับแรงกลัวจะขาด มีเศษสังคาล์ ในกระเป๋าสื่อ
 กุญแจเพชร ๒-๓ อัน ลูกชายนัยเหยียด ตัดกาย แล้วเหลียวมองไปรอบๆ
 จังว่า ชนฝั่งได้ ห้าง เกาะ เต็มคามาก ต้อง เดิน หลาย ชั่ว โมง จึงจะ
 ถึง ในย่านนั้นไม่มีบ้าน คนเลย ท้องถนรู้ สักหัวจำเอน ต้องไป เมื่อ
 ตกตงใจเช่นนั้น แล้วเหลียวดู แผ่นกระดานคู่ ชีวิต รู้ สักอาลัยใจคอท้อแท้
 ไม่ ยาก จะจากไปเลย โช้เอ๋ย! จะหาเพื่อนที่ไหน ให้ ได้ ดี ไปกว่านี้
 ครั้นจะ แยกไปด้วย ก็หนัก ทั้งประกอบด้วยความ อิดโรย เหลือที่จะ
 พาไปด้วยได้ จะฝากใครก็ ไม่มีบ้านคน จำเอนจำต้องฝังทราย ไว้ก่อน
 แล้วจึงจะมาหาไป ผมก้มลงจูบ-จูบด้วยความรัก พลางพรรณนาคุณ
 ความดีซึ่ง ได้มา แก่ผม น้าตาหยาดย่อยสลดแสนอาลัย ตั้งใจไว้ว่าจะ
 เขาไปทำ กระดาน เคียงนอน แล้วจะสั่งบุตร ภรรยา ไว้ เมื่อตาย ให้ทำ
 กระดานโถงกรตงที่จะวางศพผมเอาไว้ด้วย ทราย แล้วยกกระดานขึ้นจูบ

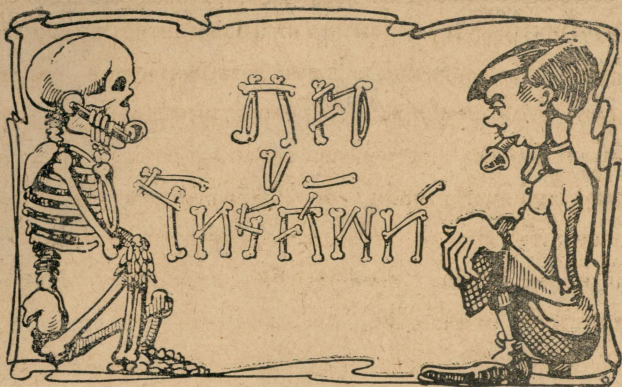
อีกครึ่งหนึ่งแล้ว จึงวางลงหลุม คืบ ทราบ กตบ เรียบร้อย ตก ขนดินหาง
ไปตัก ถ้าว เหลียวหลัง มาได้ ความฮาดัยเป็นครึ่งสุดท้าย แล้ว ออก
เดินตรงหน้าไปตำบลหุบตะพง ซึ่งเดินสองชั่วโมงกว่า ๆ ถึง ไปพัก
ที่บ้านกำนันเปรม ซึ่งคุ้นเคย กันมาแต่ใน กาดก่อน พัก อยู่ คน
หนึ่งวิ่งชนกเดิน มาเกาะเต็มคอก พอดเป็นเที่ยวเรือเมด จุฑาธุช ผม ก็
โดยสาร เข้า มากรุงเทพฯ มา นั่งสนทนากับ ไต่เตาอยู่นั้นและขอรับ วัน
ไต่เตา คงจะ ง่วงนอน หุุดพักเสียที ก็ดี ถ้ายังไม่เมื่อย พรุ่งนี้ผม
จะเล่าเรื่องอื่น กราบเรียนใหม่.

มยุข
๒

ภาษิตสอนนาย

ถ้าจะ	ดู	จง ดู	อย่า ดู ร้าย
ถ้า จะ	เก่ง	จง เก่งกล้า	อย่า เก่ง อด
ถ้า จะ	แข็ง	จง แข็งแรง	อย่า แข็ง กระ ด้าง
ถ้า จะ	อ่อน	จง อ่อน โชน	อย่า อ่อน แอ
ถ้า จะ	เรียน	จง เรียน รู้	อย่า เรียน เล่น
ถ้า จะ	ชอบ	จง ชอบ ดี	อย่า ชอบ ชั่ว
ถ้า จะ	ดู	จง ดู เตา	อย่า ดู ดาบ
ถ้า จะ	อวด	จง อวด ทำ	อย่า อวด อ้าง
ถ้า จะ	ขย	จง ขย ทำน	อย่า ขย ตน
ถ้า จะ	ทน	จง ทน ทำ	อย่า ทน ทำ

นายโป โปรคุปต์

(The Spirit Telephone)

โดย ฌ. คีร์วิฒนกุล

(เรื่อง นี้ เป็น เรื่อง สำแดง ความ รู้ใหม่ ใน ทาง วิชา ศาสตร์ ซึ่ง เป็น วิชา ที่ นิยม ใฝ่ ใจ กัน ณ สมัย นี้ และ ควร นับ ว่า เป็น ความ คิด ค้น อย่าง นำ ประหลาด ลือ ชึ่ง อัน เป็น สิ่ง ทำลาย ความ เห็นใน หมู่ ชาว เรา โดย มาก ที่ คิด ว่า ชาว ยุโรป ไม่ มีความ เชื่อ ถ้อยใน เรื่อง ภูต ผี บ้าง ว่าเป็น สิ่ง ที่มีจริง แต่ ตรง กันข้าม เพราะ เรื่อง นี้ เกี่ยว กับ ประพฤติ การ ที่ มนุษย์ เรา บำเพ็ญ เพื่อ ทำ ความ ต่อ เนื่อง กับ สิ่ง ที่ นิยม ว่า ไม่ มีจริง นั้นเอง จึง นำลง เท่า กับ เล่าสู่ กัน ฟัง - บ. ก.)

เมื่อ ใน ไม่ ช้า มา นี้ ข้าพเจ้า ได้ อ่าน เรื่อง ๑ หนึ่ง ใน หนังสือ พิมพ์ ราย เดือน ชื่อ “ ดอนดอน แมกเซซิน ” ซึ่ง มิล์เคอร์ ยอร์ช เอช. เดเรม เจ. พี. เป็นผู้ เขียน ไว้ ได้ ถึง ราย ทะเอียด ใน การ ค้นคว้า

และ ทด ท่อง เครื่อง โทรศัพท ขนิต หนังสือ สามารถ ทำให้มนุษย์ ผู้ยัง
มีชีวิต อยู่ พุด กับ คน ที่ ต่่วง ตับ ไป แล้ว ได้ การ ค้นคว้า หา ความจริง
ใน วิชา ที่ เกี่ยว แก่ วิทยญาณ อันได้ หนุน มา ประดิษฐ์ เป็น ของใหม่ ที่
น่า พิศวง นี้ ถ้าได้ กระทำ ไป จน สำเร็จ และมี ขอ พิสูจน์ อัน ควร เชื่อได้
แล้ว จะ ทำให้ โลก รู้จัก พิศวง และ อัจฉริยะ มาก ที่ สุด

อนึ่ง ข้าพเจ้า ควร กล่าว ไว้ ด้วย ว่า ใน เรื่อง รวาท ที่ ข้าพเจ้า ข้าง
ถึง นี้ ผู้เขียน ได้ แต่ง โดย เป็ด เมฆ คง แต่ ตน จน อดอ่าน ของ เรือง ว่า
เขา เป็น ผู้ศึกษา และ เลื่อมใส ใน วิชา ที่ เกี่ยว แก่ วิทยญาณ (Psychology)
ทั้ง ได้ วั เห็น การ ทด ท่อง มา เป็น อัน มาก ด้วย ตัว ของ เขา เอง ยิ่ง กว่า นี้
ยัง ยืนยัน ว่า เขา เคย ได้ ยิน ผู้ ที่ ต่่วง ตับ ไป แล้ว พุด กับ เขา ด้วย
อีก ประการ หนึ่ง ผู้เขียน ได้ แต่ง ความ เห็น และการ ตรวจ ครา ได้ ส่วน
ไว้ อย่าง สะเอียด ถัด ถวน เพราะ จะ ให้ ผู้อ่าน เรื่อง นี้ เห็น ว่า เขาเอง
ก็มี ได้ เชื่อ และ ทั้ง ไม่ อยากร ทำให้ ผู้อ่าน เชื่อ ตาม ด้วย ความ สะเพร่า ของ
ใหม่ ที่ เกิด ขึ้น นี้ เป็น ของ จริง และได้ กระทำ ไป ด้วย ความ บริสุทธิ์ ปราศ
จาก เดห์ กระเท่ห์ หรือ อุปมา ต่อ ตวง แต่ อย่าง หนึ่ง อย่างใด ทั้ง สิ้น

เวลานี้ โลก เต็ม ไป ด้วย ของใหม่ ๆ อัน เกิด ขึ้น ด้วย วิทยาศาสตร์
ซึ่ง ทำให้ มนุษย์ คน ชน จาก ความ เชื่อมั่น และ ความ มั่งใจ เดิม เพราะ
กฎ และ เกณฑ์ ซึ่ง พิสูจน์ ได้ อย่าง เฉียบ ขาด ใน วิทยาศาสตร์ อัน เป็น บ่อ
เกิด ของ วิชาใหม่ ๆ และ ของใหม่ ๆ นั้น จัด กับ ความ เชื่อมั่น ที่ ว่า
มนุษย์ และ สัตว์ เวียน ตาย เวียน เกิด อยู่ ใน วิญญาณ ดังตำร เหตุนี้ ผู้

ศึกษาในวิชาศาสตร์ หรือ ผู้ที่ ชื่น กับ ของ ใหม่ ๆ ที่ เกิด ขึ้น จาก วิชา ศาสตร์ จึง พากัน เชื่อ มั่น ว่า สัตว์ โดก เมื่อ ทำ ตาย ชน ธั่ว แล้ว ก็ เป็น อัน ตัญ ไม่ ไป เกิด อีก

แต่ ถึง เช่น นั้น ก็ ดี ยัง มี คน ส่วน มาก เหมือน กัน ที่ คง มี น อยู่ ใน ความ เชื่อ และ ความ ผั่ง ใจ เดิม คน พวก นั้น มัก เป็น ผู้ ขาด จาก การ ศึกษา หรือ มี ฉนวน ก็ เป็น ผู้ อยู่ ห่าง จาก ความ เจริญ ของ โดก ซึ่ง จำ เป็น อยู่ เอง ที่ ยัง จะ ต้อง มี ความ เห็น เจริญ รอย ของ บรรพ บุรุษ ผู้ ซึ่ง ได้ เชื่อ ถือ ตาม ๆ กัน มา ด้วย เหตุ นั้น คน ทั้ง ๒ พวก ที่ ได้ กล่าว แล้ว จึง ได้ ถ้อย กัน ใน ปัญหา ที่ ตั้ง อยู่ โดย ไม่ มี สิ้น สุด ต่าง ฝ่าย ต่าง พยายาม หา ข้อ พิสูจน์ เพื่อ ยืนยัน ใน ข้อ ที่ ตน ยก ขึ้น แลดู แต่ ตาม ที่ ปรากฏ อยู่ ใน ปัจจุบัน นี้ ข้าพเจ้า เห็น ว่า ฝ่าย ที่ เชื่อ ว่า สัตว์ โดก ทำ ตาย ชน ธั่ว เป็น อัน ตัญ ไป นั้น เป็น ฝ่าย ที่ ได้ เปรียบ อยู่ มาก แลดู เหมือน ว่า ผู้ มี การ ศึกษา และ ผู้ พรอม อยู่ ที่ จะ รับ รับ ศรัทธา แห่ง ความ เจริญ ของ โดก รวม เข้า อยู่ ใน พวก นั้น ทั้ง สิ้น

เรา ทราบ กัน แล้ว ว่า ฝรั่งเศส เป็น อาจารย์ ใน วิชา แพณ วิทยา ศาสตร์ และ ของ ใหม่ เกือบ ทั้ง สิ้น ฝรั่งเศส เป็น ผู้ คิด และ ประดิษฐ์ ขึ้น เนื่องจาก เหตุ นั้นเอง ฝรั่งเศส จึง เป็น คน ที่ ชัก นำ ให้ ชาติ อื่น ๆ เลิก ความ เชื่อ มั่น และ ความ ผั่ง ใจ เดิม แต่ ก็ ยัง มี คน ใน จำพวก ฝรั่งเศส นั้นเอง พยายาม คอ ดู้ ไม่ ยอม จำน ใน ความ เห็น อัน นั้น

ข้าพเจ้า จะ ไม่ ประหลาด ใจ เลย ที่ บาง ท่าน จะ คิด ว่า เรื่อง ที่ ข้าพเจ้า เถา น เป็น เรื่อง พรรณนา ถึง ความ พงุ่ ชำน ของ นัก คน คว

ในวิชา ซึ่งมี หวง ตัก และ ที่จริง ก็ อาจ เป็น ไป ได้ เช่น นั้น แต่ ที่
 ข้าพเจ้า ตก ดง เขียน ก็มี ได้ ม ความ ประสงค์ อย่าง อื่น นอกจาก
 เพื่อยก เป็น พยาน ในการ ที่ ฝรั่ง ยัง เชื่อ อยู่ ว่า วิญญาณ ของ สัตว์ โลก
 เวียน วาย อยู่ ใน วิญญาณ สัตว์ แต่ เป็นการ เด่า คู่ กัน พัง เต้น เท่านั้น
 เรื่อง นี้ มี ศเคอร์ เดธเม เขียน ไว้ ตะเขยด ยด ยาว ซึ่ง ข้าพเจ้า
 เห็น ว่า ถ้า จะ เก็บ ความ มา เด่า ทง ดั้น ก็ จะ เป็น การ พิน ฝ่อ เกิน ไป
 เพราะ ฉนั้น ข้าพเจ้า ขอ เด่า แต่ เพียง ย่อ ๆ และ หวัง ว่า จะ ได้รับ อกัย
 ใน การ ที่ ข้าพเจ้า ทำ เช่น นี้

การ ทด ลอง และ ค้นคว้า ที่ เกยว แก่ ภูต โทร ศัพท์ ตาม คำ เด่า ของ
 มี ศเคอร์ เดธเม นั้น แบ่ง ได้ เป็น ๒ ตอน คือ ตอน แรก ยัง ไม่ได้ คิด
 เป็น เครื่อง พงศ ตาย เครื่อง โทร ศัพท์ นั้น ตอน หนึ่ง ซึ่ง ดู เหมือน ว่า ได้
 กระทำ มา อย่าง ดิบ ๆ เป็น เวตา น บ บ ๆ ที่ เดียว อีก ตอน หนึ่ง กล่าว
 ถึง ตั้งแต่ เริ่ม คิด ทำ เป็น เครื่อง พงศ ตาม แบบ เครื่อง โทร ศัพท์ ชน ดำ เจริญ
 และการ ทด ลอง ได้ ส่วน ต่อ มา

เพื่อให้ เรื่อง ดำเนิน ไป เป็น ลำดับ ข้าพเจ้า ขอ กล่าว ถึง เรื่อง
 รวบรวม ของ ตอน ที่ หนึ่ง ก่อน

ใน ชัน เดิม การ ที่ จะ ทด ลอง พัง เเสียง พุด ของ คน ที่ ดัง ดับ ไป แล้ว
 ผู้ ที่ จะ เขา หนึ่ง พัง ต้อง ประชุม กัน ใน ห้อง มืด โดย มาก มี ดัง แต่
 ๓๐ คน ถึง ๓๖ คน ใน ห้อง นั้น มี “ปากดำโพง” ต้อง ดำ อัน ดัง ไว้

กต่าง วง ผู้ พัง หนึ่ง ถัด ม รอบ นอกจาก นี้ ยัง มี คน ที่ มี คุณ สมบัติ
 พิเศษ ซึ่ง อาจ ได้ ยืน เเสียง ที่ ไม่ ใช้ เเสียง ธรรมดา อยู่ ด้วย คน

ชนิดนี้ ชาวเจ้าจะชอบเรียกไปที่ว่า “คนกลาง” (medium) เพื่อให้
ผิดกับ “คนทรง” ของเรา แต่ดูเหมือนว่าคนกลางหรือคนทรง
ก็มีคุณสมบัติพิเศษผิดกว่าสามัญชนเหมือนกัน หากมีคุณสมบัติ
คนละอย่างเท่านั้น

ในระหว่างพวกที่มีคุณสมบัติเป็นคนกลางได้นั้น มีสเตอร์
เดแฮม บอกว่า มีสเตอร์ เอคตาไรต์ แห่ง นคร ดีทรอยต์ ประเทศ อเมริกา
เป็นผู้มีความสามารถที่สุด

เหตุใดจึงต้องนั่งฟังกันอยู่ในที่มืดนั้น มีสเตอร์ เดแฮม
ได้อ้างถึงหนังสือชื่อ “Glimpses of the Next State” (หน้า ๒๗๘,
๓๐๘ ๑ ๓ ๔) แต่งโดย นายพล เรือเอก อัลเบอรัน มัวร์ ผู้ซึ่ง
คงค้นได้ส่วนเรื่องนั้นด้วยความไม่เชื่อถือ แต่สุดท้ายท่านก็เป็นผู้
เลื่อมใสอย่างนั้น ท่านได้กล่าวถึง การที่ท่านได้ทดลองพร้อมกับ
มีสเตอร์ ไรต์ ว่า ในเมื่อมีแสงสว่างนั้น ท่านได้ยืนเคียงกระซิบ
แผ่วเบา มาจากปากดำโพง แต่เมื่อลดแสงสว่างลงจนมืดเพียงที่
ยังคงขึ้น ๆ จนเป็นเสียงพด ขรรพดา

เสียงที่ได้ยินนั้น ได้ยินมาจากปากดำโพง เป็นเสียงกระซิบ
และเมื่อจะทำพิธี คนกลางจะนั่ง “บริกรรม” ปรอดยจิตใจให้
เข้าสู่ภวค์หรือไม่ก็ได้ แต่สำหรับมีสเตอร์ ไรต์ ไม่ได้เข้าบริกรรม
ถึงเช่นนั้นคนที่นั่งอยู่ด้วยก็เห็นได้ว่า หล่อกันพูดจาโต้ตอบกับ
เสียงของอีกฝ่ายหนึ่งบ่อย ๆ แต่เสียงนั้นหาได้อยู่ในอำนาจของ
หล่อกันเสมอไปไม่ แม้ว่าเสียงนั้นจะถูกชักจูงมาด้วยความสามารถ
และอำนาจในวิชาที่เกี่ยวแก่วิญญาณของหล่อกันเอง

มิลสเตอร์ เดเรม กล่าว ว่า บาง ครั้ง เขา ได้ ยืน เฝ้า ยิง กระชับ เปน ภาษา ต่าง ประเทศ ซึ่ง คน กตาง ไม่ มี ความ รู้ เเลย บาง ครั้ง ก็ ได้ ยืน เฝ้า ยิง ประดัง กัน คง ต้อง นูรือ ล้าม เฝ้า ยิง ใน คราว เดียว กัน ซึ่ง คน กตาง จะ ทำ ได้ ให้ เก่ง ให้ หลง เขา ใจ ผิด ไม่ ได้ ด้วย วิช าน เปน อื่น ขาด

ครั้ง หนึ่ง เมื่อ เซอร์ ฮาร์ เซอร์ โคนาน ดอยด์ พัก อยู่ ใน จังหวัด กตาสโก พร้อมกับ ภรรยา ของ ท่าน ท่าน ได้ มี โอกาส ไป พัง เฝ้า ยิง ของ คน ที่ ตัว ถบ แล้ว ณ บ้าน ของ มิลสเตอร์ ยอน ส์ โดโน พอน ึ่ง เรียบ ร้อย ใน ไม่ ช้า กั มี เฝ้า ยิง พุด กับ เซอร์ ฮาร์ เซอร์ มา จาก ปาก ท่า โพง แต่ อู อี พัง ไม่ ชัด อยู่ นาน และ ใน ที่ สุด ท่าน เซอร์ กล่าว ขึ้น ว่า :

“ฉัน คิด ว่า ฉัน รู้ จัก ท่าน ท่าน ได้ ถึง แก่ กรรม ลง ที่ สโมสร์ ใน พระ นคร ตอน ตอน โดย เหตุ ุบั จุ บั น ”

“ไม่ ถูก ขอ รับ ” เฝ้า ยิง นน คอบ มา “ผม บัวย ลง ที่ สโมสร์ แล้ว เเต่ เสด ย สัน สติ แต่ ผม ไม่ ได้ คาย ที่ นั้ เขา นำ ผม ไป บ้าน และ คาย ใน วัน รุ่ง ชน ”

“จริง ช้ ” เซอร์ ฮาร์ เซอร์ วน ร้อง “ฉัน ตม เฝ้า ยิง เอง แต่ ที่ ท่าน ว่า นั้ ถูก คอง และ เปน ข้อ พิสดร อย่าง ดี ให้ ฉัน รู้ จัก ท่าน ”

เฝ้า ยิง ที่ พุด กับ เซอร์ ฮาร์ เซอร์ นน ชัด เจน ซึ่ง ทุก ๆ คน ใน หอง ได้ ยืน ถน ิด ยิ่ง กว่า นั้ มิลสเตอร์ เดเรม ยัง กล่าว ถึง ถ้อย คำ ที่ ท่าน เซอร์ ยืน ยน กับ คน ว่า ทุก คน ใน หอง นั้ ไม่ รู้ จัก หรือ ทราบ เรื่อง ราว ของ เจ้า ของ เฝ้า ยิง ที่ พุด มา นน เเลย เหตุ การ ณ ที่ เซอร์ ฮาร์ เซอร์ ได้ ประสบ นั้ เปน สิ่ง นำ พิศวง อย่าง ยิ่ง

เมื่อได้กล่าวถึง การ ที่มนุษย์ อาจ พัง เติง ของ คน ซึ่ง ต่ลง ด้ไป
 ด้ได้ อย่งไร และ อย่ง ด้ อย่ง ของ ด้ที่ ด้ใจ ด้ใน ด้ทาง ด้คน ด้ว่า
 ด้ด้ อย่งไร มา ด้ถึง ด้เพียง ด้นี้ ด้แล้ว ด้ข้าพเจ้า ด้จะ ด้ขอ ด้พรรณนา ด้เรื่อง ด้ราว
 ด้ใน ด้ตอนที่ ด้ต้อง ด้ต่อไป

ด้ผู้ ด้คิด และ ด้ประดิษฐ์ ด้เครื่อง ด้ภาค ด้โทรทัศน์ ด้ชน ด้นั้น ด้คือ ด้มิดเดอ
 ด้ยอร์ช ด้การ ด้ด้กาดเดน ด้ซึ่ง ด้เป็น ด้คน ด้กว้าง ด้ขวาง ด้อยู่ใน ด้หมู่ ด้พ่อ ด้ค้า ด้พานิช
 ด้แห่ง ด้จังหวัด ด้กาดสโก และ ด้เป็น ด้ผู้ ด้พอใจ ด้ศึกษา ด้วิชา ด้ที่ ด้เกี่ยว ด้แก่ ด้วิญญาน
 ด้อย่ง ด้จริง ด้จึง ด้ผู้ ด้หนึ่ง ด้เขา ด้ได้ ด้ด้ละ ด้เวลา ด้ว่าง ด้อัน ด้มี ด้อยู่ ด้แต่ ด้เพียง ด้เล็กน้อย
 ด้เพื่อ ด้การ ด้คน ด้ควา ด้ทด ด้ดอง ด้ขอ ด้ดตบ ด้นี้ ด้มา ด้เป็น ด้เวลา ด้นาน ด้และ ด้อีก ด้ประการ
 ด้หนึ่ง ด้ข้าพเจ้า ด้เชื่อว่า ด้ผู้ ด้นี้ ด้คง ด้เป็น ด้ผู้ ด้รู้ ด้เห็น ด้ในการ ด้ทด ด้ดอง ด้คน ด้ควา
 ด้ด้ ด้ที่ ด้ได้ ด้กล่าว ด้มา ด้แล้ว ด้นั้น ด้เหมือน ด้กัน

ด้เนื่อง ด้จาก ด้การ ด้พัง ด้เติง ด้พูด ด้ของ ด้ผู้ ด้ที่ ด้ต่ลง ด้ไป ด้แล้ว ด้โดย ด้วิธี ด้ใช้ ด้ปาก
 ด้คำ ด้โง ด้เป็น ด้เครื่อง ด้ประกอบ ด้ยัง ด้เป็น ด้ที่ ด้น่า ด้ด้ด้ย และ ด้มี ด้เหตุ ด้พอ ด้ที่ ด้ควร
 ด้จะ ด้ด้ด้ย ด้ได้ ด้อยู่ ด้อีก ด้เป็น ด้อัน ด้มาก ด้มิดเดอ ด้การ ด้ด้กาดเดน ด้รู้ ด้ด้ก ด้ว่า ด้เป็น
 ด้ควา ด้จำ ด้เป็น ด้ที่ ด้จะ ด้ต้อง ด้คิด ด้คน ด้หา ด้วิธี ด้ใด ด้วิธี ด้หนึ่ง ด้เพื่อ ด้ตอบ ด้ด้ง ด้ควา
 ด้ด้ด้ย ด้เหต ด้นั้น ด้ด้ย ด้ให้ ด้ได้ ด้ใน ด้เรื่อง ด้นี้ ด้เขา ด้ตก ด้ถง ด้ว่า ด้ไม่ ด้มี ด้อะไร ด้ด้ก ด้ว่า
 ด้จะ ด้ประดิษฐ์ ด้เครื่อง ด้ฟัง ด้ชนิด ด้หนึ่ง ด้ตาม ด้แบบ ด้เครื่อง ด้โทรทัศน์ ด้ชน ด้แม้ ด้ว่า
 ด้ได้ ด้เกิด ด้มี ด้อุป ด้ด้ค ด้อย่ง ด้ยัง ด้ใหญ่ ด้คือ ด้การ ด้มหา ด้ยทธ ด้ด้ง ด้ควา ด้ม และ ด้ควา ด้ยัง
 ด้ยาก ด้ใน ด้ธุระ ด้การ ด้งาน ด้ซึ่ง ด้ทำให้ ด้ควา ด้ด้ง ด้ใจ ด้ของ ด้เขา ด้ต้อง ด้ซง ด้ก ด้ไป ด้เป็น
 ด้เวลา ด้นาน ด้ก ด้ดี ด้เขา ด้ก็ ด้ได้ ด้พยายาม ด้ทำ ด้ค ด้มา ด้จน ด้เป็น ด้ผล ด้ด้ว่า ด้

ด้อน ด้ง ด้ข้าพเจ้า ด้ควร ด้จะ ด้กล่าว ด้ถึง ด้มิดเดอ ด้วิตเตียม ด้แมคเครต ด้และ
 ด้บุตรี ด้ชาย ด้ต้อง ด้คน ด้คือ ด้วิตเตียม ด้และ ด้แอนดรูว์ ด้ไว ด้ดวย ด้คน ด้ทั้ง ด้๓ ด้นี้ ด้เป็น ด้

เต็มใส่ในวิชาที่เกี่ยวแก่วิญญาณ อย่างจริงจัง และได้เคย

ทดลองค้นคว้ามา มากเหมือนกัน ตามคำเล่าของ มิสเตอร์ เดชม

นั้นว่า คนทั้ง ๓ นั้น คุณ พิเศษ เป็น คน ถ่างได้ ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน

แต่ในเรื่องเสียงแล้ว แอนดรูว์ เป็นผู้สามารถกว่าคนอื่น ส่วน

วิตเตียม เป็นผู้มีความรู้พิเศษในวิชาช่างโทรศัพท อย่างดี ซึ่งเมื่อ

มิสเตอร์ การ์ดาคัดเดินได้รู้จักกับ คุณ เคยกับ ครอบครัว แมคเครด แต่

ตกตงจะรวมมือกันคิดประดิษฐ์เครื่อง ภูตโทรศัพท ขึ้น วิตเตียม

เป็นผู้ประโยชน์ในการทำงานนี้ อย่างมากทีเดียว

เพื่อจะทำให้ท่านผู้อ่าน รู้จากรูปร่างของ ภูตโทรศัพท ได้เถา ๆ

ข้าพเจ้าขอพรรณนา รายละเอียดแต่เพียงย่อ ๆ ไว้ดังนี้

มิสเตอร์ วิตเตียม เจฟเฟรย์ ได้สร้างตัวเป็นพิเศษขึ้นใบหนึ่ง

ตามความคิดและแบบของ มิสเตอร์ การ์ดาคัดเดิน ตัวนี้สูง ๓๖ นิ้ว

กว้าง ๒๒ นิ้ว และ ตึก ๑๘ นิ้วครึ่ง จากหลังตัววัดลงมา ๖ นิ้ว

กันด้วยไม้หนา ๓ นิ้ว ซึ่งแบ่งตัวนี้ออกเป็น ๒ ห้อง ห้องต่าง

คือห้องที่ตัวเครื่อง ภูตโทรศัพท ตรงอยู่ บนหลังตัวใหญ่ นั้นทำที่

แขวน “หู” เมื่อยังไม่ได้ใช้

ตัวนี้ทำด้วยไม้อย่างดี และ ประกับ สนิท ซึ่งเมื่อปิด ประตู

และฝาแล้ว จะไม่มีช่องแม้แต่เด็กน้อยที่เสียงคนพูดหรือเสียงที่

มาตามสายโทรเลขโทรศัพท จะลอดเข้าไปภายในได้ แต่ตัวนี้ไม่ได้

ติดกับพื้น อาจพลิกคว่ำลงได้ทุกด้านโดยสะดวก

ตัวเครื่อง ภูตโทรทัศน์ นั้น ตรงไว้กับ ด้านหลัง ของตู้ ใน ห้องใหญ่
หัน หน้า ออก ทาง ประตู หม้อ แบตเตอรี่ วางไว้ ข้าง ด้าน ตัวเครื่อง อีก
ที่ หนึ่ง มี ลวด ทอด จาก หม้อ แบตเตอรี่ เหล่า นั้น มา สู่ ตัว เครื่อง
แล้ว ไป ถ้าม กับ ที่ แฉวน หู และ ทอด ต่อ ไป สู่ สวิตซ์ ซึ่ง เป็น ที่ ปิด และ
เปิด ไฟ ฟาน ใน เมื่อ จะ ใช้ หรือ เลิก ใช้ เครื่อง

ที่ แฉวน หู นั้น ทำ ด้วย ตะปู เกตุยว ของ เหลือง ยาว ประมาณ ๒ นิ้ว
ขึ้น เกตุยว ทะลุ ฝ่า หีบ ลง ไป ปลาย ตะปู ด้าน ภายใน ตู้ เป็น ที่ ถ้าม
สาย ลวด ที่ มา จาก หม้อ แบตเตอรี่ ผ่าน ไป สู่ สวิตซ์ อีก ที่ หนึ่ง และ
ปลาย ข้าง ด้าน นอก ตู้ ผูก ด้วย ลวด โยง ไป ที่ “หู” แต่ ลวด นั้น เป็น
คน ตะเส้น กับ ที่ ทอด มา จาก หม้อ แบตเตอรี่ ภายใน

ข้าง หน้า ของ ตัว เครื่อง ภูตโทรทัศน์ มี ปาก ลำโพง เล็ก ติด ไว้
๒-๓ อัน เพราะ เห็น ว่า แต่ เดิม ก็ ได้ ใช้ มา ซึ่ง บาง ที่ จะ ทำให้ เสียง
ดัง ขึ้น ได้ แต่ ความ คิด นั้น มี สเตอร์ การ์ สัก คัด เคน ยืนยัน ว่า ไม่ มี ประโยชน์
อะไร เลย ตาม ความ เห็น ของ เขา ว่า เสียง นั้น จะ ได้ ยิน มา จาก ตัว
เครื่อง แต่ อย่าง เดียว โดย แท้

เมื่อ ได้ คิด ประดิษฐ์ เครื่อง ภูตโทรทัศน์ ขึ้น แล้ว จึง นั้น แล้ว จึง
เกิด มี ปัญหา ขึ้น ว่า ยัง จำ เป็น ต้อง ใช้ “คนกลาง” ต่อ ไป หรือไม่
ตามที่ ได้ ทด ลอง ใน ชั้น ต้น ๆ ปรากฏ ว่า ยัง จำ เป็น อยู่ จน ผู้ เริ่ม
คิด ออก จะ เชื่อ ว่า การ ที่ จะ ฟัง เสียง พูด ของ วิญญาณ นั้น มนุษย์
ต้อง ช่วย เหลือ ประกอบ กับ เครื่อง ไป ด้วย เสมอ แต่ ใน ชั้น หลัง ๆ
ต่อมา เมื่อ ได้ แกะ ไข คิด แปลง เครื่อง ภูตโทรทัศน์ ให้ ดัน แล้ว

ม บาง ครั้ง เมื่อ แอนดรูว์ ไม่ อยู่ ใน ที่ ประชุม การ ทด ดอง ก็ ยัง ไต่ ยิน
เสียง กระทบ เหมือน กัน ซึ่ง ผู้ ประดิษฐ์ มี น้ใจ ว่า ใน ที่ สด อาจ จะ
ไม่ ต้อง ใช้ คน กด ตาม ประกอบ เครื่อง ดัง ที่ เป็น อยู่ ใน เวลานี้

มี ข้อ ขำ อีก อย่าง หนึ่ง คือ ใน เมื่อ จะ เริ่ม ใช้ เครื่อง โทร ศัพท์ อัน
นำ พิศวง นี้ ต้อง ประ พรม น้ำ อบ ดอก ใจ โอ เตศ ภาย ใน ตู้ เล็ก ก่อน
ที่ แรก ทด ดอง โดย ไม่ มี เครื่อง หอม ประกอบ แต่ ไม่ ได้ ผล ดี อีก
ประการ หนึ่ง เมื่อ ได้ บัด ดุ และ หนึ่ง ดัง เรียบ ร้อย แล้ว คน เหล่า นั้น ต้อง
ตั้ง ใจ สวด มนต์ หรือ ร้อง เพลง ชนิด เพลง สวด ขอ พระ เกียรติ ขอบ คุร หนึ่ง
เสียง กระทบ ก็ ปรากฏ ดัง นั้น

มิสเตอร์ เดเชม กล่าว ว่า ใน เมื่อ จะ ใช้ เครื่อง โทร ศัพท์ นั้น
ต้อง เอา ด้วง ตง บน แผ่น ไม้ กอ รค เพื่อกัน ไม่ ให้ ความ กระ เทือน
หรือ เสียง ตอด เข้า ไป ภาย ใน ตู้ ได้ และ เมื่อ ได้ บัด ประค ุ เรียบ ร้อย แล้ว
ตัว เครื่อง ก็ พ้น จาก สัรพ พควา ม กระ เทือน หรือ ความ กัง วาน จาก ภาย นอก
อย่าง แน่ แท้ หู ที่ ใช้ ฟัง นั้น มี ๑๒ อัน ใช้ กัน คน ละ ๒ อัน และ
หู นั้น ไม่ อาจ ใช้ พุด กรอก เข้า ไป ได้ หรือ แม้ แต่ จะมี ใคร ออ กร ใช้
คน อื่น ๆ ก็ คง จับ ได้ เพราะ หนึ่ง อยู่ ติด ๆ กัน ใน ห่อง เล็ก เจ็บ บัง ดัด
ซึ่ง ถ้า จะ กระทบ อย่าง เบา ที่ สด ก็ ไต่ ยิน เสียง แด่

แม้ ว่า ได้ ใช้ เครื่อง คล้าย เครื่อง โทร ศัพท์ แทน ปาก ถ้ำ โพง แด่ กัด
การ ที่ จะ ประชุม ฟัง เสียง ก็ ยัง ต้อง คง ทำ กัน อยู่ ใน ห่อง มิด ตาม เดิม
เพราะ ปรากฏ ว่า เมื่อ ไม่ มี แสง สว่าง เสียง ที่ ไต่ ยิน พุด จาก “ หู ”
นั้น ชัด เจน กว่า เมื่อ มี แสง สว่าง เปน อัน มาก

ผลของการที่ได้ทดลองไปแล้ว มีประการใดนั้น ข้าพเจ้าขอ
คิดถ้อยคำที่มีสเตอร์ การสวดคาถา แดง ค้อมสเตอร์ เดชม ดังต่อไปนี้

“เราเป็นนักค้นคว้าคณะเด็ก ๆ อยากหาความจริงโดย
แน่แท้ และไม่อยากจะดวงตัวของเราเองและคนอื่น ๆ เลย” มีสเตอร์
การสวดคาถาต่าง “เพราะฉะนั้นเราจึงดับไฟเสีย เพื่อจะได้รับผล
แห่งการทดลองโดยเร็ว”

“การทดลองครั้งแรกของเรานั้นทำกันในที่มืด” เขากล่าว
ต่อไป “และได้รับผลอันน่าพิศมัย คือเราได้ยืนยันเสียงกระซิบเป็น
คำพูดอย่างชัดเจน อาจเข้าใจคำที่ตอบและคำที่ถาม ซึ่งทำให้เรา
รู้จักเจ้าของวิญญาณที่พูดนั้นได้”

“เมื่อเราเปิดไฟขึ้นในคืนวันนั้น เราเห็นประตูตู้ไม่ได้
ต้นกุญแจไว้และเปิดแง้มอยู่นิดหน่อย เราเถียงกันว่า ควรจะต้น
กุญแจเสียแล้วลองดูใหม่อีกจะดีหรือไม่ เพื่อนของเราทางอีกพิภพ
หนึ่งก็บอกตาไปแล้ว ซึ่งเรารู้สึกว่าเป็นการไม่เหมาะสมจริงๆ ที่จะ
พยายามพูดกับพวกนั้นอีกในคืนวันนั้น”

“อย่างไรก็ดี เรามีความรอบใจอยากทราบว่า ถ้าต้น
กุญแจตู้เสียจะเกิดผลอย่างไรบ้าง เราจึงตกลงต้องอีกครั้งหนึ่ง
เมื่อต้นกุญแจตู้ดับไฟเสร็จแล้วก็นั่งตงฟัง ในทันทีนั้นได้ยิน
เสียงเป็นเสียงกระซิบดังแต่ชัด ทราบได้ว่าเป็นเสียงของยอนมองค์
กรักรอร์, ซึ่งเป็นวิญญาณที่ช่วยเหลือพวกเรา และเป็นวิญญาณ
ประจำตัวแอนดรูว์ แม็คเคอร์ตี้ เสียงนั้นพูดว่า ‘ฉันถูกส่งกลับมา

บอกท่านว่า จะตั้งบุญเจ้ดูหรือไม่นั้นไม่ต่างกันเสีย ตั้งบุญเจ้ไว้เถอะดี เราจะพยายามช่วยเหลือท่านในสิ่งที่เราทำได้ ตาก่อนนะ นี่ก็เห็นได้ว่าสิ่งที่เราเจ้งกันนั้น พวกที่อยู่นอกพวกหนึ่งได้ยื่นหรือรู้ได้โดยตลอด”

“แต่ไหนมา เมื่อเราจะทอดทองครั้งใด เราก็ตั้งบุญเจ้ไว้เสมอ และเก็บตักบุญเจ้ไว้ในกระเป๋าทันทีทุกครั้ง เราก็ยังได้ยื่นเจ้งพูดอยู่นั่นเอง ทั้งการทอดทองของเราก็ได้ผลเจริญขึ้นอย่างมั่นคงด้วย แม้ว่าจะเจริญขึ้นทีละน้อย ๆ ก็จริง”

“สิ่งที่เราหวังอยากจะได้ ยื่นอยู่คนเดียวนี้ ก็คือเจ้งพูดเต็มเจ้งชัด ๆ ซึ่งเราฟังได้ ยื่นครั้งเดียวเท่านั้น ถ้าไม่นับเจ้งร้องเพลงเข้าด้วย เจ้งที่ไต่ ยื่นครั้งนั้นเป็นเจ้งพูดอย่างชัดเจน ซึ่งทุก ๆ คนได้ ยื่น นั้นเป็นเจ้งผู้หญิง ฉันกล่าวขึ้นเมื่อคำพูดที่พูดมาจบลง ‘เจ้งผู้หญิงคนหนึ่ง’ ฉันพูดช้า ๆ และในทันทีที่ฉันเจ้งแจ่มได้กล่าว ‘เราเป็นเทพธิดาเพื่อนของท่าน’”

“เราไต่ ยื่นเจ้งร้องเพลงหลายคราว ครั้งหนึ่งวิญญาณยอมมองศักรกอร์บอกเราว่า ‘ฟังซิ, ท่านจะได้ ยื่นผู้หญิงคนหนึ่งร้องเพลง’ ที่แรกฉันกำลังเดินออแกนอยู่จึงไม่ได้ ยื่น แต่คนอื่นบอกว่า เป็นเพลงไพเราะ คนที่นั่งอยู่ด้วยกันขอให้ฉันเดินออแกนตลอดกับเจ้งร้องเพลงนั้น ซึ่งฉันทำตาม มีสเตอร์แม็คเควดี ยกหูมาให้ฉันฟัง ฉันได้ ยื่นเจ้งวิญญาณนั้นร้อง และเจ้งออแกนที่ฉันติดนั้นตลอดกันไป”

“ บาง ครั้ง เรา ไต่ ยืน เฝ้าย ร้อง เพลง เฝ้าย เดียว ค่อย ๆ แด
บาง ครั้ง ก็ ไต่ ยืน หาย ๆ เฝ้าย ร้อง พร่อม กัน ไป ”

“ ใน บาง ครั้ง การ ทด ลอง ไม่ ใ้ ไร ได้ ผล ” มิดเตอร์ การ์ คัด เคน
กล่าว ต่อ ไป “ แต่ ทุก ครั้ง เรา ได้ พบ สิ่ง ที่ ชักชวน ให้ เรา พยายาม อยู่ เสมอ
ทั้ง ฎิณญาณ เพื่อน ของ เรา ที่ ได้ บอก ให้ เรา อยู่ ด้ ำ ให้ กระทำ ต่อ ไป อีก ฎิณญาณ
เหล่านั้น พุด แดง ความ ประ หลาดใจ ที่ เรา ได้ ชนะ อุปถัมภ์ ต่าง ๆ ของ การ
ที่ จะ ถิ่น ทนา คิด ต่อ กัน ใน ระหว่าง มนุษ โลก และ ฎิณญาณ พิภพ เรา
เชื่อ ว่า ด้วย ความ พยายาม และ อยู่ ด้ ำ ของ ทั้ง ๒ ฝ่าย กิจ การ อัน นั้น คง
จะ ด้ ำ เร็ว ได้ ด้ ำ วัน หนึ่ง --- ”

เมื่อ ได้ พัง คำ บอก เค้า เช่น นั้น แด้ว มิดเตอร์ เดธเม จึง รับ คำ เชิญ
ไป ประชุม ของ มิดเตอร์ การ์ คัด เคน ด้วย ความ ยิน ด้ ใน ที่ ประชุม
คราว นั้น มี ๗ คน ด้วย กัน คือ มิดเตอร์ และ มิดซ์ ชิด เดธเม, มิดซ์ ชิด ดูด ชิม ด้,
มิดเตอร์ การ์ คัด เคน และ แม็ค เครดี้ พ็อ ดูก อีก ๓ คน

เมื่อ ก่อน ที่ จะ เริ่ม การ ทด ลอง มิดเตอร์ เดธเม ได้ ตรวจ ดู
และ เครื่อง ภูต โทร ศัพท์ โดย ถี ถ้วน ทั้ง ภายนอก และ ภายใน ครั้น เมื่อ
ได้ ตั้ง มือ ทด ลอง และ ไต่ ยืน เฝ้าย กระซิบ พุด มา แด้ว เขา ได้ วา “ หู
ตง แด เอียง หู พัง ที่ ตู แต่ ก็ ไม่ ได้ ยืน อะ ไร เลย เขา กล่าว ว่า
การ ที่ ไต่ ยืน นั้น คง อาศรัย “ หู ” เพราะ เฝ้าย นั้น ดึง มา จาก ภายใน หู
คือ จาก ตัว เครื่อง โดย แท้

เฝ้าย ที่ ไต่ ยืน ใน การ ทด ลอง ครั้ง นั้น ชื่น ตัน พุด อยู่ กับ มิดซ์ ชิด
เดธเม และ มิดซ์ ชิด ดูด ชิม ด้ ก่อน แต่ พัง ไม่ ใ้ ไร ถิ่น ถิ่น ก็ เช่น นั้น

ก็พอจะได้ว่า พด ว่า กระไร ต่อไปนี้เป็นคำบอกเล่าของมิดเดอว์
เดธเมโนเรื่องที่เขาเขียนไว้ ซึ่งคงจะทำให้ท่านผู้อ่านรู้จักอัศจรรย์
ใจหาไม่น้อยไม่

“ ลึก ประเดี๋ยวข้าพเจ้าได้ ยิน เสียง เรียก ชื่อ ข้าพเจ้า อย่าง ชัด เจน
และข้าพเจ้าจึงถามว่าใครเป็นผู้พูด “ เอ็ดด บ — — ” เสียง นั้น
ตอบโดยฉับพลัน ต่อไปได้มีการสนทนาโต้ตอบกันบ้างเล็กน้อย
ซึ่งข้าพเจ้าได้ ยิน ถ้อยคำอย่าง แน่ ชัด และทำให้ข้าพเจ้าจำ ผู้พูด ได้ ดี
เขาเป็นชายหนุ่มที่ใคร ๆ ทุกคนในห้องนั้นไม่รู้ จัก หรือ ทราบ เรื่อง
ราวของเขาเลย ”

“ เมื่อจวนจะเลิกเราได้ ยิน เสียง ร้องเพลง ส่วนข้าพเจ้าได้
ยินเสียงค่อย ๆ แต่ฟังชัดจนข้าพเจ้าอาจรู้จัก ถิ่นกำเนิด และ ได้ ยิน
ถ้อยคำที่ร้องได้ เพลงหนึ่งเป็นเพลงสดุดีว่า ‘ โยโฮ โยโฮ โยโฮ ’
ซึ่งมิดเดอว์ดูซึมเศร้า ยิน ว่า หด่อนจำเสียงเพื่อน (ชาย) ที่ได้พูด
กันเมื่อเริ่มการทดลองได้ เพื่อนคนนี้ได้ พิสูจน์แล้วว่า เป็นใคร
โดยบอกนามพิเศษที่มิดเดอว์ดูซึมเศร้า เคยเรียกมา และได้อ้างถึง ความ
เป็นไปส่วนตัว ซึ่ง หด่อน ทราบ เรื่อง ของเขา ดี แต่เรื่องเหล่านี้
ก็ไม่มีใครในห้องนั้นทราบเลยเหมือนกัน ”

“ สิ่งที่เป็นไปนี้ น่าประหลาดพิศวงอย่างยิ่ง แต่ความจริง
แม้ว่าจะน่าตื่นเท่าใดบ้างก็เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พรรณานามาแล้ว ”

ในที่สุดของเรื่อง มิดเดอว์เดธเมโนได้ รับ ร้อง ว่า “ ข้าพเจ้าเขียน
เรื่องนี้ขึ้นด้วยความรู้สึก รับ ผิด ชอบ อย่าง เต็ม บริบูรณ์ และขอรับ

รองว่า เรือง นี ไม่ มี การ ทูจิต ต่อ ดวง หรือ อาจ มี การ ทูจิต อย่าง หนึ่ง
อย่างใด เจือ อยู่ เลย ”

ถ้า เรือง นี เป็น ไป ได้ โดย แน่ แท้ แด่ ขำพเจ้า ผู้ บรรยาย
เห็น ว่า เครื่อง ภคโทรทัศน์ ได้ ทำให้ เรา ก้าว หน้า ไป ก้าว ๑ ตั้ว ความจริง
ที่จะ ได้ เที่ยง กัน ต่อ ไป ไม่ ได้ คือ ความจริง ที่ ว่า ด้ ตัว โลก ทั้ง หดหาย
เมื่อ ทำ ภาย วนั ษ จาก พิภพ นี แด่ ดวง วิญญาณ ยัง คง เวียน วนั
อยู่ ใน พิภพ วนั อื่น วนั เอง .

พิศุจน์อักษร

คำว่า “ผี” เขียนเลื่อนมาจากคำว่า “พี” ในภาษาไทยเหนือ ซึ่งแปล
ว่า อ้วน หรือ พอง โดยอธิบายว่า คน ที่ ตาย แล้ว ไม่ นาน เท่าไร จะ ต้อง บวม เบ่ง
ขึ้น หรือ พอง ขึ้น ผิด จาก มนุษย์ ที่ ยังมี ชีวิต อยู่

* * * *

คำว่า “เพื่อน” เขียนแผลงมาจากคำว่า “เพิ่น” ในภาษาไทยเหนือ ซึ่ง
เป็น สรรพนาม บุรุษ ที่ สอง คือ เป็น คำ แทน ชื่อ ของ บุคคล ผู้ ที่ เรา ประสงค์ คุ้ พุด ถึง
เช่นว่า “เพิ่น ทำ ดี เพิ่น ก็ ได้ ไป สวรรค์” แล้ว “เพิ่น ทำ บุญ เพิ่น ก็ ได้ ช้อ เสี่ยง ”

* * * *

คำว่า “หนังสือ” คน ภาย หลัง จำลอง เขียน ผิด มา จาก คำว่า “หนังสือ”
คือ เขียน สระ เอ ตกลง ไป อัน หนึ่ง โดย อธิบาย ว่า การ เขียน หนังสือ มี หลาย ลักษณะ เช่น
หลาย หนังสือ แต่ ความ หมาย ความ เข้าใจ ใน คำว่า “หนังสือ” ของ คน ทุก วัน นี
แก้ไข เข้า รอย เคมี ยาก

ห มั ค แ ม ่ น

ส. อินตะวิภาณนที เรียบเรียง

ก่อนที่จะกล่าวถึงอะไรอื่น ข้าพเจ้าขอโอกาสชี้แจงให้ท่าน
ผู้อ่านทราบเสียก่อนว่า เรื่องที่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปนี้ ข้าพเจ้า
ได้เก็บถ้อยคำของผู้คนเคยคนหนึ่งที่ได้ให้ข้าพเจ้าฟังมารวบรวม
ประติษฐิตตต่อกันขึ้นเป็นเรื่อง โดยมีได้ดัดแปลงแก้ไขให้ถ้อยคำ
ดูภาพขึ้น ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ถ้อยคำนั้นๆ ได้เป็นไปสม
กับลักษณะของเรื่องดีแล้ว

ก่อนเวลาที่ข้าพเจ้าจะได้อพยพครอบครัวมาอยู่หัวเมือง โอกาส
อย่างหนึ่งชักนำให้ข้าพเจ้าเข้าไปนั่งรับประทานน้ำชาที่ร้านพ่อค้าจีน
หน้าโรงภาพยนตร์สิงคโปร์ เวลานั้นนั่งกำลังฉาย และอากาศ
ค่อนข้างจะหนาวจัด เพราะฉะนั้นจึงคิดว่าน้ำชาเป็นอาหารที่ควรชด
แต่ไม่ประเจิดประเจ้อยิ่งกว่าสิ่งอื่น ดูเหมือนน้ำชาในถ้วยจะพร่อง
ไปแล้วสักกึ่งหนึ่งหรือราวๆนั้น ก็มีชายคนหนึ่งทำจะออกมาจาก

โรงภาพยนตร์ ทนงชน ๒๕ ซี่ทางคี่ แต่งกายด้วยกางเกงจีน สวมเสื้อ
 ชินใน มีผ้าเปตาดำผืนใหญ่ ถัดมาคาดเอว พอเดินผ่านร้าน
 แต่มาเห็นข้าพเจ้าก็นั่งตงยกมือไหว้

“ดีบายหรือครับ?” เขาถาม

“เรื่อย ๆ เข้ามานั่งคุยกันดีกว่า ก่อนนี้ไม่ได้พบกันนานแล้ว
 เห็นจะ ๒ ปี กว่ากระมัง?” ข้าพเจ้าตอบ พดางวาง ถ้วยตงแล้ว ชมมือ
 บอกให้เขามานั่งมายาว ซึ่งตงอยู่ใกล้ ๆ กัน

ชายคนนั้นชื่อผ่อง อายุราว ๒๕ ปี รูปร่างค่อนข้างเล็ก
 เก้ง ผิวเผือด ข้าพเจ้ารู้จักเขาดีมาแต่ก่อน เพราะเคยเป็น
 ภารโรงประจำโรงเรียนที่ข้าพเจ้าได้เรียนอยู่ แต่ตงมาแต่
 ราว ๒ ปีเศษ

“นี่ยังทำงานอยู่ที่โรงเรียน หรือไปอยู่ไหนเสียแล้ว?”

ข้าพเจ้าถาม แต่แท้จริงไม่รู้ต้องการจะใคร่รู้สัก เห็นว่าไม่
 มีอะไรจะพดกหาเรื่องถามไปเรื่อย ๆ อย่างนั้นเอง

“ครับ อยู่ที่โรงเรียน ที่จริงมันก็ยังงั้นแหละ ผมก็อยากไป
 อยู่ที่ไหนเหมือนกัน แต่ใครเล่าเขาจะรับคนอย่างผมเข้าทำงาน ได้
 ที่คุณ คนหาเข้ากินค่านะ มันไม่ค้าเสียแล้ว กตายเป็นกิน
 พรุ่งนี้ไปฉิบ”

“อ้าว ทำไมกันล่ะ?” ข้าพเจ้าว่า “แต่ก่อน ๆ ฉันไม่เห็นแก่
 บันดักที่ จะว่าของแพงหรือท่านก็เพิ่มเงินเดือนให้ถึง ๑๐ บาท
 ถ้าฉันหัวเดียวกระเทียมปลีเหมือนอย่างแก ไม่นึกเลยว่า จะนำผลคือ”

“มันไม่ ยิงงน นะจ้ ครับ ที่ เมีย ทงนอง เมื่อ มัน รุม กัน กันออก

ว่อน ผม แรงเดียว รายได้เท่านี้ จะ เติง มันยัง ใจ หวาดไหว แต่ก่อน
มัน เคย ขาย ของ เก็บได้ เก็บน้อยได้บ้าง อ้าย เดียวนี้ นะ คุณ ขาดทุน
เสียไม่ เว้น ตะวัน จัง ๆ นา ครับ คุณ ”

“อ้อ มี เมีย แดว หรือ นี้ ! นัง พิศ คนขายขนมกตางคันทนาโรงเรียน
กระมัง เห็น จะ จัง แน่ ฉัน เห็น แก เกาะ เกาะ อยู่ ก่อน ”

“ถูก หตะครับ นัง พิศ นั้นแหละ ก่อน ที่ จะ ได้ กัน มัน ทำผม พระอิด
พระอม เหลือเกิน ข้า ! คุณ หัวเราะ เสียแล้ว คือ มัน ขัด จัง หะ กัน อยู่
ยัง ครับ มัน วิ อยาก จะ เปน คุณ นาย ทำ จิต กับ พวก นัก เรียน พุท ธิ !
คุณ เอง ก็ เห็น นี้ ครับ พวก คุณ จะ มา ไย ต่ อะไร กับ มัน จัง ใหม
ครับ เถ็น หัว พอดนุก เข้าไป ชั่ว ประเดี๋ยว ประคำว หนึ่ง ก็ แดว กัน อ้าย
มัน นันตี แหม ! นอน ผัน เทียว คุณ พับผ้า ! ผม ต้อง เสีย เวลา พุด ช
แจ่ง เหตุผล ให้ มัน เห็น จัง เสีย แทบ แะ หน้อย, ทน โปด ไป เกิด วิก นัก มวย
ชน อีก ตะพอ เจ้า ประคุณ เอ๊ย ถึง ยิงงน ผม ยัง กตัง ไป กตัง มา จน
วัง เอา ตัว มัน เปน เมีย ได้ โอ๊ย ! นัก ชน มา ถึง เรือง น แดว ชน ลูก ชน พอง
ไม่ หาย ” พดาง นาย ผ่อง ก็ ทำท่า ครัน ตัว คล้าย จะ เริ่ม เปน ไซ้.

“ฉัน พัง ๆ เรื่อง ของ แก มัน ออก จะ สั่น กว่า เรื่อง หนึ่ง เสีย แดว
ทะ ผ่อง เออ แน่ ! ข้าง ไป ฮุบ เอา นัง พิศ มา เปน เมีย ได้ ! ฉัน เห็น แก
ไป เกาะ เกาะ อยู่ แต่ เดิม แดว แต่ นี้ กว่าจะ คิด เถ็น ๆ อ้อ ! มี หมัด มี มวย
อะไร กัน ด้วย หรือ ? ไม่ เห็น แก มี ช้อ ว่า มวย เก่ง เลย นี้ ต้อง เถ้า

“ดู ก็นั่ง พอก แก่ หนาว ลึก หน่อย เบนยังเงิ น้าชา ลึกถวย ก่อน ชี!”
พตาง ขำพเจ้า ก็ ผินหน้าไป จะ ตั้ง คน ชาย

“อย่า เเตยควับ คุณ, อ้าย น้าชา กับผม มันไม่ถูก โรค กันตั้งแต่ไหน
แต่ไร มาแล้ว ทั้ง เรือง จะเด้า ยัดยาด อยู่ นาครบ เดียว นังพิศมันจะ
ขนาบ เอา มัน ยังอยู่ ใน โรง หนึ่งนี้ เอง ควับ แต่ อีก อย่าง หนึ่ง
อ้าย น้าชา นะ มัน ก็ รอนได้ แต่ เวลา ยังอยู่ ใน ปาก เท่า นเอง.”

เขา เกยว ขำพเจ้าเขา แล้ว ทั้ง เป็น เพราะขำพเจ้า เคยรู้จักใจเขา
มา แต่ก่อน จึง เก่ง ความหมาย ของ คำพูด เหล่า นั้นได้ ถูกต้อง

แต่ พอก พ่อเจ้า ประคุณ น้า อุทกัง เซ ด่วง พน ตำ คอ เขาไป แล้ว แก้ว
หนึ่ง เค็ม ๆ กิริยา อาการ ของ นาย ผ่อง ก็ดู ชื่น บาน ขนมาก เริ่ม ต้น
เล่า เรือง รวด อัน ขบขันแต่ ทั้ง แปลกของเขาให้ฟัง เป็น ลำดับ ใน ขณะ
ที่เล่า บางตอน ก็ ทำมือทำไม้ เป็น เครื่อง ประกอบ บาง ตอน ก็ ตัดหน้า
ทำต่าง ๆ แต่ บาง ตอน ก็ ถูก ชื่น กำ หมด กับ พุด กระ โสภ โสภ ชาก บ้าง
เวลา นั้น หนึ่งฟัง ตงมือ ฉายได้ ไม่ก็ ม้วนนิก ขำพเจ้า ต้อง ซอให้ ออก แก้ว
หนึ่งเมื่อ ตอน เล่ามา แล้วได้ ครั้ง เรือง แต่ ขอ ซอ อีก ถวยหนึ่ง เมื่อ ตอน
เล่า เรือง จบตง แล้วเขาก็ ถูก ชื่น ให้ไว้ ถ้าไป ใน ขณะ ที่ หนึ่ง จวนจะ เลิก
ต่อไป นี้ เป็น ถ้อยคำ ของ นาย ผ่อง ซึ่ง ขำพเจ้า รวม รวม เป็น เรือง ขน
ตามที่ เขา เล่าให้ ฟัง ทั้ง ดั้น.

*

*

*

*

“นั่นแหละควับ คุณ ควับ นังพิศ รูป ร่างมัน เบน ยังเงิ
คุณ ก็ เห็นแล้ว ตำ ๆ ขำ ๆ ผม นึก ว่ายังเงิ แต่ใคร ๆ เขา ว่า มัน

มันไม่มีรูปม้ทรง น้ำผากกึ่งอ ดึงจุมกักหัก ดั หน้อยที่มันดำว
 เท้านเอง อายู ฟังได้ ๒๓ จะไม่เรียกว่าดำวยังงีจริงไหมครับ อะ
 ไร ๆ ก็ช่างเถอะ ผมเห็น ว่า อายู ที่มัน สดวย มาก อะเพื่อน ก็ ตรง ที่ ถูก
 ตามัน หวาน นะ คุณ เวตามัน ชอบใครตะ เป็นค้อน ควบ เขียว อะแรก
 ผม ก็ ต้มมัน เต้น อย่าง ที่นักเรียน เขาต้ม มัน เต้น นั้นเอง แต่ต่อมา ๆ
 ดูเหมือน ว่า ผมไป เกิดรักมัน จน จริง ๆ ตาม ทาง พิจารณ ของ ผม
 เห็น ว่า ถึง มันจะ คิดใจ คุณ ๆ ที่ เป็น นักเรียน อยู่ บ้าง บางคน ผม
 คน หนึ่ง ก็ ถูกมัน รักมาก เหมือนกัน เพราะอะไร คุณว่า จริงตะครับ
 มัน เคยดำผม บ้าง เมื่อ ตอน ผม ยืนหน้า เขาไป พุด ช่วย เกียง แทน คุณ
 นักเรียน ที่ กัดงี เกียงหรือ พุด ต้อ กันเล่น อยู่ กับมัน แต่ ว่ามัน ค้อนผม
 กัดวัน ตะหลาย ๆ ครั้งนั ครับ นี่ซี มัน ทำให้ผม ถึง จะโกรธ ก็หายไปได้
 เร็ว นอกจาก นั้น มัน คงจะ ดังหรณ ในใจบ้าง เหมือนกัน ว่าผมรักมันจริง
 เพราะอะไร คุณว่า เพราะ ผม คอยช่วยเหลื่อ ทำความ สดวกให้ เสมอ
 ตะครับ เป็น คณว่า น้ำท่าหมด นักเรียน รับประทาน จนหมดแล้วไม่ มี น้ำ
 จะรับ ประทาน ผม ก็ถอเหยือก วิ่งไป เปิด ก๊อก หัว มาให้มัน จน
 ขึ้น แต่ ซาม ซึ่ง น้ำหนาว มัน ขเกลียดจัง ผมก็ยั้งอยู่ด้าหนึ่งตางให้ นี่หะ
 ครับ ถ้า เป็นใจคุณ บ้าง จะมานั่ง เกียวกราดผม อยู่ยังงี
 อย่าง ที่ว่านี่น้ำครับ มัน ก็ เป็นแต่รักกัน อยู่ ใน ที่ ยั้งนเอง ถึง
 ผม ยังไม่ได้ เกียวมัน โดยตรง ผม ก็ ได้ ข้างแรง ให้มัน ฟัง ซ้ำ ๆ ซาก ๆ
 กัน ดังมากกว่า ๒๐ ครั้ง ถึง เรื่อง ที่ห้ามไม่ให้มัน เอาใจได้ ต่อคุณนั

เรียน เพราะคุณ เหล่า นัน พุดจา ตอเดิน เพียงครึ่ง หนึ่งยาม หนึ่งเท่านั้น
หรรอก แหม ครับ ! ใน ชั้นแรก มัน ถึงกับ โกรธ แต่ดำ สมคง ๓ วัน แต่
ไม่กี่วัน นก กกลับ ด กนออก อ คอนัน ดู เหมือน มัน ออก จะ ศรัทธา เชื่อ
ผมมากแล้ว ครับ ว่า คุณ นักเรียน เหล่า นัน ไม่ แยะ แต่.

คืน วันหนึ่ง ๔ ทุ่ม กว่าแล้ว พวก นักเรียน พวกนี้ เข้าห้องนอนหมด
หนึ่งพิศ กำลัง ต่างถวย ต่างซาม่วงนอนอยู่ ผม เพื่อน เดิน มาพบ เขา ที่จริง
ก็ได้ พบ กัน ตั้งแต่ ตอน หิวคำ ครึ่ง หนึ่ง แล้ว.

“ ผ่องโวย ! มา ช่วย กัน ต่างซาม บ้างซี ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐ ”
เถยว นะ ! ” มัน ทัก ครับ ทั้ง ๆ ที่ มัน ก็ แตะ เห็น อยู่ แล้ว ว่า ผม เดิน
ตรง เขา ไป “ เอา ขนมหัน หมอ ใหม่นี้ เห็น จะ ดัน ถวย เสีย อีก ”

อ้าย ที่ จริง ขนมหัน หมอ นั้น มัน ตกเป็น ส่วน ของ ผม ตั้งแต่ ไหน
แต่ไร แล้ว นะ ครับ คุณ ผม ช่วย มัน ต่างซาม บ้าง ก็น บ้าง พุดไป บ้าง
ทั้ง ๓ อย่าง พร้อม ๆ กัน คำ พุด เหล่า นัน ก็ ค่อนไป ข้าง ดักกัน เดินตาม
เคย แต่ อตอน หนึ่ง ผม ซัก จะ พุด เอา การ เอง งาน อยู่ ดัก หน่อย ว่า

“ พิศ เฮีย ดู เหมือน เอง เจอะ หน้า ข้า ไร เป็น เรียก ให้ ช่วย ต่าง
ซาม แทบ ทุกที นี่ ถ้า หาก ข้า ไม่ อยู่ ละ ซาม คง ไม่ได้ ต่าง เป็น แน่ ถ้า
จะให้ ดัก ตะ กั ข้า ว่า พิศ เอง จะ อยู่ กับ ข้า หรือ ข้า อยู่ กับ เอง เสีย ไม่ดี
หรือ ถึง ทชาย ขนมหัน หมอ เอง จะ ได้ ไม่ เบื่อ น ? ”

มัน ค่อน ให้ ครับ ผม สำนาด ได้ เชียว อ้าว ! คุณ ขัดคอ ได้ แล้ว
ไม่ มัด หรรอก ครับ ที่ ตรง นั้น หน้า โรงเรียน มี ไฟฟ้า อยู่ ดวง หนึ่ง คุณ
ดิม เสีย แล้ว กระมัง มัน ค่อน ผม จริง ๆ หดายวง ด้วย นี่ ซี ครับ
ผม มัน กะใจ เสีย ว่า อย่างไร ๆ เสีย มัน ก็ รัก ผม มาก

“อ๊อ ข้าจะต้องเอาแกมาอยู่ด้วยทำไม?” มันว่า เอามือจับ
ทพพิ ไม่รู้ว่ามันจะจับทำไม ถึงว่าอายชนมโนด้วย ผมจะกิน
ไปหมดแล้ว มันก็คงไม่ตักมาเติมให้อีก เพราะได้ยกหม้อเทเมื่อ
ตะกนเอง “เอาแกมาอยู่ด้วยให้ข้าดิบหายนะซี พอทำจนเสร็จ
ก็หมดก่อนขาย แล้วแกจะมาช่วยอะไร ข้าได้อีก นอกจากต่างชาวม”

“ให้ตกกระปรกไปซีเอา พิศ!” ผมว่า “ข้าช่วยเอ็งได้ทุก
อย่าง เทียวจริงนา ไม่แบ่ง คั้นกะทิ ชูดมะพร้าว เหล่านี่
เอ็งจะเบามาแรงชนทนนั้น แล้วข้าก็มีไข่ไปเบียดเบียดเอ็งข้างเดียว
เมื่อไหร่ เงินเดือนข้าก็มั่งเจ๊จกนอยู่ กับประว่าถ้าเอ็งเจ็บไขได้ป่วย
ข้ายังวิ่งเดินพยามาตได้บ้าง แล้วก็ง่า — เวลาดี ๆ ถ้าเอ็งหนาว
ข้าก็ยิ่งจะทำให้อุ่นได้อีก!”

ที่ผมพูดยั้ง ที่แท้ก็เอียงไป ทางที่เดินมากกว่าที่จริง แต่
คุณเองอาจจะหมายความว่าทางไหนก็ได้แค่สำหรับนั่งพิศแล้ว คมมันช่าง
โกรธเปน ฟันเปนไฟ ชนมาเทียวตะครับ ผมเห็นมันเงอ ทพพิถือ
อยู่นั้น ทำท่าทำทางอย่างหนึ่ง ซึ่งผมไม่ชอบ ยิ่งกว่านั้น คำพูด
ของมันยังซักจะชนตึงเอาอีกด้วย

“พูดให้ตึงมึง อ้ายผ่อง! ข้าไม่ใช่ขปากของเอ็งนะ จะ
บอกให้รู้! โธ่! อยู่ดี ๆ มาตบประหมาดกันได้นี่หว่า เดียวแม่ก้นโคตร
เดียดไปหรอก”

“ตบประหมาดยังไฉนนะ แม่พิศ?” ผมถาม อันที่จริงคุณครับ
ผมก็พอจะรู้เหมือนกันว่าคำพูดตอนหลัง มันออกจะกระไร ๆ อยู่

ด้วยความที่รักมันนั้นนะซี ผมถึงต้องทำเป็นใจดีไว้ “โฮ! พิคเฮีย
ข้าพูดจริงๆนา ข้าหวังดีจริงๆนา! เอ็งช่างไม่คิดดูบ้างเลย”

“หวังดียังไง อ้ายผ่อง? พูดมาให้ฉันนะ เวตาข้าหนาว
เอ็งจะทำให้อุ่นได้ นี่เอ็งไม่สับสนประหมาดว่าข้าเป็นคนพินัน หรือว่า
พูดมาซี กายังไงก็ได้เห็นกันวันหนึ่งละมัง!” แล้วมันก็ตลกขบขัน

อ้ายทพพิที่ถืออยู่ในมือตะกรับ ดันระริกเที่ยวคุณ แหมมันทำท่า
ทำทางคล้ายกับจะแต่งงานผมจริงๆ ความจริงนะคุณ คุณคงจะรู้
ดีอยู่ก่อนแล้วว่ามันเป็นคนใจน้อย ปากคอกออกจะจืดจางอยู่
ลึกหน่อย แต่ว่าใครๆเขาก็เคยตลกกันอยู่ว่า มันมีนิสัยค่อนข้าง
ปากว่ามือถึงอยู่ด้วย เพื่อนบ้านใกล้ๆกันเคยล้อหัวไปแล้วหลายคน.

“พูดกันดีๆก็ได้นี้นา พิค” ผมทำพิชเอาน้ำเย็นเข้าลูบ
“เอ็งออกไปก็หนาวหูเปล่าๆ ประเดี๋ยวนี้นักเรียนนักวิชาญชั้น
มาก็จะบอกแขกยามให้ได้ออกไปนี่นะ มาพูดกันเสียให้ตกลง
สักคำ ๒ คำเถอะ พิคเฮีย ข้านี้ะรักเอ็งมากจริงๆนา เมื่อ
บอกเอ็งแต่ก่อนนั้นทหนึ่งแล้ว เอ็งก็โกรธดุข้าเสียจนรอไม่คิดที่
หวังดีๆนั้น พิค ถ้าเอ็งรักข้าแล้ว ข้าจะทำมาหากินอยู่กับเอ็ง
ช่วยเอ็งอย่างไม่คิดแก่เห็นดเห็น้อยเทียว แล้วถึงหากว่าถ้าเอ็งจะใช้ให้—”

“เด็กพูดเสียทีเถอะ อ้ายผ่อง! บอกมาเร็ว เอ็งคิดว่าข้าเป็น
คนยังงี้? เป็นซีปากของเอ็งมาตั้งแต่ครั้งไหน? ไรละวะ เอ็ง
จะทำให้ข้าอุ่นยังงี้?”

“ คุณยาย ขน อีหทัยค่านักนี้ แม่พิศ ผมหยอด ” นี่เป็นคำพูด
 ของ แม่พิศ หรือกระนั้นถึงไม่กลัวโกรธ บอกจริง ๆ ตั้งแต่เกิดมา
 ยังไม่เคยมีผู้หญิง คนไหน มาเรียก ชื่อ ข้าว่า อ้ายผ่อง ลัก ๆ เข้าใจผิด
 หนา พิศเอ๋ย ข้าจะไป ต้มประหมาดเอง ว่า เป็น คน ฟั่นน่น ฟั่น น ยังไง
 ข้าว่า—ว่า— ถ้าเองหนาว เอง มาอยู่ กับข้า หรือ ข้าไป อยู่กับเอง
 ก็ให้เอง ห่มผ้าฉวม ผืนใหญ่ได้บ้าง เอง เห็น แดง นั้น ผืน ที่สูง ข้าให้
 แกบอก ว่า ชื่อ มา จากเมือง เหนือ ราคา ถึง ๒๐ บาท ”

“ ทูต ! อ้าย ผา เตน ต้ม ประหม่อนะซี เด็ก ก็นมึง กับกู กูดูมึง
 ท้อง ขน ทุกท ” มัน พูด แล้ว ก็ เก็บ ขาม ที่ ต่าง ไว้ ครึ่ง ๆ กวาง ได้ ตั้ง ใน
 กระจาด ยก หาบ ได้ บ่า รับ เดิน กลับ บ้าน โดยเร็ว ปาก ก็ บ่น อะไร
 พมพ่า เรือย ผม คิด ว่า มัน คง ต่ำ สม อด ตัว มัน เอง อาราม รัก ตะ
 คุณ พอ เห็น มัน โกรธ ขน ใหม่ ทำเอา ผม ใจ หาย วาบ เทียว

“ พิศเอ๋ย ถ้า เอง เห็น ว่า อ้าย เรือง หนาว ๆ อุ่น ๆ นี้ เป็นการ
 ต้ม ประหมาด เอง ตะกั ข้า ขอ โทษ เสีย เกิด อ้าว พิศ ! ข้อน ยัง ตก อยู่
 หน กคน หนึ่ง ”

มัน ไม่ ตอบ เตย ดัง คำ คุณ ครบ ทั้ง ข้อน ก็ ไม่ กลับ มา เอา เสีย ด้วย
 ผม เห็น มัน ขยับ จะ วาง หาบ แต่ แล้ว ก็ กลับ คิด ใจ ยอม ต่ ตะ ข้อน คำนั่น
 ถึง แม้ ว่า บ้าน มัน จะ อยู่ หน้า โรง เรือน เยื้อง ไป ไม่ ไกลนัก แต่ ตาม ทาง เดิน
 ก็ ไม่ มี อันตราย อย่าง ไร ยัง งั้น แล้ว ผม ก็ ยิง นก จะ ตาม ไป ส่ง อัน
 ที่ จริง แต่ ก่อน ผม ไม่ เคย ไป ส่ง ดัง ที่ แต่ พอ ขยับ เท้า จะ ออก เดิน
 ก็ ต้อง หยุด ชัก เพราะ ผม เคย ได้ ยิง แล้ว ๆ อยู่ ว่า ถ้า มัน ลง ได้ โกรธ

ใครแล้ว ฉันไปสู้ตัวไร ก่อนอิฐตามถนนนั้นแหละครับ ไม่ช้า
ก็ไป ฉันโนเป็นลูกมะนาวเขียว

คืนวันนั้นกระดืบกระด้ายเต็มทน ผมนอนตมตาโพรงเดิมอ ประ
เดี๋ยวๆก็นักจะไป ตูกระโทงที่บ้านของมัน แต่ก็กลับคิดหัวว่าคงเจ็บ
ตัวเปล่าเพราะอายดำมันดูไม่ใช่เล่น ถึงกับกลางวันต้องตามโซ
ผมเองแต่ไหนแต่ไรมา พอตมตัวลงนอนไม่ช้าก็หลับ เหม! อคืน
วันนั้นทรนทรายเต็มที่ ผมลงนอนเมื่อเกือบ ๕ ทุ่ม ไปหลับเอาโน้น
นะครับที่ ๓๓ กว่า ถึงกระนั้นก็หลับไม่สนิท เพราะคืนวันนั้นผม
จำได้ว่าไม่ได้ฝันอะไรเลยเลย.

รุ่งขึ้นเป็นวันเสาร์ งานการของผมมันก็มีช้อยๆกันเรื่อยเข้ามา
ตั้งแต่ย่ำรุ่งจนถึงย่ำค่ำ ถูกหัดครับ คุณนักเรียนเข้าห้องเรียน
เวลา ๒ โมงเช้า แต่ว่ากว่าจะเซ็ดกวาดให้สะอาดเรียบร้อยได้ทั้งหมด
ผมก็ต้องตมมือตั้งแต่ก่อนล้างหน้า พอหมดงานเวลาเย็นก็ออกมา
นั่งเฝ้าอยู่หน้าโรงเรียน ตามปรกติพอที่ ๗ นึงพิศ มันก็หอบ
ขนมมาถึง แต่คืนวันนั้น จวนจะต ๘ แล้วก็ยังไม่เห็นมันโผล่มา
จะว่าๆมันโกรธผมจึงเลยพาดไม้มาขายก็ดูกระไรอยู่ เพราะข้า
ว่เพียงต้อง บ้าของมัน ตัวมันเองกับน้องเด็กอีกคนหนึ่งนั้น ได้มา
จากกำไรของการขายขนมนี่ทั้งนั้น ถ้าจะว่ามันย้ายไปขายถึง
สะพานยศเส ก็ดูไม่ชอบกตอีก เพราะกว่าจะหมดก็ต ๔-๕ ทุ่ม
มันก็ยังเป็นสาวอยู่ แล้วทางก็เปลี่ยว จะกลับบ้านได้อย่างไร จริง
ไหมครับคุณ นั้นแหละ, เมื่อคิดไปคิดมา ผมแต่ไม่เห็นเลยว่า

ทำไม มันจึงหยุดขายขนม ครั้นคอยอยู่ จนถึง ๓ หัมงกว่า เห็น
 ทำมันจะไม่มาแน่แล้ว ผมจึงเข้านอน ตั้งใจว่า รุ่งขึ้นพอกินข้าวแล้ว
 ก็จะต้องแวะเข้าไปหาที่บ้าน เพื่อจะขอโทษให้มันหายโกรธเสีย.

ที่ไหนได้คุณ ครับ แทนที่ผมจะวิ่งไปหามัน — มันกลับวิ่งมาหา
 ผม ตั้งแต่เช้าตรู่ ตบประตูห้องใต้ถุน บ้านใดที่ผมนอน เสียงดัง ๆ
 ดัง ๆ แล้วร้องเรียกว่า “พี่ผ่อง! พี่ผ่อง!”

มันเรียกอยู่ราวสัก ๓๐ คำได้ครับ ผมก็ตื่น อันที่จริงผม
 ต้องตื่นไว้อยู่เอง เพราะมันเกือบจะถึงเวลาที่ผมต้องตื่นทุก ๆ วัน
 อยู่แล้ว เสียงของมัน จำไม่ยากเลยคุณ พอผมได้ยิน ก็นึกเห็น
 ตัวคนเรียกทีเดียว ผมขวานรับ ผุดผ่องออกมาจากมุ้ง แล้วเปิด
 ประตูออก.

“เรื่องอะไรกันพิศ?” ผมว่า “ดูท่าทาง ตกตึก ตกถนนจริง
 เมื่อคืนทำไมไม่มาขายขนมล่ะ ขาดใจว่าจะคอยขอโทษอายเรื่อง—”

“อย่าพูดถึงเสีย พี่ผ่อง ฉันเสียอีกนะ น้า ควรต้องขอโทษ
 พี่ผ่องสัก ๓๐ วัน เวลาฉันลืมเรื่องรอนเหลือเกิน อยากจะขอให้
 พี่ผ่องช่วย—”

“ได้ซี แม่พิศ จะให้ฉันช่วยอะไร บอกมาเถอะ ฉันเต็มใจ
 ช่วยจริง ๆ เที่ยง พบผ่าซึกเอา” มันมาหาจนคุณ ผมก็ต้องไป อย่าง
 หอม ถึงจะถูก จริ่งไหม ครับคุณ “บอกมาเถอะ ไม่เป็นไร
 ฉันจะไปช่วยแม่พิศเสียก่อน แล้วถึงค่อยมาตางหน้าก็ได้ แหม! เข้าใจ
 หนาวจริง เข้ามาเสียข้างในนี่ซี” แล้วผมก็เลี้ยงตัวเปิดช่องให้

มันเข้ามาใน ห้องนอน ซึ่ง อัน ที่จริง ผม ก็ อยู่ แล้วว่า มัน เด็ก จน ตน
มัน แสบ จิตจรณ ประค.

มัน มองตาผม ขมขม ทั้งทำท่าคล้าย โกรธ ขนมาใหม่อีก แต่แว่กก็ดก
ใจไว้ได้ “อย่าเตย มัน พุท ที่ หัว บน ไต ข้างนอก นี้ ตักว่า หรือ
เมื่อ ฟังเอง ถัดหนาว จะ ยืน พุด กัน ยิง ก็ได้ ฉัน มี เรื่อง มาบอก ฟังเอง
เพียง ๒-๓ คำ เท่านั้น แหะ”

ผม ไม่ ก่อ คัด คำน คว้า คุณ เพราะ แด เห็น อยู่ ว่า มัน ขยับ จะ โกรธ
ตะ หิง ตี อยู่ อีก แด้ว ทำไม มัน ถึง วิ่ง มาหา ผม แด เข้า ตู แด้ว จะ
พุด จา ด้วย ตะ ค่ำ ถ้วน แด มัน นวด ทั้ง ขอ โทะ ขอ โพะ ผม ใน เรื่อง
ที่มัน โกรธ แด ลง บาญช ขอ ผม นน ด้วย กับ มา ขอ คิน ด แด อ่อน วอน
ไม่ให้ ผม โกรธ ตอบ ที่ แรก ผม ไม่ ทราบ เตย ลง ท้าย จึง ช้าง มุด เหตุ
ให้ ฟัง ว่า เมื่อ จาน น ไต มา ชาย ของ เพราะ บ้า เจ็บ เป็น ไช ต้อง
ห่ม ผ้า นอน คราง อยู่ ทงวัน มัน จะ ทง บ้า ไป ทำ ขนหม หรือ เอา ขนหม มา
ขาย ก็ ไม่ มี ใคร อยู่ ตู แด ทง น้อง เด็ก ของ มัน ซึ่ง มี อายุ แด เพียง ๔ ขวบ
ก็ ไม่ มี ใคร เตย จึง เตย ต้อง หุด ชาย ขนหม มา เมื่อ คน น บ้า มัน มี
อาการ กำ เรบ ขนหม ตัว มัน ต้อง พยาบาท อยู่ ไก่ ตี ๆ จน ไม่ เป็น
อัน หัด บ อัน นอน.

“ขอ ให้ ฟังเอง จง ตั้ง ตำร บำณ กับ ตัว มัน เกิด” มัน อ่อน วอน
“ถ้า แก มี วเจ็บ อยู่ อย่าง นี้ ตัก ๓-๔ วัน ก็ คง ต้อง ตาย เพราะ ไม่ มี อะไร
จะ กิน ทั้ง มัน เอง ก็ ต้อง อยู่ เฝ้า แก ไม่ เป็น อัน ทำ มา หา กิน ได้ ฉัน
อยาก จะ อ่อน วอน ให้ ฟังเอง เมต ตา ช่วย ขอ ยา ไช หมอ หวด ที่ โรง เรือน ที่ เกิด
นี้ ว่า เสด นู กับ บำณ ตัก ครัง ฉัน จะ ไม่ ตม บุญ คุณ เตย จน วัน ตาย เทย”

นี่หตะครับคุณ ใครเลย จะปฏิเสธเสียได้ ผมรับ รองทันที
บอกให้มันนั่งรออยู่ ก่อน ส่วนผมวิ่งไปบ้านหมอโดยไม่ ต้องต่างหน้า
จริง นาคครับ ถึงจะ หนาวอยู่ มากผมก็ต้องทนวิ่ง เพราะจะให้มัน
เห็น ออกเห็นใจเสียที ว่าคงใจช่วย เหลือแท้ๆ แต่ที่ไหนได้ เวลานี้
ยังไม่ถึง ๖ เดือนครับ ประตุ หน้าต่าง บ้าน หมอบิดหมด ผมจะร้อง
ก้ให้ นก พรน เพราะ คน เจ็บ ไม่ใช่ นักเรียน ซึ่ง ไม่ใช่หน้าที่ จะเพาะ ของ
หมอ ประจำโรงเรียน ที่จะไป ขอยานี้ นับว่า เป็น ความ กรุณา พิเศษ
ของท่าน ดังนั้นจึง จำเป็น ต้อง กลับ มา มือเปล่า บอกเหตุติดขัด
ให้ นก พิศ มั่น พัง กับ สัญญาว่า เมื่อหมอ ตื่นแล้วจะ เข้าไป ขอยาให้ทันที
“ถ้าเช่นนั้น ฉันจะ ต้อง กลับ ก่อน ที่บ้าน ไม่มี ใคร อยู่ เลย
นอกจาก เด็กเล็กไม่ รู้ จัก ภาษ ะ ภาษ ะ ไร พอ ได้ ยา แล้ว พี่น้อง รับ ไป
เถยวนะ ถ้าไม่ เห็น แก่ บ่า ก็นึก ว่า สงสาร แก่ ฉัน เอะ”

“ไว้ใจเสียเถอะ อ้าย ชื่อนั้น” ผมว่า “ฉันเป็นคนจริงแม่พิศ
คงว่าช่วย เป็น ช่วย รัก เป็น รัก ทำ เป็น ทำ เที่ยว อ้อ! ชื่อนึง ตั้ง
อยู่ ช่าง ห้วน นอน นั้น เนะ เข้าไป เอาเอง ก็ได้ นี่นะ อะไร ในห้อง ฉัน
ฝึไม่ ดู หรอก!”

มัน คือน ตาวาว เที่ยว ครับ ทำ ทำ จะ ว่า โกรธ ก็ ไม่ใช่ จะ ว่า ยืม ก็
ไม่ เชิง ที่ หึง มัน จึง บอก ว่า “ช่าง เอะอะ เอา ไว้ ที่นี้ ก่อน ก้ แล้ว กัน”
แล้ว ก็ วิ่ง กลับ ไป.

หมอ หตุง ประจำ โรงเรียน ผม ไม่ ต้อง บอก ตะคริบ คุณ วัจ
อยู่แล้ว เวลานี้ ผม นับ ถือ ท่าน ค่าย ๆ กับ นาย ถึง จะ ใช้ ให้ ไป ตาย

ก็แทบ อาสา เพราะคุณ หมอคน^{นี้}เอง ทำให้ผม^{นี้}มันได้ ไปได้อย่าง
สะดวกถึง ๕๐ คน อ้าว! คุณยังไม่เข้าใจนี่ครับ ถ้าคุณ หมอคน^{นี้}
ไม่ช่วยผมในทาง อ้อมแล้ว หน้ายัง ผม แค่ว่า พัง นังพิศ มันคงไม่รัก
เสียเลย เรื่อง มันเป็นอย่าง^{นี้}คุณ ในตอนเช้า วันนั้น พอท่าน คน^{นี้}
ล้างหน้าล้างตาเสร็จ ผม ก็ตรงเข้าไปหา พูดจาบอกให้ท่านทราบ
ว่าผม คนใช้ราย^{หนึ่ง} กำลัง เป็นไข้ อาการหนัก นับ เหนือ เป็นญาติ ของ
ผมเอง แต่มิ อายุ อยู่ บ้าง แล้วด้วย ท่าน กรุณาให้ยามา ๒ ขนานครับ
เป็นผงขาวทั้ง^{คู่} ผมไม่ทราบ ว่ายาอะไร เป็นแค่ท่าน บอกว่าห่อ
หนึ่ง เป็นยาถ่าย อีก ห่อหนึ่ง เป็นยาแก้ไข้ แนะนำวิธีใช้ ให้รู้ กับ
กำชับว่า ให้ใช้ยาถ่ายก่อน ต่อคอนสาย ถึงค่อยใช้ยาแก้ไข้ พอ
ได้ยามาแล้ว ผม ก็ตรงไปบ้าน นังพิศ เทียบคุณ เพราะ วันนั้น เป็นวัน
อาทิตย์ ไม่มี การงาน ใดๆ แหม ครับคุณ นังพิศ มันออก มารับ
รองผม อย่างดี จะพูดจาด้วย ตะเถาะ คำก็ ถ้วน แต่เพราะ ผม จักแจ้ง
เจ้าครวญ คน^{นี้}เอง เทียบ ครับ พอ น้ำเดือด ก็ จักแจ้ง ละลาย ยาให้คนใช้
กิน แล้ว นัง พยาบาท บ้าง ตาม อาการ บ้าง อย่าง กุด กุดๆ ไปใช้ พุทไธ้!
ผม เฒ่าแล้วไม่อาย ขึ้น แค่ว่า โถน อาจุม ที่ ยาย บ้า ถ่าย ออกมา ตัว
นังพิศเอง จะเอาไป เท ผม ยัง อยู่ด่า หั้ย้ง เอา มา ทำ เสียเอง นี่ครับ บ้า
คุณ! อีก ตอน^{นี้}นะ ครับ ยาย บ้า ออกจะ เห็น ออกเห็น ใจ ผม มาก แก พุด
ชอบ บุญ ชอบคุณ อะไร ไหม โธ แม่ เข้า วัน นั้น จะ เสีย มาก อยู่ แล้ว
ผม ก็ คิด พยาบาท ขอด ขอด ก็ อยู่ ไม่ ขาด มือ เพราะ ยัง^{นี้}นะ และ แม่ นังพิศ
มัน ยก ขาด มา ให้กิน ผม ถึง ไม่ ได้ ปฏิเสธ.

วันนั้น อาการ เบาตง แต่ก็นิดหน่อยเท่านั้นเอง คุณ ยาย บ้า ยัง คง ห่มผ้าขาว อื้อ ๆ อยู่ แทบ ตลอดวัน พระเ็น เป็นคราวเคราะห์ให้ดั่งๆ คุณ หมอ ที่โรงเรียน ออกมาเดินเล่นตาม ถนน พอ ผมแต่เห็นก็ วิ่งมาหา เชิญให้ท่าน แวะมาดู ตัวคนไข้ เพราะอยู่ ห่างกันไม่ถึง ๓๐ ก้าว ท่าน ชักถาม อาการ ตั้งแต่ เป็น มา ที่แรก จับ ข้อมือ บอกให้ แล็บต้น แล้ว ก็ถ่ม ครบ บอกว่าไม่เป็นไร หรือก ให้ผมตามไป เอายาที่โรงเรียน มาใหม่ อีก ขนาน หนึ่ง แหมคุณ ครบ อ้อยา ขนานใหม่ นี้ ศักสิทธิ์จริง กินเข้าไป สัก ๓ ครั้งเท่านั้นเอง อาการทุเลาได้ดัง ครั้ง ตัว ว่าที่จริง บ้า หนึ่งพิศ หายใช้ เพราะ ผมช่วยเชิญ หมอ มาดู กับอยู่ ช่วย พยาบาล จริง ๆ หรือกนาครบ ผม ถึง กับต้อง ขอตายอมให้ ถูกตัดเงินเดือนตั้ง ๓ วันนะ ม่าย ยั้งนี้ แกก็ เสรีไปเสีย ตั้งแต่ คราว นั้น แล้ว.

หนึ่งพิศเองเห็นใจ ผมเทียว ถ้าแต่ก่อน มัน ยังไม่เคย รักผมเสียเลย ผม คิดว่า มัน คง รักผม แน่ คราวนี้ เอง ส่วน ยาย บ้า นั้น ไม่ แต่คิดใน ใจ ตะครบ ถึง กับ ออกปาก เทียวว่า ถ้าได้ หลานเขย เหมือน อย่างผม สักคน ตะก้อง ฝากผี ฝากไข้ ได้ อย่าง ดี.

นี่ หตะครบ คุณ ค่อยไป นี้ ก็ไม่ เป็นการ ยากแล้ว ใน ปัญหา ที่ว่าผม จะ เขาลัง ตัว หนึ่งพิศได้ ยังไง มัน ข้าง่าย ยิ่ง กว่า ผม วิดก อยู่ แต่แรก เสียอีก เพราะ ๑) ยาย บ้า รักผม เวลามา เยี่ยมเยียนแก่ที่บ้าน ก็เรียกให้กิน มาก กินพูด ชวน พูด ด้วย นาน ๆ ทั้ง เมื่อผม จะ ดากัง พูด หนึ่งเห็นยอไว้ ทุกครั้ง ๒) เด็กน้อย น้อย หนึ่งพิศ รักผม เพราะ ผม ชอบ เล่น เย้าหยอก กับเด็ก ชาววัน คคนดี ยังขอ อนุญาตยาย บ้า พาไป ดู

หนึ่ง เลี้ยว ด้วย ๓) ตัว นังพิศ เอ็ง ก็ รัก ผม คำ ที่ เห็น ผม เป็น คน ใจ
 คอ เด็ด เดียว พูต อะไร เป็น นั้น อดทน ต่อ ความ ตำบาค ทั้ง รูป ร้าง
 ของ ผม อย่าง ที่ คุณ เห็น อยู่ นี้ ก็ ไม่ เชิง ขววจน ถึง นังพิศ จะ ลับ บิด หน้า
 ไม่ใช่ หรือ ครบ เพราะ ณั้แหละ คุณ เมื่อ ค่อย ไป อีก ไม่ ทน ถึง เดือน
 บ้าน นังพิศ ผม จึง เข้า ออก ได้ ง่าย ค่อย กับ บ้าน ของ ผม เอง กับ ถึง
 แม้ จะ พลาด พดง ไป จับมือ ถือ แขน นังพิศ เข้า บาง ยาย บา ก ดู เหมือน จะ ทำ
 เปน แต่ ไม่ เห็น ส่วน ตัว นังพิศ เอง ก็ เคย ให้ อะภัย แล้วยัง เปน บาง ครั้ง
 บาง คราว.

นอกจาก นั้น มี อะไร บาง เค้า ที่ นังพิศ มัน ต้องการ ถ้า ผม อาจ ทำ ได้
 แดหา ได้ เปน ต้อง ทำ มา ให้ หามา ให้ ทุก ที่ หนึ่ง เอย อด รวย เอย พอ ถึง
 คราว เงิน เดือน ออก ผม เปน ต้อง พามัน ไป ดู ทุก เดือน แต่ ก่อน ร่อน
 ไซ้ไร ก็ ไม่ เห็น มัน ชอบ ไป คุณ เอง ก็ ต้อง คิด อย่าง ผม เหมือน กัน
 ไม่ใช่ หรือ ครบ ว่า ที่ มัน มา ริ เทียว บ่อย ๆ เช่นนี้ ก็ เพราะ มัน รัก ผม
 จริง ๆ แต่ อยาก จะ ประ พณี ชอบ ดู หนึ่ง กลาง วัน ให้ เหมือน กับ ผม เท่า
 นั้น เอง.

อะไร ๆ ทุก อย่าง ดู มัน ลง เปน รวย เดียว กัน ทั้ง นั้น ตระ ครับ คุณ ผม
 ยัง ภาวนา อยู่ ก็ แต่ ว่า เมื่อ ไร หนอ เขา จะ จับ เอา มัน กับ ผม ไป นัง รัด หน้า แด
 ไหว ผิด ด้วย กัน พระ เอน เปน กรรม ครบ มั่ง กาง อ้น หนึ่ง เข้า มา ขวาว คอ
 อ ค่อน หนึ่ง แล้วยัง คุณ ผม นก ขน มา ที่ ไร แด้ว ขน หิว พอง ทุก ที่ วัน ที่ จะ มา
 ประ จัน หน้า กับ ฮ้าย ตัว มารณะ เปน วัน อา ทิ คัย ครับ ตอน เย็น ผม
 กับ นังพิศ พากัน ไป ดู หนึ่ง กลาง วัน เสร็จ แด้ว กำลัง เดิน กลับ มา บ้าน

พอ เลยกะพานยศเส มาได้สัก ๕๐ ก้าว นิ่งพิศ ก็เกิดคอแห้ง อยาก
จะกินน้ำแข็งขึ้นมาทีเดียว คุณคงจำได้ว่า ตรงนั้นมีร้านเจ๊กอยู่ ๒ ห้อง
เปิดตลอดถนน ห้องหนึ่งมีชาย น่ารัก แข็ง อีกห้องหนึ่งชาย เข่าแกง
มโหรี เกาอยู่ ตรง อยู่ เกดฮอน กับ ชาย เหล้า ด้วย.

ยาย เรืองไฟใหม่ นะครับ ถ้าคิด ชื่น ที่ไหน ก็ ต้อง มี ตม
จริงไหมคุณ ผม เหมือนกัน พอได้กลิ่นพ่อเจ้าประคุณ ก็ ชัก นาดาย
สือ ถ้า มี อัฐมีพิศ อยู่ ก็อดควักไม่ได้ หรือ ถ้าไม่มีอัฐ มาเจอใคร
ที่คุ้นเคย กัน ก็ต้อง หนาดาน ขอไป ที่ นี่แหละ ครับ พอ นิ่งพิศ มัน
เอา ช้อนเด็ก ตัก น้ำแข็ง ใน ถ้วย ขึ้นมา ผมก็ลงเจ๊กให้ดวงใน โหลทันที
มัน เหมือนกัน. แต่ พอ ตม หมด แฉวง ถ้วยลง นิ่งพิศ ก็เดินตุกตุก
เข้ามา จับ แขนผม แล พุดกระซิบ กระซิบว่า

“พี่ผ่อง พี่ผ่อง เห็น ยาย คนที่เดิน ผ่านไป นั้นไหม ?”

ผม เหลียว หน้า มาดู ทันใด นั้นแลเห็น ชายคนหนึ่ง เดินอยู่ ที่ถนน
ผ่าน หน้าร้านไป ซ้ำๆ เห็น เขา แค่เพียง แวบ เดียว เท่านั้นเอง ครับ ทั้ง
ไม่ จัง หน้า กันด้วย แต่ กระนั้นผมยังดังเกิดได้ว่า เป็นคน ร้างใหญ่ ดำดั้น
จุมูกบาน แดแดง แดแดง ว่า เป็น คน แข็งแรง มาก ทั้งคอ เหล้า ด้วย ตา
โต แฉวงคม ขาว ดกขุ่นเป็น พาด ทำทาง เปนสังข์ แด ออกจะตมมาก อยู่

“เห็น แด้ว ทำไม ? รูปร่าง มัน ก็เป็นคนเหมือน อย่างเรานี้หนา!”

“นั่นแหละ รูปร่าง มัน เป็นคน แต่ว่าใจ มัน เป็นหมา พี่ผ่อง
เรารีบเดินไปเสียเถอะ ประเดี๋ยว จะ ตำบัก

“มัน จะมาทำ อะไร เราได้ นี่นะ ยาย ที่ จะ ตอบต์ หัวกัน ยัง ไม่
ทัน พลบ นะ มัน ไม่ ถนัด หรือ กแม่พิศ ถึง มัน เป็นคน พาดยัง ไง นี่
ก็ ไม่ ยัก กถั่ว” ผม ว่า

“ฉันก็เชื่อว่า ถึงมันจะมีรูปร่างใหญ่โตสักหน่อย ทางฝีมือตายมือพ้องคงดีกว่า แต่ว่าถ้าเราเลี้ยงไปเลี้ยงก่อนไม่ให้เกิดเหตุได้จะไม่ได้หรือ รีบไปเถอะ บ้าแกคงบ่นใหญ่แล้ว”

“ตามใจ ถ้าจะพูดกันถึงฝีมือตายมือตะกั่วให้ยิ่งกว่าอายคนนั้นฉันก็ไม่หวง”

นั่งพิศเป็นผู้เดินหน้าหน้าครัว พอจะถึงธรณืประตูก็ซังก้องชนเบาๆ แล้วหลบเข้ามาข้างใน ผมเองก็พลอยซังกด้วยเหมือนกัน อายว้างใหญ่ คนนั้นเอง ครัวคุณ มายืนวางโต๊ะบิดทางซ้ายของประตู นัยตามันขวางยังงิชอบกต พอมันเห็นนั่งพิศทำท่าตกใจ แดหลบหน้าเข้ามาเฉย มันก็ร้องว่า

“เฮ้ย อายเจ๊ก ตกเหตให้แกว่ะ!”

ผมคิดเห็นว่ามันไม่เป็นการแน่ ถ้าจะขึ้นต้นทุ้งออกไปทางนั้น เพราะอย่างน้อยก็ต้องหัดมันออกไปอย่างค่อยๆ หรือถ้าไปกระทบกระทั่งกันเข้าสักนิดหน่อย มันจะเตยพาดยกเอาเป็นเหตุทำทนายชน คำที่มันกำลังเบะท่าอยู่เต็มตัวแล้ว ก็จะต้องเกิดวิวาทบาดหมางถึงกับเดือด ตกขาง ออกโดยใช้เหตุ ถึงนั้นผมจึงขอความว่า คามุยอมเฉยเถยรติยศ เติงไป ออกทาง ออก ประตู หินดกว่า แต่กอกนั้นแหละคุณครัว ผมต้องถึงกับซังกอีก เป็นครั้งที่ ๒ อายคนนั้นเอง เติงมายืนขวาง ประตู อยู่ข้างโต๊ะหน้าแข้ง ร้องบอกเจ๊กอย่างไว อำนาจว่า

“เฮ้ย! ตอกอายที่ เป็น ก่อนมาให้ข้าแกว่หนึ่ง”

“ไปทีเถอะพี่” ผมพูด แล้วก็จะเดินออกมา แต่ไม่ถึง ๔ ก้าว ก็ต้องหยุด ในชั้นแรกผมคิดว่า อ้ายเปรตนี้ น่าจะหูหนวก เพราะดูเหมือนมันไม่ได้ยิน แต่คงจะมองดูผม อย่างตาขวาง ผมเห็นว่าอะไรไม่ดีกว่า ต้องอีกครั้ง จึงพูดซ้ำว่า

“ขอออกไปข้างนอก ดูกที่ เกิดพี่”

“อู—ปะ ประคูนผมไปไม่ออก มันเป็นเจ้าของนายที่ให้นมมาเทียว!” มันขู่เสียงดัง แทะหัว ผมเห็นหน้าผาก มันยื่นนมออกงอพอพูดแล้ว มันก็ยื่นจ้องหน้าผม แก้มทั้ง ๒ ด้าน กระพริบคต้ายๆ กับ ขบฟัน.

“อย่าไว้ใจอำมาจ นักชีพี่ นี่ก็คนบ้านนี้เอง เอาเถอะ ถ้าพี่เห็นอ้ายการที่จะเลี้ยงให้เด็กนี้ดี หน่อยนะ มันดำปาก อยู่ดะก็ นี่จะอุต่าให้ไป ออก ประคูนนี่”

ผมยอมอ่อนตามให้มัน ครบคุณ เพราะเห็นว่าไม่มีประโยชน์ทั้งอีกอย่าง หนึ่ง นังพิศ มันจะรีบ กลับบ้าน แต่ผมเอง ก็ออกจะหิวกระหิิดๆ อยู่ด้วย แต่ที่ไหนได้ พอผมจะหันกลับ เท่านั้น ตะครีบบัน กระโดด เข้า ถึง ตัวเอา มือตักให้ตจ่น ผมเซ.

“มึงว่าใครไว้ใจอำมาจ อะ อ้ายดีตัว! จะรีบไปไหนเต้า พูดกันให้เสร็จเสียก่อน ช้เพื่อน อ้อ! ตักหน้ามัน เลี้ยงดี ตะมึง!”

ดูเอาเถิด ครบคุณ อยู่ดีๆ หน้าผากก็จะพุดอย บวมโดยไม่มีเวือง มีราว ดักนี้เดี๋ยว ผมเอง ตามความจริง ไม่มีใครเคยดู หมีใน เรื่องนี้ไม่ตายมือ แต่ความจริง ผมก็ยังไม่เคยดู หมีใคร เหมือนกัน ถ้า

พูดถึง อ้าย นักเตง โต สนน ทำทาง มัน ช่งช่งเหตอกินควับ ตะตะ หมัด
กำมัดไม่ม ช่งตม หรือรู ตะตะแซนกดตามเนอ ซน เปน ตุก ๆ ผม
ยังไม่เคยถูกใครเหยียดว่าชชตาด ก็จริง แต่ก็ไม่เคย ปรากฏ ว่ากต่านักตัง
นั้น จังตงความเหิน เด็ด เดียวใน ทนได้นั้นว่าถายด ผายวันไว่ กอน เห็น จะต
กว่า ทางอื่น . แต่ถึง อย่างไร ๆ ก็จำต้องร่นอย่าง มีทำไว่ บาง .

“ นน แหะพิ อ้าย ตัก หน้า ตัก ตา อะไร น่ะ เมื่อ ถึงคราว
เข้า แด้ว มัน ก็ต้อง ตักเปน ด้วย กัน ทุกคน แต่ว่า เราจะ มาหา ความ
ลำบากให้ โปติศ จับตัว เตี้ย เงิน คนตะ & บาท ทำไม ? นั้นก็ ยอม
จะไป ออก ประตโน้น แด้ว นันา ! ”

ในขณะ นั้น ทั้งไทย ทั้งเจก ซึ่งเปน คอเต่า กำตงนังตม อยู่ ในวัน
ต่าง พวกกัน หยุดกิน แด หยุด ทำงาน ชะเง้อ มอง ดู ผม เปน ตา เดียว กัน
ผู้ที่ จ้อง มอง หน้าผม เตี้ย จังจริง ยิ่งกว่าใคร ทั้ง หมัด นน ก็คือ มันที่ แบะ
ทำ นักเตงโต อย่าง เต็ม พุม ส่วน ผมเอง ใจ ตะเต้น พีบ ๆ เทยว ควับ
ถึง จะไม่ กต้ว มันก็ จริง หรอก แต่เห็นว่า สงบ เตี้ยได้ดีกว่า นยัน ตา
ผมไม่ กต้ว สบ ตา มัน ไม่ได้ดูพวก เจก หรือ นักเตง เหล่าที่อยู่ ข้าง ๆ
แตะข้าง หตัง เปน แค่ กวาด ตา มองไป นอก ถนน เพื่อ หา โปติศ เมื่อ
ว่าถ้าเจอเข้า แด้ว บางที จะเปน ตะพ่วน ให้ผมเดิน ข้ามหัว อ้ายนักเตงโต
คนนั้น ออกไปได้

“ มัน มีเรื่อง อยู่ น่ะ ชะวะ อ้าย เตือก ! ” มัน คำราม “ มึง
เห็น กูเปน ยังไง หน้อย น่ะ ! ถนน ออก ถม, โปต มาเหยียบ จมูก กันเต้น
& บาท เปน & ชะวะ ! ถึงไหน ถึงกันเทยว ถ้า มึง ไม่ เลิกช่งแะวะ กับ
นัง พิศ ก็มาหวด กัน ให้เห็น คำเหิน แดง เตี้ย กอน ”

เรื่องราว มัน ออกจะวก ไป มา ยัง ไง กัน อยู่ เสีย แล้ว ต่ ะ ครั บ คุณ
 เหตุไฉน จึง พิศ จึ่ง โพล่ มา เกี่ย ว กับ ข้าย ทิดนี้ เข้า ด้วย เถา ? ก่อน ที่ ผม
 จะ ได้ คอบ มั่น ข้ำ ผดุง ให้อ่ ทำ ให้อ่ หน หึ่ง ผม เอง อาราม นิด
 ถึง กับ กำหมัด ขยับ มือ หมาย กระบอก ตา มัน อยู่ แล้ว เหมื่อน กัน แต่
 ยก ไม่ ขน วั ลัก คด้าย กับ ว่า กตาม เหนือ ทุก ๆ ส่วน อ่อน เบี้ยก ไป เสีย
 ทั้ง คว เห่ง ทินา ผากก็ ออก เปน เม็ด ๆ ไม่ ใช้ กัด ด้ มัน ะ ครั บ คุณ
 อย่า เข้าใจ ผิด เหตุ พะ เอิน เปน เช่น นี ผม คิด ว่า คง เปน เพราะ หิด ข้าว
 ขน ชื่อ ว่า เวลา หิด ข้าว แล้ว แม้ แต่ เด็ก ที่ ทำ ทำ ขู่ เก่ง ๆ ผม ก็ ไม่ กัด ด้

“ จะ ต้อง มายู่ ง อะไร กับ นัน อีก เถา ” นัง พิศ มัน เขย ขน เสีย
 อ้อย ๆ “ นัน จะ เปน ยัง ไง ก็ ไม่ เกี่ย ว กับ พี่ แจ่ม ”

“ เกี่ย ว ชั่วะ อีตัว ดี ! ” มัน หิน ไป เต้น งาน นัง พิศ จ้อง
 นัยน์ ตา ขมิง ทั้ง ที่ เคย ว “ ภู จะ บอก ให้อ่ วั ภู ตาม หา มิง มา นาน
 แล้ว เวลา นี ภู วั ด ที่ เทย ว่า มิง อยู่ ที่ ไหน คอย ดูนะ ถ้า มิง ไม่
 เชื่อ —— อี ! อี ! ไม่ รัก ชั่ว ด ของ มิง บาง ก็ แล้ว ไป ”

นัง พิศ หดบ ตัว งอ ไม่ กัด คอบ ผม ตะ หวั หมุน คิด อะไร ไม่ ออก
 เทย ครั บ ขณะ นั้น มัน อยู่ ตรง กต่าง ทั้ง ๒ ประคู คน ข้าง
 ใน ก็ พากัน คตง ดู ผม อยู่ ทั้ง นัน ข้าง นอก กัด วน แต่ เด็ก กับ คน เดิน ทาง
 รวม กัน แน่น อยู่ คง ๓๐ คน เพราะ เหตุ ที่ ม คน มุง หน้า ราน ผิด ปกรติ
 นั้น เอง คุณ ขตา ของ ผม จึง ยัง ไม่ ถึง กับ ตก หนั ก เหนือ ด้วย เหตุ
 นั้น มี ตำรวจ เดิน แหก เข้า มา คน นั้น ร้อง ถาม มา ว่า เรื่อ ง อะไร !
 นัง กัน อยู่ ดัก อัด ใจ หึ่ง ตั้ง เกด ดู ทำ ทาง ของ ข้าย นั ก เอง โค กั ว ว่า

ไม่สู้จะเข้าที่ ตัวของ มันที่ เบ่ง อยู่ อย่าง พอง เต็ม ก้าม ยวบตึงไปบ้าง
แต่เจ๊กเจ๊า ของ ร้าน ออก จะ หงอ เต็ม ที่ เจ้า คน หนึ่ง ตัดใจ กว่า เพื่อน
ซึ่ง ตอบชน ก่อนว่า ผมงกับ มัน เป็น คน คู่ กัน มา นาน แล้ว เพิ่ง มาพบกัน
เข้า วัน นี้ ก็ พุดจา เฮ็ด ไป หน่อย

“ตาก่อนเพื่อน” ผมงวยโอกาสทันที “ไว้นานมาถึงค่อย
พบกันใหม่ ถ้าแกส่งด้ายอะไรอยู่ พุดกันวันนั้นก็แล้วกัน.” พุด
แล้ว ผมงก็ หันไป ชวน นังพิศ เตียง ออก มาทาง ประตู มันขยับ จะ ก้ม
แต่ มีคำรวจ ขวางคอ อยู่ จึงทำไม่ได้

“เฮ้! เมื่อจะไปจริง ๆ แล้ว ก็ ขอ เคียน ดัก คำ เกอะ เพื่อน
มันว่า “อวย เรือง ที่ พุด กัน เมื่อ ตะกั ยัง ไม่ ตก ลง นา ข้า จะ บอก ให้
รู้ ไหว” แล้ว ตอบ ว่า ผมงอย่าง ถาน เพื่อน ที่ หนึ่ง ไม่ ไซ้ เบา นา ครับ ดู เหมือน
ผมงซักจะ ขัด ๆ ไป คง ๒ วัน ที่ เดียว .

“เฮ่นะ” ผมงหันไป ตอบ เมื่อ เดิน ออก มา อย่าง เร็ว
ถึง กตาง ถนง แล้ว “อยาก จะ ตก ลง เมื่อไร ก็ เหมือน นันตะ พี้ ทัน
หรือ ที่ ไหน ก็ เลอก เอา เกอะ !”

เมื่อ ผมง ผิน หน้า มา ดู มัน อีก เป็น ครั้ง สุดท้าย นั้น เห็น มัน กำลัง
ยื่น ขบ ฟัน แด ขยับ หมัด อยู่ รัว ๆ ที่ ตรง ประตู ร้าน แล้ว ผมงก็ ไม่ ยินดี
ที่จะ เหลียว ไป ดู ข้า อีก เลย เป็น แค่ว่า ขอย ก้าว ให้ เร็ว ขึ้น เท่านั้น นัง ก็
เอง พยายาม จะ รับ ให้ เร็ว อยู่ เหมือน กัน แต่ ไม่ ทัน ผมง ห่าง จาก หน้า ร้าน
ไม่ถึง ๕๐ ก้าว มัน ก็ ร้อง บอก ให้ เดิน เข้า ๆ ลง หน่อย แดถาม ว่า ทำ ไหม
ถึง เดิน เร็ว นึก ผมง ก็ จะ ตอบ อย่าง หนึ่ง อยู่ แล้ว แต่ เห็น ว่า ออก

จะเย็น เยื่อ, แต่วักไม่เหมาะ แก่ตัวผมเอง ด้วย จึงเคย ปล่อย โพรงออก
มาตอบว่า “หิวข้าว!”

“ฉัน บอก แด่วใหม่ ละให้รีบ หัก ไป เสียให้ พน” นิ่ง พิศ ว่า
“มัน เปน คนพาต พ่ผอง ดง มัน มุ่งร้าย กับใคร ตระกั ยาก นัก
ที่จะ เอาตัว รอดได้”

“แม่ พิศ ระวัง มัน ดัน แ่นตะ ฉัน เห็น เรียก มันว่า พ่แจ่ม มัน
เปน อะไร หรือ?”

“นักเตงโต พ่ผอง มัน เปน นักเตงโต เคย คิดคุก มา แด่ว
๓ ปี นี่คง พัง ออกมาได้ โอ! พ่ผอง เฮย ถ้า ดง มัน ได้ มา พบ ฉัน
เข้า แด่ว เช่นนี้ ฉัน ก็ต้อง ตกไป อยู่ ใน กำมือ มันอีก”

แน่ ต่ ครัว บ ฝมอาจ แดเห็นได้ ในเวลา นั้น เองว่า นิ่ง พิศ กับ
อ้าย แจ่ม นักเตงโต คงต้อง มีเรื่อง เกี้ยว ของ กันมา แด่ว แต่ก่อน ฝม
ซักไซ้ ไต่เตียง มัน อยู่ ไม่ ก็คำ นัก มัน ก็ ขยาย ให้ ฟัง ความว่า
อ้าย แจ่ม คนนี้ เปน นักเตงโต ขนซ้อ ดือนาม อยู่ เมือง กรุง มี ฉายา ว่า
“อ้าย แจ่ม พารอง” เทียว พาต เกรว แดวัง แกคน ที่ไม่ ดู อาชะ
ที่ สำคัญ คือ รับจ้าง ตอบ ค่หัว พน หน้า กับ ตกเด็ก ขะโมย น้อย สุด แด
จะได้ อื่น พิศ คน นี้ นะ ครัว ฝม พัง ร เดียว นเอง ว่า ที่ แรก มัน อยู่
เมือง กรุง พัง มา อยู่ บาง กอกได้ ๓ ปี เศษ เท่านั้น แต่ ก่อน มัน เคย
เปน เมีย ของ อ้าย แจ่ม พารอง แต่ อยู่ ด้วย กัน ไม่ ถึง ปี ก็ หย่า ขาด กัน
เสีย โดย นาง พิศ ไม่ ชอบ การ หา กิน ของ อ้าย แจ่ม กับ ทน ความ
ดูร้าย ของ มัน ไม่ ไหว ดง ท้าย ค่ำต เมือง กรุง ก็ ทำ หนังสือ หย่า ให้ เปน
หัก ฐาน แต่ อ้าย แจ่ม เอง ยัง ไม่ วาย รัก ครน เมีย มัน ขน รกไฟ

หนึ่ มาอยู่ กับ บ้าในบาง กอก เดี่ยว แล้ว มันจึง หมัด บัญญา ไม่กล้า ตาม คงอยู่ ใน เมือง กรุง หากิน ตาม วิถี ของ มัน เรื่อย ๆ วันหนึ่ง ได้โดด ขึ้น ไป ย่อง เบาล บน บ้าน ท่าน ม ชื้อ แต่ ทำ ร้าย เจ้า ทวีย ด้วย คำวอ จูธร จับ ตัว ได้ ค่ำต เมือง กรุง ตัดสิน จำคุก ๓ ปี ผม คิดว่า มันคง หลุด ออก มาจาก คุก ได้ ไม่เกิน ๒ เดือน การ หากิน ทางเมืองกรุง ผิด เคือง เจ้า หนึ่เอง ตะครีบ ถึงได้ ชัดเชพเนจร เข้ามา บางกอก ใน บาง กอกนี้ นอก จาก จะหา กิน ตาม วิถี ที่มัน เคย ชิน อยู่ แล้ว ยังเที่ยว เตาะ หา ตัว นังพิศ ที่ ค่ำต บังคับ ให้ หย่า กันนั้น อีก นังพิศ รูด ๆ ทีเดียว ว่า มันเอง ไม่ยอม หย่า ทั้ง ก็ ได้ ชู เชิญ มา แล้ว วันนั้น ต่อ หน้า ผมว่า นังพิศ ไม่เชื่อ มันก็ จะเอา ชีวิต เดียว .

ผม ไม่ ยักว หรือ สงสัย เลย ว่า นังพิศ มี ผัว แล้ว หนึ่ แหะ ครีบ พอ มา รู้ เข้า อดทน หนึ่ ทำให้ ชัก พระ อด พระอม แต่ก็ ไม่ มาก พอ จน ถึง กับ ตัด รัก มัน เดียว ได้ คุณ เอง จะ คิด ว่า ยัง ไง ผม ไม่ ทราบ แต่ ถ้า รับ ผม เห็น ว่า ถ้า เรา รัก มัน อยู่ ตะ ก็ ถึง จะมี ผัว มา แล้ว หรือ ยัง ไม่ เคย มี มัน ก็ เหมือน กัน หนึ่ แหะ ครีบ โบราณ ท่าน ย่อม ว่า 'วิ ถี ค่ำตา คง คา นาวี & ดัง หนึ่ ไม่ เปน เดน ใคร' จริง ไหม ครีบ คุณ อ้าย เรื่อง เปน เดน หรือ ไม่ หนึ่ผม เด็ก คิด ถึง กัน เทียว นิ มา กัด หนึ่ ไม่ เข้า อยู่ กัด ตรง อ้าย แจ่ม ฟั่ว ร้อง เปน ก้าง ขวาง คอ หนึ่เอง ผม เชื่อ เทียว ครีบ ว่า มัน อาจ ขำ นังพิศ ได้ จริง ถ้า ขึ้น ไป มี ผัว อด มัน เข้า อีก แต่ มัน จะ ไม่ แค้น นังพิศ เท่า นั้น มัน จะ พดอย ตาม ปาม มา เต่ง งาน เอา ผม เข้า ด้วย หนึ่ อ้อ หนึ่ ชัก ครีบ มัน ทำ ผม หนัก หน้า เดียว เหลือ เกิน

อ้าย ที่จริง วัน นั้น ถ้า เกิด ตบ ต่อย กัน ขึ้น ผม ไม่ อยาก จะ
 ดำ ฎาพ กับ ใคร ว่า ผม กตัญ มั่น แต่ ถ้า เวลา พุด กับ นัง พิศ แล้ว ผม ก็
 ยก ขื่อ ' หิว ข้าว ' ขึ้น ข้าง แต่ ก่อน นั้น ะ คว้า คุณ คง แะ โรง เรียน
 มา ยศ ได้ ไม่ ว่า กตาง วัน หรือ กตาง คิน ผม เติ น เตี้ย ถน เปน เทือก
 ตัง แะ เกิด เหตุ กับ อ้าย แจ่ม พำ ร้อง มา แล้ว วัน นั้น มัน ให้ ชัก ขยาด
 ยัง ใจ ไม่ รั เติ น ไม่ ยก ได้ ด เอา เอะ คว้า คุณ กับ อีก อย่าง หนึ่ง
 ตก มา เวต นาน นัง พิศ หนึ่ง อทง เข้า ทง คา ไม ม เวตา ต่าง เติ น
 เวตา ชาย ขน ม กตาง คิน พว ก นั ก เร็ ย น พากัน มา ต้อ เติ น ตาม เติ น มัน
 ก็ ไม่ ปรา กนา ต้อ ต้อ ต้อ เกียง ด้วย ซำ ขน ม กัน หมอ แทน ที่ จะ เร็ ก ผม
 ไป กิน มัน กับ เททัง เตี้ย ถวย ซาม อะ ไร มัน ตัว เอง หมด นี้ แหตะ
 คว้า คุณ การ ที่ นัง พิศ มัน เกิด เติ น นิด ยี้ เพราะ อ้าย แจ่ม พำ ร้อง
 เปน ตัน เหตุ ทง นั้น ทำให้ ผม ขาด ทง ประ โย ชน แะ ขาด ทง ความ สุข เทย ว
 นา คว้า ซำ นัง พิศ เอง ก็ เคย บอ ก กับ ผม ตรง ๆ ว่า ถ้า อ้าย แจ่ม
 ยัง มี อำนาจ เติ น มัน ยอ ยง ยัง แะ แต มัน ก็ เปน เมย ผม ไม่ ได้ หรือ ถ้า
 ผม ยอ ก จะ เปน ลว ม น กตอง ปราบ อ้าย แจ่ม ให้ ราบ เติ น ก่อน ถึง จะ
 อยู่ ด้วย กัน ยัด .

นั้น แหตะ คว้า ขอ ให้ คุณ นั ก ดู เติ น คน ที่ มี รูปร่าง สะ โอด
 ต้อ ง อย่าง ผม นั้น ะ หรือ จะ ไป ปราบ อ้าย แจ่ม ? อ้าย เร็ ก มวย แะ
 นอก จาก จะ นั ก เติ น เอา จาก จอ หนึ่ง แะ แต ผม ก็ ยัง ไม่ เคย กำ หนด ยัก ขัน
 อด ใคร ตัก ที่ ต่าง ว่า ผม กับ มัน จะ ยืน เทย บ กัน ใน ตัน ม มวย ถึง
 ทาง ฝ่าย มัน จะ ต้อ พิน เอา หนึ่ง ผม ก็ ไม่ ร้อง คุณ รั แะ ว่า เวตา น

หนึ่งพิศ เบน เมียผม จริง อยู่ ตะครีบ ถึง อ้ายแจ่ม กับ ผม จะยังไม่ได้ออง มวย กัน ก็จริง แต่ว่า มัน ต้อง กัดผม เช่นเดียวกับ หู เห็น แมว เพราะผม ปรวบ อ้าย อีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็น นาย ของ อ้ายแจ่ม จนมัน กัดว ราบ เพราะ ฉนั้น อ้ายแจ่ม ซึ่ง เป็น แค่ เพียง ลูก น้อง ของ อ้ายคน นั้น จึงต้อง กัดผม ยิ่ง กว่า ราบ ซนไป อีก. อ้าว! ไม่ทันไร คุณก็หัวเราะเสียแล้ว คอย ฟัง เกะระ ครับ ผมนำไปเต่าที่ไหนๆ ไม่สู้จะมี คนเชื่อ กคน หรือก.

อ้าย เรื่อง หนึ่ง กตาง วันตะ ผม ออก จะคิด เสีย เหมือน อย่างกับ ฝน ที่ เดียว ถึง แม้ หนึ่งพิศ มันจะได้ ตัดหัว ทาง ผม ออก ไป แล้ว ยังไงๆ โดน ผม วิ่ง วอนให้มา ดู หนึ่ง ด้วยกัน หตาย ครึ่งเช้า มันก็อด อยู่ ไม่ได้ เพราะ มัน ก็ชอบ คุ่มาก เหมือนกัน วันหนึ่งซา กัดบ เมื่อ หนึ่ง เตก แล้ว มันขอให้ ขนรวเจ็กไป เกิดโดย จะออก คำรตให้ ผมว่า หนึ่ง ดูหนักรานๆ เมื่อย ซา ดู เดินไปไม่ได้ เล็น สายจะได้ ยด บ้าง ที่มัน ไม่เต็มใจเดิน นี่นะ คุณรู้ ไหม ตะ ไม่มี อะไร หรือก ครับ เกี่ยวกับ อ้ายแจ่ม นั้นเอง เพราะ ถ้าเราไป รวดเจ็ก ถึง อ้ายแจ่ม จะไม่ด หน้า ออกมาอีก ที่ ตะพาน ยศได้ ก็ จะพอ ไม่สู้ เป็นไร นะ.

“เดิน ดีกว่า น้าแม่พิศ อัฐิ ก็ไม่เสีย แต่ว ก็ แก่ เมื่อย ดด้วย จะต้อง ไป กัดว อะไร มัน นิหน้า กะ อ้ายแจ่ม ขอให้มัน โม่ด มา อีกที่ เกะระ ฉนั้น อยาก จะพบ หน้า มัน อยู่ เหมือนกัน

“วัน ก่อน จวน ไม่ เป็น ตัว อยู่ แล้ว ไม่ใช่ หรือ ?” หนึ่งพิศ คำน
“ฉัน เห็น พ้อง ดวงอ เป็นนก เบี่ยง น้า เทยว

“กับอก แด่วั๊น น้า ว่ามัน หิวข้าว! หิวข้าว! ถ้า วั๊น แด่วั๊น อยู่ แด่วั๊น ตัก ให้ ยิ่ง กว่า อ้ายแจ่ม มันก็ไม่ ปราธนา กัด ไปเถอะ เชื้อ หน้า อ้าย ผ่อง บ้าง ซึ แม่ พิศ ”

ดัง นั้น จึง เปน อัน ตกตง เดิน ไป ด้วย กัน ที่ ยศ เล่ม มี อะไร บ้าง เมื่อ วัน ก่อน วันน กัย มี อยู่ อย่าง เดิม พอ ถึง วัน เช้า แง่ นั้น ผมงค์ จะ แวะ แด่ นัง พิศ ไม่ ใคร่ ยอม มัน เร่ง ให้ รีบ ไป เสีย เร็ว ๆ เพราะ มัน เชื่อ ว่า ยศ เล่ม เปน แดน ของ อ้าย แจ่ม .

“ให้ มัน มา หน้อย เกิด น้า แม่ พิศ ” ผมงค์ ตอบ อย่าง ใจ ชน “มัน จะ ได้ วั๊น มี อัน เสีย ลัก ที่ ม่าย ยิง นั้น แม่ พิศ จะ ต้อง คอย กัด วั๊น อยู่ จน ตาย ”

หะ แวก พอ เข้า ไป ใน วัน ผมงค์ เรียก เหล่า มา ก่อน กับ ก๊วย เคียว หนือ วัว ชาม หนึ่ง เพื่อ เปน การ เตรียม ตัว ไว้ ทอย ประ จัน หน้า กับ อ้าย แจ่ม ส่วน นัง พิศ ไม่ ยอม กิน อะไร ทั้ง นั้น มัน เหลียว หน้า ตอก แด็ก คอย มอง ต้น ทาง เออ เนอะ คุณ ! สมัน กั เทียว ครับ ก๊วย เคียว หนือ วัว ยัง ไม่ ทน พร้อง ถึง ครัง เสีย นัง พิศ มัน ร้อง ดัง ชน ทาง ตัว แด่วั๊น หน้า ไป ทาง หัง วัน เพราะ ที่ ประ ตู อ้าย แจ่ม เทียว ครับ ไม่ ใช่ว่า คน อื่น ละ ที่ แรก ผมงค์ ว่า มัน จะ กราก เข้า ได้ ออก นั้น ก็ พรัน ๆ อยู่ บ้าง แต่ เปลา มัน คง ยืน เกาะ ประ ตู ดาว ดาว เปน แมว ชะ โมย ร้อง ออก มา ว่า

“วันน ตะ มึง อ้าย ผ่อง มึง กับ กู จะ ต้อง เห็น กัน วัน นี แหะ ”

อ้าย แจ่ม พุด พดาง หนึ่ ไป ดู ข้าง หัง คด้าย กับ มัน จะ เกรง คำ รวด “มึง บอก ไว้ ว่า ถ้า พบ กัน ใหม่ ก็ จะ ตก ตง กัน จน กว่า จะ ได้ วั๊น ที่ มัน ประ เจิด ประ เจ้อ อยู่ ซ้า ไม่ ใคร่ ชอบ ชอบ ถนน รong เมือง เถอะ จะ เอา ใหม่ ? ”

“เอาทั้งนั้น อะจ๊ะ อ้ายแจ่ม” ผมตอบเสียงดัง “หรือถ้า
รองเมือง มึงยังไม่พอใจ ก็จะไปเมืองกรุงกับ มึง เมื่อไรก็ได้ ขอผ่อน
ให้กูกินอิ่ม สัก ๒-๓ อัดใจ ก่อนเถอะ”

ในเวลาเดียวกันนั้นเอง แหะ ครับ, มีชายคนหนึ่งเดิน ตรง เข้า
มาจาก กตาง ถนน หนึ่ง ตะโห้ง ตา โกง หัก รัง ตัวมเล็ก สั้น ใน
ถือไม้ ตะพด รูป ร้าง ทงสูง ทง ใหญ่ ตาคม กริบ ทำทาง มั่น
อ้าย นัก เตะ โตะ อัด น่ะ แหะ เมื่อ ตอน จะ ผ่าน เข้า ประตู แต่ เห็น
อ้ายแจ่มยืนขวาง อยู่ มั่น กัดบ ไหว่ พร้อมกับ คำว่า “หลุดไป วะ!”
ทำเอา อ้ายแจ่ม ซึ่ง อ้าปาก จะ โตะ ตอบ กับผม พอ รู้ว่า อ้าย คน ที่ มา
ใหม่ เป็น ใคร ก็ดู มั่น หน้า ชัด ตง ถนัด เคย พุด อะไร ไม่ ออก เสียง ด้วย

“มาเมื่อไร พี่โนม” อ้ายแจ่มถาม เรื่อยๆ

“มาถึง เดี่ยว น่ะ ชะวะ มึง ไม่ มี ตา หรอก หรือ อ้าย ตุ๊ก ซาย”

อ้ายโนม นัก เตะ โตะ ตอบ อย่าง ใจ อ่อน ใจ เต็ม ที่ “มา! กิน เหล้า
กัน แจ่ม นานๆ พบ กัน ที่” แล้ว มั่น ก็ เอา มือ จับ คอ อ้ายแจ่ม รุน
มานั่ง ที่ โต๊ะ กิน เหล้า ข้างๆ กับผม เรียก เจ็ก ให้ เอา เหล้า มา ให้ เคียง ขม .

ต่อ ไป นี้ ก็ มี เสียง อ้าย นัก เตะ โตะ ซอ โนม คน เดี่ยว เท่า นั้น ตะ ครับ
ดัง ถน อยู่ ใน บ้าน ตลอด ทง ๒ คูหา ส่วน อ้ายแจ่ม น่ะ นั่ง หน้า ชัด ดู เหมือน
มัน ไม่ได้ พุด อะไร เลย เลย จน คำ สัก ครู่ อ้ายโนม จึง ถู ก้าว เหล้า ตุ๊ก ซาย
เดิน ตรง ไป ทาง โต๊ะ น้ำ แขง แต่ เพื่ อมัน มา สัก ดู ขา เกาอี้ ที่ ผม นั่ง เข้า
เลย ชวน ไป จนแทบ คำว่า เหล้า หก กระจาย อยู่ กับ โต๊ะ แต่ เบื่อ นผม
เป็น ทาง

“ชะ!ชะ! อ้าย ลัดวุ่น” มันว่า “ตั้ง เกาอี เกะกะ ทาง เห็นไหม เหล้า ขำหก หมด ทั้งแก้ว ไปซื้อ มาใช้ ขำเทียว”

“อู—ปะ!” ผมตอบ นาเสียง แสดงว่าฉิวเต็มที “มึงไม่มอง ตาข้าง ตามา ทำเหล้า หกรด กันยง จะพาต หาเหตุ อื่นๆ”

“อู—ปะ เกาอี อ้าย นี่?” มัน คำ ราม ขว้าง ถ้วย แก้ว เบื้องไป ข้างขวา ดัน หมัด เปนวง อยู่ รอบๆ หน้าผม ทันที นั้น ผม ก็ ตก ชน จับ พนก เกาอี เหวี่ยง ไครมไป ทาง หนึ่ง มือ กำหมัด แน่น.

“มึงเป็นใคร ก็ไม่รู้แหละ” ผมว่า “แต่ เมื่อ มึงต้อง การกู ก็นอน ตง นอน สัญญา กันเสีย ก่อน ถ้าเป็น ยังไง ไป ตระกั ออย่าเอา ความ กันนะ”

“เออ! ถ้ากูแพ้ สัญญาให้ด้วยจะว่า จะไม่ มา เทียวแถวนอก”
ขณะนั้น เจ๊ก เจ้า ของ ร้าน ตรง เข้ามา ห้าม อัง เหตุ ถึง ตั้ง ของ จะเสีย หาย กับอ้างว่า คำรวจ จะพดอย ทำให้ลำบาก ด้วย อ้าย โฉม ตวาดสั่ง ทำเอา เจ้าเจ๊ก เหล้านั้น มองดู ตากัน ตึงอยู่ กับที่ อ้ายแจ่ม กระโดด เข้า รับอาสา อ้างว่า คนอย่าง ผม แต่ดำพั้ง หมัด ของ มัน เพียง ครั้ง ที่ ก็ออก ตกไม้ ชน แล้ว ไม่จำเป็น จะต้องให้ อ้าย โฉม พดอย เจ็บมือ หรอก แต่ อ้าย โฉม ไม่ยอม ผลัก อ้ายแจ่ม ลูกน้อง ของ มัน กระเด็น ไปตึง ๓ ก้าว แล้วโดดเข้า ค่อยผมทีเดียว ตะตะเมะๆ คุณเฮ้ย ถึง นึกมวย ที่ต่อสู้ กันว่า เก่งๆ ก็เถอะ ถ้าถูก ของมัน เข้า แล้ว เปน ต้อง ต้ม ทง ยน ทุก คน เว้น แต่ผม คน เดียว ที่ยัง ไม่ ต้ม เพราะ มัน ค่อย

ไม่ถูก ไม่มีอะไรครับ ถึงผม จะหลบไว้อยู่แล้ว หมัด ของ มัน ก็เด่น
เฉียดๆ บองหูแทบทุกที ขนตะเกียน คัดหมัด ไปเทียว ดูเหมือนที่
ที่ ๕ นะครับ ผม หลบไม่ทัน บังเขาให้ที่ ขมับ ข้าง หน้าผาก ถูก แต่
เพียง ผาดๆ ก็จริง แต่ทำเอาถึง กับ งง ทนท ที่ถูก เจ็บ ผมนึก เลือก หมัด
พรวดเข้าไปบ้าง ที่เดียวเท่านั้นเอง ครับ คุณ ผม เขาให้ ได้ ข้าย คาง
ทำเอา มันถึง กับ หน้า หางย ตมตง เทียว ผมนึก เจ็บ หมือน กันยังไม่เข้า
ประมาณ ลักอึดใจ หนึ่ง มันจึง ขยับตัว ถูกชน แต่แล้ว ก็ถ่ม แผล
ลงไป อย่างเดิมอีก นี่แสดง ว่ามันยอมแพ้ อย่าง เต็ด .

นี่แหละ ครับ คุณ ถึงว่า นาย เอ็ด ที่มวย เก่งใน จอหนึ่ง เมื่อ
ค่อย ชนะใครแล้ว ผม ไม่นึก เคย ว่าพี่เอ็ด จะมี สิ่ง เท่า กับ ที่ผม ค่อย
อ้าย โฉม เพราะ นอกจาก มันจะ แพ้ อย่าง รวบ คาบ แล้ว ยังมี เสียง
เครือ ออกมาจาก ปาก อ้าย แจ่ม อีก ว่า “หมัด แมน ! หมัด แมน
จริง !”

ทั้ง เจ็ก ทั้ง ไทย ทั้ง เด็ก ทั้ง คนเดิน ทาง ที่ได้ เห็นการ ประดอง
มวย คราวนี้ ต่าง ก็พากัน แด่ดูผม เป็น คาเดียว กัน หมัด อ้าย แจ่ม
เอง ผมดู เหมือน หน้ามัน ชัดเหลือล้น ๒ นิ้วเท่านั้นแหละ ครับ ผมเห็น
มาทาง มัน แล้ว ยก หมัด ชนทำ ว่า

“ไฉะ อ้าย แจ่ม ! มึง อยากจะ เหมือน อ้าย โฉม บ้าง ก็
กระโดดเข้ามา อย่า ต้องไปให้ ถึง รอง เมือง เลย”

มัน หน้า เซ่อ ๆ แล้ว ดัน หัว ครับ คุณ ทั้ง พุดพึมพำ ออก มา เช่น
เดียวกับ อ้าย โฉม โดยไม่ตั้งใจว่า

“ หมัด แม่น ! หมัด แม่น จริง ! ”

ตอน^{นี้}ไป^{นี้} อ้าย^{นี้} เรือง^{นี้} ของ^{นี้} ผมนั้น^{นี้} ก็^{นี้} ลง^{นี้} เอย^{นี้} กัน^{นี้} อยู่^{นี้} แล้ว^{นี้} ละคร^{นี้} ด้ก^{นี้}
ครู^{นี้} หนึ่ง^{นี้} มี^{นี้} ตำรวจ^{นี้} คน^{นี้} หนึ่ง^{นี้} เดิน^{นี้} เข้า^{นี้} มา^{นี้} ครัน^{นี้} ทราบ^{นี้} เหตุ^{นี้} ที่^{นี้} วิวาท^{นี้} กัน^{นี้} แล้ว^{นี้}
และ^{นี้} เห็น^{นี้} เรา^{นี้} ทั้ง^{นี้} ๒^{นี้} ต่าง^{นี้} มี^{นี้} บาด^{นี้} เจ็บ^{นี้} ด้วย^{นี้} กัน^{นี้} ก็^{นี้} ห็น^{นี้} ไป^{นี้} ตาม^{นี้} อ้าย^{นี้} โฉม^{นี้} ซึ่ง^{นี้}
เจ็บ^{นี้} มากกว่า^{นี้} ว่า^{นี้} จะ^{นี้} เอา^{นี้} ความ^{นี้} กัน^{นี้} ใหม่^{นี้} เมื่อ^{นี้} อ้าย^{นี้} โฉม^{นี้} ตอบ^{นี้} ว่า^{นี้} ไม่^{นี้} เอา^{นี้} แล้ว^{นี้}
ตำรวจ^{นี้} จึง^{นี้} บอก^{นี้} ให้^{นี้} ผมนั้น^{นี้} ไป^{นี้} เสีย^{นี้} เป็น^{นี้} อัน^{นี้} เด็ด^{นี้} แล้ว^{นี้} ต่อ^{นี้} กัน^{นี้} .

อ้าย^{นี้} โฉม^{นี้} นี้^{นี้}นะ^{นี้} มัน^{นี้} คือ^{นี้} ใคร^{นี้} คุณ^{นี้} ทราบ^{นี้} อยู่^{นี้} แล้ว^{นี้} อ้าว^{นี้} ! ผม^{นี้} ยัง^{นี้} ไม่^{นี้}
ได้^{นี้} บอก^{นี้} คุณ^{นี้} อีก^{นี้} หรือ^{นี้} นี้^{นี้} อ้าย^{นี้} โฉม^{นี้} มัน^{นี้} เป็น^{นี้} นัก^{นี้} เตะ^{นี้} โศ^{นี้} อยู่^{นี้} เมือง^{นี้} กรุง^{นี้} แต่^{นี้}
ที่^{นี้} แรก^{นี้} เคย^{นี้} เป็น^{นี้} พ่อ^{นี้} เต้า^{นี้} ของ^{นี้} อ้าย^{นี้} แจ่ม^{นี้} พาร์^{นี้} ของ^{นี้} มา^{นี้} แต่^{นี้} เดิม^{นี้} เมื่อ^{นี้} อยู่^{นี้} เมือง^{นี้} กรุง^{นี้}
ซื่อ^{นี้} ก็^{นี้} ยัง^{นี้} ไม่^{นี้} โด่ง^{นี้} ดัง^{นี้} นัก^{นี้} ภายหลัง^{นี้} มัน^{นี้} ย้าย^{นี้} มา^{นี้} อยู่^{นี้} ที่^{นี้} พระ^{นี้} ประ^{นี้} แดง^{นี้} ผู้^{นี้}
คน^{นี้} เด้า^{นี้} ถือ^{นี้} กัน^{นี้} ออก^{นี้} กระ^{นี้} ฉ้อน^{นี้} คุณ^{นี้} คง^{นี้} ได้^{นี้} ยิน^{นี้} ซื่อ^{นี้} มัน^{นี้} แล้ว^{นี้} ซึ^{นี้} ครับ^{นี้} เว้น^{นี้}
แต่^{นี้} ต้ม^{นี้} เสีย^{นี้} เอง^{นี้} นะ^{นี้} ไม่^{นี้} ว่า^{นี้} ฉายา^{นี้} ของ^{นี้} มัน^{นี้} ว่า^{นี้} “ อ้าย^{นี้} โฉม^{นี้} กระ^{นี้} ซาก^{นี้} โดก ”
เป็น^{นี้} พ่อ^{นี้} นัก^{นี้} เตะ^{นี้} โศ^{นี้} อยู่^{นี้} ใน^{นี้} จังหวัด^{นี้} พระ^{นี้} ประ^{นี้} แดง^{นี้} ตั้ง^{นี้} ๔^{นี้} ปี^{นี้} มา^{นี้} แล้ว^{นี้} ก็^{นี้} ทำ^{นี้} ไม่^{นี้}
อ้าย^{นี้} ไทย^{นี้} ถึง^{นี้} อยู่^{นี้} พระ^{นี้} ประ^{นี้} แดง^{นี้} ไม่^{นี้} ได้^{นี้} คุณ^{นี้} รู้^{นี้} ใหม่^{นี้} ละ^{นี้} อ้าว^{นี้} ! ก็^{นี้} อ้าย^{นี้} โฉม^{นี้}
กระ^{นี้} ซาก^{นี้} โดก^{นี้} นี้^{นี้}นะ^{นี้} ซึ^{นี้} ครับ^{นี้} มัน^{นี้} ไม่^{นี้} ลง^{นี้} หัว^{นี้} กับ^{นี้} อ้าย^{นี้} ไทย^{นี้} ! โบราณ^{นี้} ท่าน^{นี้} ย่อม^{นี้}
ว่า^{นี้} เสีย^{นี้} ๒^{นี้} ตัว^{นี้} อยู่^{นี้} บ้า^{นี้} เดียว^{นี้} กัน^{นี้} ไม่^{นี้} ได้^{นี้} เพราะ^{นี้} ฉนั้น^{นี้} อ้าย^{นี้} ไทย^{นี้} จึง^{นี้} ต้อง^{นี้}
เปิด^{นี้} ไป^{นี้} อยู่^{นี้} ปรา^{นี้} จิน^{นี้} นี้^{นี้} ความ^{นี้} จริง^{นี้} มัน^{นี้} เป็น^{นี้} ยัง^{นี้} นะ^{นี้} ครับ^{นี้}
ตั้งแต่^{นี้} วัน^{นี้} นั้น^{นี้} มา^{นี้} จน^{นี้} ถึง^{นี้} วัน^{นี้} นั้น^{นี้} ดู^{นี้} เหมือน^{นี้} ผม^{นี้} ยัง^{นี้} ไม่^{นี้} พบ^{นี้} หน้า^{นี้} กับ^{นี้} อ้าย^{นี้}
แจ่ม^{นี้} จึง^{นี้} ทุ^{นี้} สัก^{นี้} ที่^{นี้} เคย^{นี้} เห็น^{นี้} มัน^{นี้} บ้าง^{นี้} หรือ^{นี้} ก^{นี้} ครับ^{นี้} แต่^{นี้} ว่า^{นี้} มัน^{นี้} พยายาม^{นี้} หลบ^{นี้}
คล้าย^{นี้} หนู^{นี้} ที่^{นี้} ได้^{นี้} กัด^{นี้} แมว^{นี้} อ้อ^{นี้} ท^{นี้} น^{นี้} พุด^{นี้} ถึง^{นี้} หนึ่ง^{นี้} พัด^{นี้} บ้าง^{นี้} ไม่^{นี้} ต้อง^{นี้} บอก^{นี้}
คุณ^{นี้} ก็^{นี้} คง^{นี้} ทราบ^{นี้} ได้^{นี้} แล้ว^{นี้} คือ^{นี้} ว่า^{นี้} ถ้า^{นี้} มัน^{นี้} เคย^{นี้} หมอบ^{นี้} กราน^{นี้} พระ^{นี้} พุท^{นี้} ข

ในโบสถ์อย่างไร มันกราบผมเสียยิ่งกว่า พระพุทธรูปไปอีก เคยวัน
มันไม่ได้เรียกผมว่า อ้ายผ่อง หรือพี่ผ่อง แต่วินะครับ คุณ มันมักจะชอบ
เรียกผมว่า พ่อ อ้ายแดง! ผมยังไม่มุดอก หวอก ครับ คุณ อย่าเข้าใจผิด
อยู่ กับกับ มันยังไม่ถึงปีเลย เป็นแต่มันชี้แจงว่าจะหัดเรียกได้ ให้
เคยปาก เพราะอีก ๕ หรือ ๖ เดือนเท่านั้น ผมคงได้เป็น ม่าย
พ่อ อ้ายแดง ก็คง พ่อ อีหนู เท่านั้น!

*

*

*

*

ในชั้นแรก ข้าพเจ้าเองก็คิดว่า เรื่องของนายผ่อง คงลงเอย
กันเพียงนี้เอง เพราะเขาแสดงกิริยาทำทางให้ทราบ ว่าหมดแล้ว ทั้ง
ขอเหล้าเพิ่ม เติม อีกแก้วหนึ่ง เป็นกรุปที่ ๓ แต่ข้าพเจ้ามาคิดสงสัย
อยู่ไม่หาย ในตอนเรื่อง ของนายผ่องที่อ้างว่า ไม่กล้าสู้เจ้าแจ่ม
นักเลงโตแค่แรก แต่เหตุใดจึงไปชักชวนเจ้าโฉม ซึ่งเป็นพ่อ
ไต่เจ้าแจ่มได้ ตอนหนึ่ง นายผ่องได้บรรยาย ว่าตั้งแต่เกิด มายังไม่
เคยค่อยกับใครเลย ทำไมจึงหลบหมัดเจ้าโฉมถึง ๔-๕ ที่ได้ทัน
แค่พอเขา วาง แก้วเหล้า แยกมือให้ว้จะตาไป ข้าพเจ้าก็เอ่ยถามชน
ตามปัญหาที่คิดสงสัยอยู่

“อ้าว ผมต้องบอกให้ละเอียด ช้ครับ คุณ ถึงจะเข้าใจได้”

เขาตอบ “คือ อ้ายโฉม นี่นะ ผมเคยรู้จักมัน มาแต่ไหนแต่ไร
แล้ว ทั้งรู้ อยู่ ด้วยว่ามัน เป็นนักเลงโต เมืองกรุง คงจะเคยรู้จัก
กับ อ้ายแจ่มดี วันหนึ่ง ต่อจากวันที่ อ้ายแจ่ม พบ นังพิศ คราวแรก ผม
พาเอนไป พบ อ้ายโฉม เข้าที่แถวโรง หอย จึงชวนให้มัน มาตอม มวย
ที่ยศได้ รุ่งขึ้น จากวันที่ผม ชวนอ้ายโฉม นั้น มันไปหาผมที่โรงเรียน
แต่เข้า ทเดียว คุณ

“เร็วไว! ข้าจะรีบ กลับ รถเข้า ๒ โมงนี้” มั่นว่า “เรื่อง
ที่ปากน้ำยังไม่เสร็จ อ้ายแจ่ม มันไม่กลับมาดังตั้ง กับเฮ้ง อีกแล้ว.”

“ชอบใจ หะ พี่โถม” สมว่า “ถ้าพี่โถมไม่ ช่วย ฉันเห็น
จะอยู่ สักระยะ ทุ่มไม่ได้ เอาแต่ เทาน์ เกิดนะ”

“มัน คดี แบนก ที่ผม ตั้ง ออกนับ”

“แต่ อ้าย ผ่อง นี่มัน ๒๐ บาท ของ มั่งร ?”

“กัณห์ หน้าโน เป็น ตุ๊ก มะนาว อยู่ นี่ พี่โถมไม่เห็น หรือ อ้าย
ที่ชาติ อยู่ ๕ บาท นะ ยกให้เป็นค่า นำนัน แก่ฉัน เอะ”

“ไม่ได้” มั่นว่า “ความ ผิด ของ มั่งเอง ต่าง หาก มั่ง
อยาก หลบ ไม่ดี ทำไม ก็ ต้อง เสีย เวลา มา ซ้อม กับ มั่ง ถึง ๒ วัน”

“ผม ต้อง หยิบ ออก มา ให้มัน จน ครบ ครบ คุณ ถ้า ช่วย
มัน โกรธ ไปไซ้ ความ ให้ อ้าย แจ่ม รู้ ตัก ก็ ผม เห็น จะต้อง ถึงกับ เอา ดิน

หม้อ ทา หน้า เทยว ตาก่อน ตระ ครอบ คุณ ป่านนี้ พิศ คง บ่น ถึง แล้ว
ถ้า ชนรือ ชาติ คนวนนี้ ผม ก็ คง จะ ต้อง นอน ตาก ยุง เป็น แน่.”

ประโยชน์ล้ำค่า

กาพย์ฉบับ

๑๖ พยัคฆ์จัดคุปาทา
 เอา ร่ม พกพา เป็น แดน
 ภิภษา อาหาร ขาดแคลน
 ท้องแห้ง ท้องเห็บ แสบโซ
 ดัศว์ไพร ใหญ่ น้อย อโซ
 ไม่อาจจะ มุ่ง รบ กวน
 เหตุใด เกรง กัน นั้น ควร
 คิดถึง พวกร ดัศว์ ด้วย กัน
 เพราะ เลือ อำนาจ มหันต์
 กำลัง ยิ่ง ต่ำ คเชนทร์
 มี เชี่ยว เต พ้น เป็น เกณฑ์
 เปรียบ ด้วย อาวุธ มหา
 มนุษย์ เติบใน พนา
 หวาด หวน พรวนจิต ทุก คน
 มี กัด ชาติ ฝอย
 จะมอด จะ ม้วย ประดิษ

เนาใน พนา
 ๑
 หิวจนได้ แขน
 ๑
 เกรง เดช พยัคโซ
 ๑
 เรา จัก ต้อง หวด
 ๑
 แต่ กำเนิด มัน
 ๑
 ยิ่ง เต็ม ระเนน
 ๑
 ย่อมเกรง เดชา
 ๑
 เกรง ชั่วชีวิต คน
 ๑

บ้านนี้ กังามโดยใจ	พฤษภา น้อยใหญ่
มีโค่น ตง ด้วย มือ กาน	๑
เหล่า เลื่อ ตั๋ว บำ สาธารณ	เนา ในไพร่สาณทั
เปน สุข อย่าง ตั๋ว วัลย์	๑
แต่เรา มนุษย์ ชาติไทย	เปน เหตุไฉน
มิใคร่ เร่ง รวม กำถัง	๑
ตาม ความ ประกาศ หตาย ครัง	เพื่อ เปน พดัง
แห่ง กอง เลื่อ บำ โดย ตรง	๑
รักชาติ รัก สำนั ยืน ยง	พระมหา กษัตริย์ ทรง
พระเดช ปกเกล้า ๑ เข้าเย็น	๑
อย่า รัก แค ปาก เพียง เปน	พูด แค พอ เห็น
ว่า รัก นั้น ฤ จัก ควร	๑
รักจริง ช่วยกัน โดย ค่วน	เก็บ ทรพัย ประมอญ
ตั้ง ช่อ อาวุธ กำถัง	๑
มี ทรพัย บ จำย นอน คตัง	กัน ถุก กัน ถัง
จะมี ประโยชน์ ไต นา	๑
ถ้า แม่ ตั๋ว รุ จู มา	มิได้ มี อา
ดู ผลาญ ริบ ไป เกรง	๑
พวก เรา จะ ต้อง นอน เซตง	ต่าง โทษ กัน เอง
รู้ ตัก ดียาก กตัม ตัว	๑

เงิน ทอง เข้าของ เรือน ครว	ถูก ธิบ กัน นัว
พินาศไป ด้วย ธิบ	๑
ที่ เคย แ่่ง ตัว อย่าง หรุ	ถ้า พินิจ ดู
จะ ต้อง เหมือน อย่าง ชู้ต	๑
ทำงาน ครำ คราก มาก มี	ไม่ ไหว ถูก ตั
เคระ ติบ ด้วย การณ์ ทารุณ	๑
เงิน เตือน เคย ได้ อย่าง ตมุน	ถูก ใช้ หัว หมุน
ก็ ไม่ได้ รับ เงิน ครา	๑
เข้า ของ ค้าขาย ก่อน มา	จะ ถูก ครวๆ ครา
เก็บ ธิบ ภาษ รุนแรง	๑
เคย กิน เคย นอน เปน แ่ด่ง	สัน คิน กตาง แ่ดง
จะ เปน ที่ พัก ใ้สยา	๑
ตก ทุกข์ ใ้ยาก นา นา	ใคร เต่า จะ มา
มี จิต การุญ พวกรเรา	๑
ตั้ง พระ รามา ปกเกล้า ๑	รับ สู้ ทุกข์ เมา
แ่ว่น แ่ว่น นิคม ร่มเย็น	๑
เรา ร่วม ชาติ ส้าตั้น นับ เปน	มิดา เดียว เห็น
จัก ได้ ไม่ ผิด นัก แ่	๑
ควร เร่ง กตบจิต ผันแปร	คิด ประโยชน์ แก่
ชาติ เรา จง หนัก จึ่ง ควร	๑

ผลได้กำไร มาก มวล	แบ่งให้เป็น ส่วน
ช่วยชาติบ้าง แหะ เพน ตี	๑
อำนาจ ของ ชาติ จัก มี	ป้องกัน ทรน
ให้ชาติ และ ตำนัน ยืน ยง	๑
อุปไมย พยัคฆ์ อยู่ พง	หมู่ พฤษ ใน ตง
เจริญ ด้วย ศักดิ์ พยัค โส	๑
อำนาจ ชาติ ไทยใหญ่ โต	อาวู เต โส
นั้น แหะ ชาติ ก นึก สยง	๑
มี อัจ มิ เอ็ม ตำ พอง	เกรง ชีวิต ของ
ตน นั้น จะ มอด ประตัย	๑
อ่าน แล้ว จง หวัง ตั้ง ใจ	มุ่ง ประโยชน์ ไหญ่
แก่ ชาติ พร้อมกัน ทุก คน	๑
นอกจาก เรา มี กระทบ	มุ่ง พักตร์ หวัง ผล
แก่ ชาติ เรา แล้ว ใคร นา	๑
จะมี มิตร จิต คิด มา	๑
ให้ สุข เรา นั้น โดย ไฉน	เกอ กูต พุน ผลา
พยัคฆ์ พง มี เศษ ฉน ไต	๑
ย่อม เกรง ดัง กดาว แล้ว ฤ	๑
เสีย ชาติ เรา ที่ มี อ	มี อาวู กือ
พร้อม แล้ว ตัด กร เกรง ขาม	๑

เมื่อไรดีครั้น ความ
ย่อม สุข ทวแคว้น แดนดิน

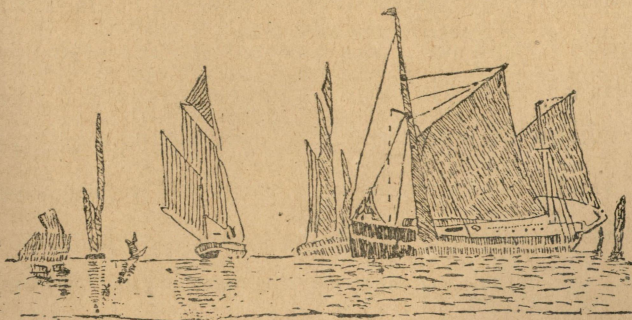
เทศ เรา ชาว สยาม
ฯ

โคลง กระทุ้ง ๔ สุภาพ

๑ บ้าน เรา ทำ เชื้อน ด้อม
เกิด อยู่ ประเทศใด
เมือง สุข ย่อม สุขใจ
นอน สนิท จิต ไป ต้อง

กันภัย
ช่วย บ้อง
กาย ทน ผู้หนา
หวาด สดุ้ง ตั้สกร ฯ

ขุน พิกษ์ ธาร

น้ำใจของคุณน้ำ

ช. ป. ต. เรียบเรียง

บทที่ ๑

คืนนั้นฝนกำลังตกหนัก อากาศก็มืดมดจนทึบ ท้องฟ้า
คำรามกึกก้องประดุจเสียงปืนใหญ่ในสนามรบ ก่อนฝนตกข้าพเจ้า
ตั้งใจว่าจะไปดูหนัง แต่เมื่อมาถึงก็ไม่สะดวกมาตัดความประสงค์
อันจะพึงปรารถนาเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ล้มตัวลงนอน แต่หยิบ
หนังสือมาอ่านเพื่อแก้รำคาญใจ แต่แปลนโดยความเยือกเย็นของ
อากาศไม่ทันอ่านได้สักกี่หน้า ก็ออกรูตึ๊งงวงนอน นัยน์ตาก็
ค่อยหริ่งเป็นลำดับ ในที่สุดก็ถึงซึ่งความนิทรารมณ

“ตกช่น” มีเสียงอันห้าวกังวานก้องไล่ตไล่ประดัง ข้าพเจ้า
สะดุ้งแต่ลืมตาขึ้น ทันใดนั้นก็ตกตึงจนตัวสั่น เพราะได้ประสบ
สิ่งที่ไม่เคยพบเคยในชาตินี้ เจ้าของเสียงที่ปลุกข้าพเจ้านั้นนั่งอยู่
ข้างข้าพเจ้า แต่จะเป็นมนุษย์หรือปีศาจก็หมดความสามารถที่จะ

เข้าใจได้ รูปร่างใหญ่ โตผิดธรรมดา หน้าตาขมขื่นอย่างน่า
เกลียด หนวดโตคางยาวลงพาดถึงตัก เฒ่าผมรุงรังแต่งหงอก
ขาว ถ้าเป็นมนุษย์ก็คงมีอายุพัน ๓๐๐ ปีไปแล้ว แกจึงดู
ข้าพเจ้าด้วยนัยน์ตาอันพองโต แต่มีสีหน้าอย่างดูร้าย จนข้าพเจ้า
ต้องขยับหนี พยายามจะพูดสักคำก็พูดไม่ออก

“ข้ามาบอกเนื้อคู่ให้เจ้า” แกพูดเสียงหัวแดงก้องกังวาน
“เขามาอยู่ใกล้เจ้านานแล้ว เจ้าจงพยายามให้มากที่สุดที่จะ
พยายามได้ เขาจะต้องเป็นภรรยาคู่ชีวิตของเจ้าอย่างแท้จริง”
ข้าพเจ้านึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง จึงพยายามข่มใจให้หาย
กลัว แล้วถามไปว่า “ฉันยังไม่เข้าใจเลยว่า ผู้หญิงที่คุณตาบอก
นั้นเป็นใคร?”

แกขยับตัวนิดหนึ่ง แล้วยกมือขวาที่จับหนวดขึ้นมาทาง
ข้าพเจ้า พร้อมด้วยคำพูดว่า “จงดูที่มือข้า” ข้าพเจ้าก็กระทำ
ตาม ดังได้เห็นมีตัวอักษรที่ฝ่ามือ อ่านได้ความว่า “ทวีป”
แต่ก็ไต่ขมขื่นเสียงแกพูดว่า “ข้าบอกเจ้าได้เท่านั้น จงหลับเสีย”
ข้าพเจ้าพยายามที่จะถามว่า แกเป็นใคร แต่พอขาดคำที่แกพูด
รู้ดีว่าหมดสติประหนึ่งถูกอำนาจลึกลับดวงจิต

เมื่อข้าพเจ้าตื่นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง มองดูรอบ ๆ ห้องก็ไม่พบใคร
ควานาฬิกาออกมาดู เห็นเป็นเวลาดึกถึง ๓.๐๐ ก.ท. แล้ว พยายาม
นอนอีกก็ไม่หลับ ในใจนึกถึงคนประหลาดที่มากบอกเนื้อคู่ให้
ข้าพเจ้าด้วยความฉงนสับสนแท้เป็นอย่างยิ่ง

ข้าพเจ้าพยายาม สำนวนใจให้ปรกติ นัก แถว นัก ออก ว่า จะ ผัน
ไป หรือ เป็น ความจริง ก็ ไม่ทราบ ว่า อย่างไร แน่ หน้าตา แล รูป ร้าง
ของ ตา แก่ ผู้นั้น ข้าพเจ้า ก็ ยัง ไม่ เห็น ได้ อย่าง ถนัด ชัด เจน แก่ จะ
เป็น มนุษย์ หรือ ภูติ ผี ศาสดา เทวดา อารักษ์ อะไร ก็ ตาม แต่ คำ ที่ แก่
บอก นั้น ทำให้ ข้าพเจ้า รู้สึก สิ้นใจ เสีย แล้ว

ทันใด นั้น ข้าพเจ้า ก็ เห็น ออก สรรพ พาน มอ แก่ ชน มา ผู้ หญิง
ที่ ชื่อ ทวพย ข้าพเจ้า ก็ รู้ จัก ตี เจ้า หัดสอน ได้ อยู่ กับ นาย ชาย เจ้า ของ
ส่วน วัฒนา ผล ซึ่ง นับ ว่า เป็น ส่วน ที่ ถู ก ด้วย ผล ไม่ ต่าง ๆ แห่ง หนึ่ง
ใน มณฑล บัต ตาน โกล กับ ที่ พก ข้าพเจ้า แต่ เรา ได้ รู้ จัก กัน ถาน
เป็น มิตร ดี หาย หรือ เพื่อน บ้าน โกล เคย เหตุ ที่ ได้ รู้ จัก กัน นั้น เป็น
เพราะ ครั้ง หนึ่ง ข้าพเจ้า ได้ เคย โดย สำนวน เดียว กัน มา นอกจาก
นั้น ยัง มี การ กัน เคย กัน อย่าง อื่น อีก มาก เจ้า หัดสอน กำ พว้า บิดา
มารดา มา แต่ เด็ก ทวพย สัม บัต ที่ เป็น มรดก พร อม ด้วย ตัว เจ้า หัดสอน
เอง ก็ ตก อยู่ ใน ความ ปกครอง ของ นาย เวศ ผู้ เป็น นาย ชาย คด ดิน มา
แต่ การ เป็น อยู่ ของ นาง สาว ผู้นั้น ออก จะ เป็น ถึง ที่ ผิด แปลก กว่า ผู้
ที่ มี อัน จะ กัน ทง หาด ย กต่าง คือ : — ถู ก บังคับ อย่าง กวดขัน จาก ผู้
ปกครอง ของ หัดสอน ทุก สิ่ง ทุก ประการ ความ อิศรภาพ หรือ ความ
สูง ใจ เป็น อัน ไม่ ได้ รับ เสีย เลย ก่อน ๆ ข้าพเจ้า ก็ เคย ว่า ฟัง
อยู่ ว่า นาย เวศ ก็ ไม่ มี บุตร เหตุใด จึง ไม่ ผู้ จะ รัก ถู ก หลาน
นัก ข้าพเจ้า รู้สึก สิ้น สำนวน จน ถึง กับ ได้ ช่วย เหลือ เจ้า หัดสอน ใน กิจ

การ บาง อย่าง ม่อย ๆ แต่ก็ยัง หา ได้ คิด ถึง กับ รักใคร่ จน ขอ แต่ง
งาน กับ เจ้า หล่อนไม่ ข้าพเจ้าจะ ควร มั่นใจ ได้ หรือ ว่า นาง สาว
ทรพย์ เป็น เนื่อ คู่ ข้าพเจ้า จริง ตาม ที่ ตา แก่ คน ประหลาด บอก อย่างไร
ก็ ตาม บัดนี้ ข้าพเจ้า ขอ ดำรงภาพ ว่า ได้ บังเกิด ความ รัก ชน แล้ว

ความจริง หลัด ถิ่น บ้าน ชอง ของ ข้าพเจ้า ก็ ไม่ ได้ อยู่ บัดนี้
พึ่ง มา อยู่ ได้ เพียง ๗-๘ เดือน เท่านั้น การ ที่ มาก ก็ คง จะ มา เทย
พะเอน พบ ประเอน ผูก ที่ ชอบ พอ แด่ ท่าน ที่ นับ ถือ ชักชวน ให้ ได้ ทำ
งาน ใน บริษัท แห่ง หนึ่ง แต่ เห็น ว่า มีความ สุข ดี ก็ เคย ตก ค้าง อยู่
ตลอด มา เวลานี้ อายุ ข้าพเจ้า ย่าง เข้า ๒๕ แล้ว เรื่อง ตก เมีย ข้าพเจ้า
ไม่เคย สนใจ โดย เห็น ว่า ยัง ไม่ ถึง คราว จำ เปน ทั้ง ได้ เรียน วิชา ดี ด้วย
ผู้ หญิง มา บ้าง แล้ว จึง ทำให้ รู้ ดี ว่า การ มี ภรรยา มิใช่ เปน ของ ง่าย
เพราะ จะ หา ให้ ได้ ดี เปน คู่ ทุก ข้าง กัน จริง นั้น ยาก ที่ สุด ข้าพเจ้า
เคย คง กติกา ประจำ ไว้ เสมอ ว่า ผู้ ที่ ข้าพเจ้า จะ ปราถนา มา เปน
คู่ครอง นั้น มี ลักษณะ สำคัญ ที่ จะ ต้อง สอบ ส่วน คือ - ๑ น้ำใจ
๒ กิริยา วาจา ๓ ความ ประพฤติ ๔ คุณ สมบัติ ๕ รูปร่าง
พอ สมควร

ผู้ ที่ มี ลักษณะ ดี ทั้ง ๕ ประการ นี้ แล้ว ข้าพเจ้า ก็ พอใจ ส่วน
หลัด ถิ่น หรือ ฐานะ นั้น มิ ได้ เปน ข้อ สำคัญ สำหรับ ข้าพเจ้า เลย
เพราะ บุรุษ ทุก คน มี น้า ที่ หา ได้ ยง ภรรยา มิใช่ มี ภรรยา โดย มุ่งหมาย
สมบัติ ของ เขา

สำหรับ นางสาวทรัพย์ นับว่าเป็นผู้ที่ต้องด้วยลักษณะเหล่านี้ทุกอย่าง แต่เมื่อพิจารณาให้ดูออก รู้ลึกว่าฐานะของเจ้าหัตถ์สูงเกินกว่าข้าพเจ้ามาก บางที่ท่านผู้ใหญ่มิจะยินยอมก็ได้ แต่ข้าพเจ้าได้ตกลงใจรักเสียจนบัดนี้แล้ว จึงคิดว่าเมื่อเป็นเนื้อคู่กันจริง ก็คงหัดกันไม่พ้น อย่างไรก็ดี เป็นการจำเป็นอย่างยิ่งที่ข้าพเจ้าจะต้องพยายาม แสดงความโน้มน้าวใจให้เจ้าหัตถ์ทราบ

เมื่อระดังถึง การที่จะทำให้เราได้พบปะกัน ข้าพเจ้าออกหนักใจ เพราะเจ้าหัตถ์ออกจากบ้านมิได้ ต้องถูกควบคุมอย่างกวดขัน แต่เจ้าหัตถ์ต้องทำงานหนักวันยังค่ำ บ้านของนายเวศเป็นบ้านที่มั่งรอกสวนแต่การเลี้ยงสัตว์ ไม่ว่าจะเป็นงานหนักเบาอย่างไร เจ้าหัตถ์ต้องทำด้วยทุกอย่าง เสมอ กับกุดีคนหนึ่ง นับตั้งแต่เห็นหยวกเตย สักรขึ้นไป จนถึง การถากถาง หน้ำพูนดินปลูกต้นไม้ ซึ่งไม่ควรจะต้องเป็นหน้าที่ของสัตว์ต่าง ๆ มีฐานะถึงเพียงนี้จะต้องทำโดย น้ำสระไร้ของเจ้าหัตถ์เป็นคนจุจิบ ร้ายมาก นายเวศก็ตกอยู่ภายใต้อำนาจเสียทีเดียว การงานเหล่านี้ความจริง นายเวศก็ไม่สู้จะเต็มใจ ให้หัตถ์ทำนัก แต่เกรงใจภรรยา และเมื่อเห็นเจ้าหัตถ์ทำได้ดี ก็เลยเห็นผลว่าไม่ต้องเสียเงินเดือนให้ลูกจ้าง

กิจที่ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติเป็นงานประจำกับเจ้าหัตถ์อยู่ตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ ก็คือหาหนังสืออ่านเล่นส่งไปให้ โดยคิดเห็นว่าเจ้าหัตถ์เป็นผู้ที่ไม่ค่อยจะมีความสุขใจ เมื่อเลิกงานแล้วก็คงจะ

เหงา มาก การ อ่าน หนังสือ คง จะ ทำให้ หาย รำคาญ แต่ วัน เจริญ ใจ ขึ้น บ้าง
การ กระทำ เช่น นี เป็น ที่ พอ ใจ เจ้า หัด อ่อน ส้ม กิต ข้าง เจ้า จึง ได้ พยายาม
หา เรื่อง ดี ๆ ส่ง ไป ให้ เด่ม

ข้าง เจ้า พยายาม คิด แล้ว คิด อีก ที่ จะ หา หนังสือ ให้ ได้ พบ ประ
เด็น หนา กับ เจ้า หัด อ่อน ตาม ตำ พัง เพื่อ จะ ได้ บอก ความ รัก ให้ ทราบ
จน รุ่ง สว่าง ก็ ยัง มอง ไม่ เห็น เคย ว่า จะ พบ กับ เจ้า หัด อ่อน ได้ โดย
วิธี ไฉน จึง ตก ขน ต่าง หน้า ออก ไป นิ่ง นิ่ง อยู่ ที่ หน้า บ้าน ขณะ นั้น
เจ้า แผ้ว คน ใน บ้าน เจ้า หัด อ่อน นำ หนังสือ ที่ อ่าน แล้ว มา ส่ง ข้าง เจ้า
รับ ไว้ แล ถาม ว่า

“แม่ ทวี พยัคฆ์ ส่ง อะไร มา หรือ เป้า ?”

“เธอ เขียน จดหมาย สอด มา ใน หนังสือ แล้ว ครับ” เจ้า แผ้ว ตอบ
ข้าง เจ้า เปิด ดู หนังสือ ที่ เขา บอก ก็ พบ จดหมาย ของ เจ้า หัด อ่อน
มี ความ ว่า

“ตามที่ เธอ ได้ โปรด ช่วย เหลือ ฉัน ใน สิ่ง ที่ คิด ขัด ทุก อย่าง
นับ ตั้ง แล้ว ที่ ได้ ธุ จาก กัน สดุด มา จน บัด นี้ มิ หนำ ยัง ได้รับ หนังสือ
จาก เธอ ไป อ่าน แล้ว รำคาญ อีก นับ ว่า เป็น บุญ คุณ อย่าง ดัน เหลือ
ฉัน มี ญาติ พี่ น้อง อยู่ ก็ จริง ยัง ไม่ เคย ปรากฏ ว่า มี ใคร ห่วง ดี ต่อ ฉัน
เหมือน เธอ รัก คน เดียว แต่ นั้น แหะ ค่ะ ฉัน จะ มี อะไร ตอบ แทน
เธอ ได้ เป้า ? ขอ แต่ เพียง ให้ ได้รับ ความ ชอบใจ จาก ผู้ รัก ผู้ อาภัพ
ไว้ ด้วยเถิด แล ควร จะ ให้ ฉัน ทราบ ด้วย ว่า เหตุใด เธอ จึง เอา ใจ ได้
ใน ความ เป็น อยู่ ของ ฉัน นึก - ทวี พยัคฆ์”

ข้าพเจ้า ถอนใจใหญ่ด้วยความ สงสาร บอกให้เจ้า แล้ว คอย
แต่ก็ไป เขียน ตอบ รู้ ดี ยิน ดี ที่ ได้รับ จดหมาย ของ เจ้า หัดอน เพราะ
เป็นโอกาส ที่จะ บอก ความในใจ ของ ข้าพเจ้า ได้ แล้ว

ข้าพเจ้า เขียน ตอบ ไป ว่า “ ตาม ที่ ฉัน ได้ ปฏิบัติ การ ต่าง ๆ แก่
เธอ มานี้ ได้ กระทำ ใน ถาน ที่ เป็น สหาย แต่ คงใจ ว่า จะ เป็น มิตร
ที่ดี ของ เธอ ตลอด ไป แต่ เธอ จะ รัก เกียจ ไหม ? ถ้า ฉัน จะ ขอ ร้อง
ให้ ทราบ ว่า เวลานี้ ฉัน รัก เธอ ”

บท ที่ ๒

วัน นั้น ทั้ง วัน ข้าพเจ้า ไม่ มี ใจ จะ ทำ งาน การ สมอง บั่น บ่วน
แต่ ร้อน ใจ ด้วย โรค รัก ที่ กำ เปริบ ขึ้น มาก แล้ว หวด คำนึง นึก แต่ จดหมาย
ที่ มี ไป ถึง เจ้า หัดอน แต่ อยาก ทราบ ถ้อย คำ ที่ เจ้า หัดอน จะ ตอบ มา
พอ ได้ เวลา ที่ รับ กลับ เมื่อ ไป ถึง บ้าน ก็ ได้รับ จดหมาย ตอบ พอ ดี
เจ้า หัดอน เขียน ตอบ มา ว่า

“ เธอ ผู้ เป็น มิตร ที่ รัก แท้ นับ ถือ

ได้ ทราบ ความ จาก จดหมาย ของ เธอ แล้ว ขอ ได้ โปรด
เลิก คิด เสียเถิด เพราะ เป็น สิ่ง ที่ หา ประโยชน์ แก่ เธอ มิ ได้ โดย เธอ ขา !
ขอ อย่า คิด เช่น นั้น ฉัน ไม่ สามารถ จะ รับ ความ รัก จาก เธอ โดย
มี อาการ จำ เปน บังคับ หัวใจ ควร จะ ให้ ฉัน เปน แต่ เพียง มิตร หรือ
ถ้า ไม่ รัก เกียจ ฉัน จะ ขอ นับ เธอ ประหนึ่ง เปน พี่ ชาย ที่ รัก ร่วม อหุ
ของ ฉัน — ทรัพย์สิน ”

ใจข้าพเจ้าหายวับด้วยความตะลึง อ่านกลับไปกลับ มา
 เป็นหลายหน คำที่ห่อหุ้มพูดว่า มีอาการจำเอนบังคับหัวใจ ทำให้
 ข้าพเจ้านึกเชื่อแน่ว่า คงจะมีอำนาจอะไร กัดขวางอยู่ลึก อย่างหนึ่ง
 เพราะสังเกตตามคำพูดเห็นได้ว่า มิได้มีความรังเกียจข้าพเจ้าเลย
 เจ้าห่อหุ้มพูดด้วยความทุกข์ในใจแท้ๆ โอ ! ดีศรีสาว ซึ่งควร
 จะเต็มไปด้วยความรัก เหตุไฉนจึงมีความเป็นอยู่อย่างตรงกัน
 ข้ามเช่นนี้หนอ ?

ข้าพเจ้าเขียนตอบไปว่า

“น้องที่รักของพี่

พี่ขอรับน้องเป็นน้องของพี่ด้วยความเต็มใจอย่างยิ่ง
 แต่ความรักที่พี่จะเด็กถอนมิได้เสียแล้ว มีอำนาจอย่างรุนแรงบังคับ
 หัวใจพี่เหมือนกัน น้องรังเกียจพี่หรือจึงแก้งตอบไปเช่นนั้น ?
 เพราะพี่ยังมองไม่เห็นความจำเอนของน้องเลย ความรักของพี่
 ฝังอยู่ลึกในวัน ๒ วันนี้เองก็จริง แต่ตกลงใจแล้วว่า จะต้องเป็น
 ความรักอย่างมั่นคง และแน่นอนที่สุด—ข้า”

รุ่งเช้า ได้รับจดหมายตอบว่า

“พี่ที่รัก

น้องมีความเสียใจที่พี่คิดเช่นนั้น ถ้าพี่ได้ทราบความ
 จำเอนของน้องอย่างไรแล้ว นั้นแหละพี่คงรู้ได้ทีเดียวว่าน้องจะควร
 รักพี่หรือไม่ ? แต่โอ ! เวลานี้ข้ายังไม่บอกพี่ไม่ได้ เป็นความลับ

อย่าง น่าเกลียด สำหรับ ครอบครัว ของ น้องเอง แต่เชื่อว่า นานไป พี่
ก็ คงได้ทราบ น้อง รู้ ดีแล้ว ว่า พี่ ห่วง คัดน้อง เพียงไร แต่ พี่ขา!
น้อง ขอ อธิบาย อีก ครั้ง หนึ่ง ว่า โปรด สัตย์ ความ รัก ที่มี ต่อ น้อง ผู้
เป็น สัตว์ อารมณ์ ที่ เต็มไป ด้วย ความ ทุกข์ แค้น ใจ เสีย เกิด—ทุกข์

“โอ ! เราจะ หมด ห่วง เสีย แล้ว กรรมัง” ข้าพเจ้า รำพึง แก่
ตัวเอง เมื่อ อ่านจบ “เจ้า ห่อน มีความ จำเป็น อย่างไร หนอ ?”
แต่ ก็ กลับ หวน คิด ไป ถึง คำ ของ ตา แก่ ที่ ตั้ง ว่า “ให้ พยายาม”

แต่ ข้าพเจ้า จะ พยายาม อย่างไร ได้ ห่อน พุด ตัด มา อย่าง เด็ด
ขาด ถ้า ไม่ มีความ ตบ ตม คม ใน อย่าง สำคัญ ก็ ขวาง อยู่ แล้ว ที่
ไหน เจ้า ห่อน จะ พุด เช่น นี้ ข้าพเจ้า ต้อง เชื่อ แด เห็น ใจ ว่า ต้อง มี
ความ จำเป็น

อนิจจา ! สัตว์ ผู้ ทรง คุณ สมบัติ แด จริยาวัตร อัน ดี พร้อม ทุก
ประการ ควร จะ หรือ ที่ กลับ มา เป็น ผู้ เจ้า ทุกข์ แด เดือดร้อน อย่าง
มหันต์ อย่าง น้อย เจ้า ห่อน จะ ต้อง มีภัย อย่าง ใหญ่ หดหง ซ่มเหง
น้ำใจ ข้าพเจ้า จะ ต้อง พยายาม ช่วย เหลือ จน สู้ สามารถ แต่ จะ
ทำ อย่างไร ได้เท่า เพราะ ยัง มี ตบ แด ด้าน มิได้ วัระ แะ ะกาย แห่ง
ความ จริย สัก นิด เดียว

ความ กตัญญู กตัต ใน ใจ บังเกิด ขึ้น แก่ ข้าพเจ้า แล้ว ไหน จะ วิค
ด้วยความ ไม่ สัม รัก ไหน จะ เป็น ทุกข์ ด้วย สิ่ง ด้าว เจ้า ห่อน จำเดิม
ตั้งแต่ วัน ที่ ได้ เริ่ม รัก มา รู้ ดี ยิ่ง เพิ่ม ความ รัก ขึ้น ทุก โมง ยาม

ยิ่งรักก็ยิ่งอยากเห็นหน้าเจ้า ห่อหุ้มเต็มไป ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่สนิทสนมกับเจ้าห่อหุ้มมากก็จริง แต่ได้พบปะหน้าตากันเพียงน้อยครั้งที่สุด

ความรักที่อบอวลในใจข้าพเจ้าครั้งนี้ นับได้ว่าเป็นความรักอย่างเต็มบริบูรณ์เป็นครั้งแรกในชีวิต ข้าพเจ้าประหลาดใจจริงๆ ว่า แต่ไหนแต่ไรมาเหตุใดจึงมิได้นึกถึงเจ้าห่อหุ้มเลย ถึงบทรักเขาก็แทบทำให้หัวใจระเบิด ซึ่งความจริงก็เป็นมาเพียงน้อยวันที่สุด แต่จะพยายามข่มสติลืมเลือนบ้างก็ไม่ได้ ไม่ทราบว่ามีอำนาจอะไรบังคับหัวใจ

ทุก ๆ คืนข้าพเจ้านอนไม่หลับ ต้องออกไปเดินเล่นที่ถนนหน้าบ้านของเจ้าห่อหุ้มเป็นกิจวัตรประจำ บางคืนได้เห็นภาพของห่อหุ้มฉายอยู่ที่หน้าต่างเป็นเงา ๆ ยังเห็นตัวก็ยังท้อความรักขึ้นอีกเป็นลำดับ แต่ก่อนข้าพเจ้าอาจทวงตัวได้ว่า เป็นผู้ที่ยังคับใจตนเองได้เป็นอย่างดี แต่บัดนี้ได้ตกเป็นทาสแห่งความรักหมดสิ้นแล้ว

ต่อมาข้าพเจ้าออกไปเดินที่ถนนหน้าบ้านคราวใด เจ้าห่อหุ้มก็เยี่ยมหน้าต่างมองดูข้าพเจ้าทุกครั้ง เป็นเช่นนั้นอยู่เกือบเดือนวันหนึ่งได้รับจดหมายจากเจ้าห่อหุ้มว่า

“พี่ที่รัก

หมูน้องเห็นคนมาเดินที่ถนนหน้าบ้านทุกคืน เชื่ออย่างแน่นนอนว่าคงเป็นพี่ โช้เอ๋ย ! จะมัวหลงรักน้องไปถึงไหน ไม่ควร

จะทรมาณ ภายใน สิ่ง ที่ ไร ประโยชน์ เช่น น้ เอย น้ อง ทราม ดั ว่า พ้ ริก
น้ อง มาก แต่ กั ได้ บอก แด ว่า มี การ จำ เบน ดั งสาร พ้ เบน ที่ สู้
ดั งสาร ใน การ ที่ พ้ ต้อง ได้ รับ ทุก ช้ แด ทรอม ใจ เพราะ น้ อง แท้ ๆ แต่ จะ
ทำ อย่าง ไร ได้ คะ พ้ ฆา ! ถ้า ความ ตาย ของ น้ อง จะ ทำ ให้ พ้ ต้ม หรือ
จะ ทำ ใจ ให้ พ้ เบน สู้ ช้ น ได้ แด้ว น้ อง ก็ เค็ม ใจ ที่ จะ ยอม สละ โดย ไม่
มี ความ เสี้ย ตาย เอย ,,

ข้าพเจ้า เขยน คอบ ไป ดั ง น้

“ น้ อง ทร ัก ของ พ้

พ้ ทราม ดั ว่า พ้ ไม่ สู้ จะ มี หวัง แต่ ไม่ มี ดั งใด จะ ทำ ตาย
ความ รั ัก ของ พ้ ได้ แด้ว ถึง แม้ จะ ไม่ กรุณา ที่ จง ปลด อย ให้ เบน ไป ตาม
ยะถา กร รุม เถิด พ้ หมด ความ อิศร ภาพ ใน ใจ ยอม ตก อยู่ ภายใต้
อำนาจ แห่ง ความ รั ัก จน หมด สิ้น จั ง ตก ตง ว่า จะ ไม่ ขอ ยอม เด็ก ถอน
เอน อ้น ฆาต ถ้า น้ อง ดั งสาร พ้ แด้ว พ้ ขอ พบ น้ อง เพื่อ ให้ ได้ เห็น
หน้า ถน ด สั ก ครั ง น้ ึ่ง บาง ที่ พ้ จะ ได้ รับ ความ ช้ น ใจ บรรเทา ความ
ทุก ช้ ดั งได้ บ้าง แต่ ถ้า จะ เบน การ ดั ามาก แก่ น้ ึ่ง ก็ ไม่ ต้อง พยายาม ”

ข้าพเจ้า มี ความ ปลตม ใจ อย่าง ยั ึ่ง ที่ ได้ รับ จดหมาย เจ้า หัด ่อน
คอบ มา ว่า “ เพื่อ เห็น แก่ พ้ น้ อง ยอม ให้ พ้ ไป พบ ได้ ที่ ส่วน หลั งบ้าน
เวตา ๗.๓๐ ต.ท. แต่ เบน เวตา น้อย ที่ สู้ ความ จรั ญ น้ ึ่ง ก็ ยอยาก
พบ ประ สัน ทนา กับ พ้ ผู้ มี พระ คุณ อยู่ เหม ่อน กัน แต่ กดั วั อ้น ตราย
แต่ เกิด เสี้ย หาย โดย มี ผู้ ู เห็น เขา ”

คนนั้นเดือนมืดเหลือกำลัง การเดินทางไปยังที่นัดพบต้อง
บุกป่าฝ่าหนามอย่างมหากันดาร ข้าพเจ้ารู้สึกว้าเหว่ตาเป็นริ้ว
รอยด้วยถูกไม้เถี่ยวตามทาง แต่โดยความยินดีที่จะได้พบกับเจ้าหล่อน
เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าหมดความหวาดหวั่นอะไรทั้งหมดยกไป
ถึงที่หมาย รู้สึกว่าเวลาคอยอยู่นั้นช่างยาวนานราวตั้งปี ออก
นึกหวาด ๆ ว่าผู้อื่นจะมาพบเข้าก่อน เพราะใกล้กับบ้าน แต่เห็น
ผู้คนตลอดจนคำพูดก็ได้ยินอย่างถนัด

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงดังลั่นเบา ๆ ขึ้นภายในเงาไม้ ตา
ข้าพเจ้าจึงสะดุ้งด้วยอาการตื่นเต้น ไม่ช้าก็ค่อย ๆ ปรากฏเป็นภาพ
สีขาวอยู่ในท่ามกลางความมืด ข้าพเจ้ายังไม่เชื่อแน่ว่าจะเป็น
เจ้าหล่อนหรือไม่ จึงได้แฝงกายคอยที่อยู่
ภาพนั้นค่อย ๆ ใกล้เข้ามาจนเกือบถึงตัวข้าพเจ้า

บทที่ ๓

ใจข้าพเจ้าเต้นแรง โดยคิดเห็นมั่นใจว่าอย่างไรก็คงเป็นเจ้าหล่อน
แน่ รู้สึกตัวเบาใจเบาขึ้นเป็นกอง พดางก้าวหน้าออกไปแสดง
ร่างให้เจ้าหล่อนเห็น พร้อมกับคำถามว่า “น้องของพี่ใช่ไหม?”

“ใช่ค่ะ” เป็นเสียงตอบอย่างเบา แต่สั้นนิด ๆ

“ขอบใจน้องเหลือเกิน แต่น้องรังเกียจไหม? ในการที่ต้อง
มาพบกับพี่เช่นนี้” ข้าพเจ้ากระซิบถาม

“เปล่าค่ะ” เจ้าหัตถ์นอนตอบเสียงค่อยๆ

ดวงจันทร์ ซึ่งเคยแอบบังกัณธเมฆอยู่เมื่อตอนหัวค่ำ ค่อยๆ
โผล่ฉายรัศมีลงมา ทำให้ข้าพเจ้าสังเกตเห็นดวงหน้าชัด สดุด ของ
เจ้าหัตถ์นอนได้ถนัด เจ้าหัตถ์นอนค่อยๆเคลื่อนไหวบดงย่นหน้าขึ้น
มองข้าพเจ้าด้วยนัยน์ตาอันระห้อย ริมฝีปากขมุกขมิบด้วย
ความประหม่าใจ กระทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่า น่าสงสาร และ น่าเอ็นดู
ยิ่งนัก

“พี่สังเกตเห็นหน้าน้องเห็นว่า เป็นสีหน้าที่ ไม่มี ความ สุขเลย”
ข้าพเจ้าพูดขึ้นถ้อยๆ “บอกความจำเป็นให้พี่ทราบได้ไหม?”

“เป็นความลับสำหรับน้องนี้ค่ะ”

“โอ้ น้องยังไม่ไว้ใจพี่ แต่ยังไม่เชื่อถือในความรักของพี่
หรือ?” ข้าพเจ้าบ่นเบาๆ

เจ้าหัตถ์นอนใจยาว แล้วพึมพำว่า “ถ้าน้องบอกพี่ ก็เท่า
กับแก้แค้นประจาน ชื่อเสียงแห่งวงศ์สกุลของน้องเท่านั้นเอง”

“แต่ความลับนั้น จะมาตัดผลของความรักได้อย่างไรได้ล่ะ?”

“ได้ซีคะ คิดได้อย่างร้ายแรงทีเดียว” เจ้าหัตถ์นอนตอบโดยเร็ว
“น้องรักพี่บ้างไหม?”

“ถ้าน้องจะตอบว่า น้องรักพี่ก็ ไม่บังเกิดผลดีใด อย่างไร
เลย” หัตถ์นอนตอบช้าๆอย่างตริตรอง สังเกตดูสีหน้าค่อยๆ
แดงเรื่อขึ้นเล็กน้อย

“แต่พี่อยากทราบ ความจริงใจ” ข้าพเจ้าขัด “จะมีผลหรือไม่” ไม่เป็น ปัญหา สำหรับ คำถาม ของ พี่ หรือ ก ใน จีระ รัก พี่ บ้างไหม?”

“รัก ค่ะ” เป็น กระแส เดียง อย่าง ตะกุก ตะกัก ออก จาก ปาก เจ้า หัดอ่อน โดย ความ อาย คำ นี้ เป็น คำ ที่ กระทำให้ ข้าพเจ้า ปดม ปดม จน ต้ม ตั่ว กล่าว ออก ไป ว่า “ยอด รัก ของ พี่” แดง ก็ ทาง แขน กอด เจ้า หัดอ่อน แต่ ข้าพเจ้า รู้ ดี ที่ ถูก ผลัก แต่ ได้ ยืน เจ้า หัดอ่อน พูด ว่า “อวย ชี ค่ะ” เพราะ มี ใช้ เป็น ยอด รัก ของ พี่ อย่าง แท้จริง

“พี่ ยัง ไม่ เข้าใจ ความ หมาย ของ น้อง เดย” ข้าพเจ้า บ่น

“หมายความว่า น้อง รัก พี่ เป็น ความ รัก ที่ หา ผล มิ ได้ จึง ต้อง นับ ว่า น้อง มี ใช้ เป็น ยอด รัก ของ พี่ อย่าง แท้จริง”

“แต่ พี่ ต้อง ถู ก ว่า น้อง เป็น ยอด รัก ของ พี่ เสมอ ไป เพราะ พี่ มี สัตว์ รัก อยู่ ก็ แต่ น้อง ผู้ เดียว เท่านั้น น้อง ไม่ เห็น คอ ความ รัก อัน มั่นคง ของ พี่ เดย เทียว หรือ?”

เจ้า หัดอ่อน ตอบ “น้อง ทราบ แล้ว ว่า พี่ มี ความ รัก อย่าง แน่ นอน แต่ มัน คง เพียง ไฉน น้อง รู้ ดี เสมอ ว่า ความ รัก ของ พี่ ถ้า มี ผล ก็ อาจ ทำ ความ สุข ให้ น้อง ได้ เป็น อเนก ประการ”

ข้าพเจ้า “เมื่อ เป็น ดั่ง นั้น แดง ก็ ไม่ น่า จะมี อำนาค อันใด บังคับ ความ รัก ของ เรา ได้ นี้ จ๊ะ โอ้! ถ้า เช่น นั้น น้อง ก็ คง ต้อง ถูก บังคับ ชื่นใจ อย่างใด อย่างหนึ่ง แต่ จะ ไม่มี หน ทาง บัง กัน ได้ บ้าง หรือ? ก่อน ๆ พี่ ก็ ยัง ไม่ รู้ ดี รัก น้อง เดย แต่ บัด นี้ มี ผู้ มา ดอน ให้ พี่ รัก

เป็นความรักอย่างบ้าแต่ถ่มหลง ทุกๆ ขณะ ตม หายใจ จะหาเวลา
 ถ่ม น่อง สัก นิด ทีเดียว ก็ ไม่ได้ วันใดที่ พี่ ยังไม่ ได้รับ ผล แห่ง ความ
 สัม หมายถึง ก็ จะ คง เป็น วันที่ พี่ ยัง ปราศ จาก ความ สุข และ

“ใช่ ว่า น่อง จะ เป็น ผู้ ที่มี ใจ อ้ำ หืด ไม่ รับ รัก พี่ โดย ไม่ มี
 เหตุ ผล นี้ ค่ะ น่อง เชื่อ ที่ เดียว ว่า ผู้ใด ได้รับ ความ รัก ของ พี่ ใด
 ก็ ต้อง นับ ว่า สัตว์ นั้น เป็น ผู้ มี โชค ดี อย่าง เอก แต่ สำหรับ น่อง
 โอ! รับ ของ พี่ ไม่ได้ พี่ ชา! ส่าย เกิน ไป เสีย แล้ว”

“ส่าย เสีย แล้ว” ข้าพเจ้า ทวน คำ โดย ความ ตระหนก ตกใจ
 เจ้า หล่อน เชก าย ถอย หลง ไป ก้าว หนึ่ง แล้ว พุด ด้วย สำ เนียง
 อัน แหบ เครือ ว่า

“คะ พี่ แสดง ความ รัก แก่ น่อง ใน เวลา ที่ ส่าย เกิน ไป ขอ ได้
 ไป รด อย่า โกรธ เคื่อง ว่า น่อง ไม่ มี ความ กรุณา เป็น ด้วย น่อง ไม่ มีความ
 อิศระ เพราะ น่อง.....โอ! อย่า เสีย ใจ เถย นะ ค่ะ เพราะ น่อง
 มี เจ้า ของ เสีย แล้ว”

“มี เจ้า ของ เสีย แล้ว” ข้าพเจ้า สดุ้ง ปฏิก ใน หัวใจ ประจักษ์ ถูก คร
 คม หน้า มี ต ฟัน ตัน ที่ ยืน อยู่ หมุน ตัว ร่าง าย เชก แทบ ถ่ม ต้อง ชูด
 ตัว ลง นั่ง โดย ปราศ จาก สติ เจ้า หล่อน ค่อย ๆ เดิน มา นั่ง ลง ข้าง ๆ
 ข้าพเจ้า ด้วย อากัป ิกร าย เช่น เดียว กับ ข้าพเจ้า ขณะ นั้น มี เสียง ตู้ ้น
 เบา ๆ ข้าพเจ้า เงย หน้า ้น สับ ตา เจ้า หล่อน เห็น หน้า ชัด ขาว แด
 นัยน์ ตานอง ไป ด้วย อสุษต หัวใจ ข้าพเจ้า เต็ม ้น ไป ด้วย ความ โทรม ้น
 พยายาม จะ พุด สัก คำ ก็มี อาจ มี เสียง ถ่วง ดำ คอ ไป ได้

“ก่อนที่น้องจะบอก ก็ได้คิดแล้วว่า คงทำให้พี่เสียใจมาก”
 เจ้า หล่ถอน พุด ด้วยเสียง แหบ เครือ “แต่ถ้า น้อง ชื่น บิดได้ก็ เท่ากับ
 นำ ความ ชั่วร้าย มาสู่ คน ไปรด เห็น หัวอก อัน น้อย ของ น้อง ด้วย
 เกิด เวลานี้ น้อง ต้อง การ ความ ตาย มี ยาก จะ ดำรงชีพ ต่อไป
 อีก เลย โอ! น้อง ไม่ สามารถ จะ บิด บัง พี่ ต่อไป อีก แล้ว น้อง ขอ
 รับ สารภาพ ว่า น้อง รัก พี่ เป็น ครั้ง แรก ใน ชีวิต ที่ ได้ เกิด ความ รัก
 อย่าง จริง จัง แต่ ถึง แม่ จะ รัก จน สุด สดวก ขาดใจ ก็ จะ หา ผล
 มิได้ คราบ ไต ที่ น้อง ดำรงชีพ อยู่ ด้วย ความ ไม่ สัม รัก คราบ นั้น
 น้อง ก็ ต้อง เป็น ผู้ ที่ ยัง ไม่ ประสพ ความ สุข เหมือน กัน เป็น การ แ่
 นอน ที่ เดียว ว่า ใน ชีวิต อัน น้อย นี้ น้อง จะ หา ความ สุข มิได้ แล้ว
 มี แต่ สิ่ง ที่ ต้อง ปฏิบัติ โดย ความ จำใจ”

“แต่ น้อง มี คู่ หมั้น ข้าพเจ้า พืม พ่า

เจ้า หล่ถอน หยุต หายใจ ครู่ หนึ่ง แล้ว พุด สืบ ไป ว่า “ค่ะ
 น้อง มี คู่ หมั้น แล้ว เป็น ไป โดย ท่าน ผู้ใหญ่ ตก ดง กัน เอง ถึง แม่
 จะ เป็น ที่ ไม่ พอใจ น้อง ก็ ชัด ชื่น ไม่ ไหว เพราะ.....”

“น้อง ไม่ มีความ รัก เขา หรือ จ๊ะ?” ข้าพเจ้า สอด ถาม ขึ้น โดย
 ความ โต้ ง่า

“เพราะ ท่าน ผู้ใหญ่ ไม่ พัง เสียง” เจ้า หล่ถอน พุด เรื่อย “จริง
 อยู่ น้อง ไม่ มีความ รัก เขา เลย แต่ จำ เป็น อยู่ เอง ที่ จะ ต้อง พยายาม
 ให้ เกิด ความ รัก เพราะ ถึง แม่ จะ เกียด ชัง สัก ปาน ไต วัน หนึ่ง
 เรา จะ ต้อง แ่่ง งาน แ่ อยู่ ด้วย กัน เป็น สิ่ง ที่ หด บ หด ก ไม่ พ้น”

“ทำไม น้อง จึงต้อง จำใจ ปฏิบัติใน สิ่ง ที่ไม่ ถูก กับ ความ ประสงค์
เช่น นั้นเล่า?” ข้าพเจ้า ถาม “คู่สามี ภรรยา ที่ อยู่ ด้วย กัน เป็น
คู่ ก็ ต้อง ประกอบ ด้วย ความ รัก ต่อ กัน เป็น ซื่อใหญ่ เมื่อ ไม่ มี ความ
รัก แต่ ต้อง ทน อยู่ ด้วย กัน เพื่อ มุ่ง หมาย ผล อย่าง อื่น ก็ จะ มี ความ สุข
อย่างไรได้”

“จริง ค่ะ” เจ้า หัด อธิบ “แต่ น้อง ไม่ มี หวัง ความ สุข ใน
โลก นี้ อีก แล้ว ที่ ยอม ฝืนใจ ก็ เพราะ จะ หนี เกียรติยศ ของ ท่าน ผู้ ใหญ่
ไว้ ความ จริง น้อง ก็ เคย ร้อง ขัด ข้อง อยู่ เสมอ แต่ ไม่ มี ผล เลย
เอา ตะ! น้อง จะ เปิด เผย ความลับ ให้ พี่ ทราบ เดียว นี้” เจ้า หัด อธิบ
พูด แล้ว ก็ หยุด ซัก ถึง ด้วย อากาโร อัน ตระ ห้อย ข้าพเจ้า นั่ง พัง ด้วย
ความ ตก ตก ตังใจ

เจ้า หัด อธิบ เสง หย่า ขน ด ข้าพเจ้า แล้ว พูด อย่าง เศร้า ว่า “เมื่อ
๓ ปี มา แล้ว ทรัพย์ มรดก ซึ่ง คุณ พ่อ คุณ แม่ ได้ ทำ พิณยกรรม ไว้ ให้
น้อง คุณ น้ำ ได้ นำ ไป ตง ทุน ทำ เหมืองแร่ ขาด ทุน หมด ภาย หลัง
ได้ ขอ กู้ยืม เงิน ของ ผู้ อื่น มา ทำ การ แก่ ตัว แต่ ก็ ได้ รับ ผล ร้าย อีก
ตาม เดิม ความ จริง ใน เรื่อง นี้ ไม่ มี ใคร ทราบ คง เข้าใจ กัน ว่า
น้อง เป็น ผู้ ทรัพย์ มรดก อยู่ มาก มาย ภาย หลัง เจ้า หัด ที่ เป็น ราย
ใหญ่ ได้ มา ล้อ ขอน้อง ให้ แก่ บุตร ชาย คุณ น้ำ เห็น ว่า เขา เป็น
เศรษฐี แต่ อาจ ตก ตาง หิน สัน ที่ มี อยู่ ให้ ขาด ตอน กัน ได้ จึง มีความ
เต็มใจ ยอม รับ หมั้น โดย ปราศ จาก การ ถาม ความ เห็น ของ น้อง แม่ แต่
คำเดียว เมื่อ น้อง ได้ ทราบ ก็ รู้สึก ว่า การ ได้ ตกลง เลย พ้น เขต มา มาก

แล้ว ถึง กระนั้น ก็ยังได้ วิววอน ขอให้เลิก ด้วย ประการ ต่าง ๆ จน
ถึง กับ พูดว่า ทรัพย์สินสมบัติ ที่ เกิดขึ้น ที่ ไม่ได้ ของ น้อง ก็ ยัง มี อยู่ อีก
บ้าง ขอให้ จำหน่าย ไซ้ หนี้ เขา เกิด แต่ ผล ที่ สุด ได้ รับ การ ดู ดำ ว่า
อย่าง เด็ด หาย บัดนี้ น้อง หมัด หน ทาง จะ ชัด ชื่น อีก แล้ว อย่างไร ๆ
ก็ ต้อง แ่่ง งาน กับ เขา แ่่ง โดย ภู เกียรติยศ ของ ท่าน ผู้ ม พระคุณ ”

บทที่ ๔

เจ้า หล่อน หยท ถอนใจใหญ่ แล้ว พูด ดับ ไป ว่า “ โดย เหตุ ที่
ความจริง แ่่ง ความ จำ เปน อย่าง ใหญ่ หดง บังคับ ใจ น้อง อยู่ เช่น นี แ่่ง
น้อง จึง รัก รัก ของ พี่ ไม่ได้ ถ้า ชื่น ทำ เหตุ ใด ใด มา รัก ใ้ คร กัน ตาม
คำ พัง อย่าง น้อย คุณ น้ำ จะ ต้อง ได้ รับ ความ เด็ด หาย ครอบ ครอบ ชี ะ
ว่า การ ที่ น้อง พูด เช่น นี จะ สมควร หรือ ไม่ ไซ้ ว่า น้อง จะ ไม่ รัก พี่
แต่ จะ ต้อง เปน ความ รัก เพียง ใน ใจ โดย ที่ สุด ถึง แม้ ว่า น้อง จะ แ่่ง
งาน กับ เขา ก็ คง จะ ดำรง ชีวิต อยู่ ไม่นาน นั้ พี่ ฆา ! ขอ อย่าง
น้อย ออก น้อย ใจ เดบ ขอให้ นั้ แค เพียง ว่า เปน เกร กรรม แห่ง เรา
ทั้ง สอง ที่ มี ความ รัก ค่อ กัน แ่่ง ก็ ไม่ สม รัก การ หัก แ่่ง ของ น้อง
ที่ ควร ทำ ได้ ใน เวต นาน ก็ มี อยู่ อย่าง เด็ด หาย คือ ความ ตาย แต่ มา คิด
ว่า ถ้า ทำ ตาย ชีวิต แ่่ง ใน บัด นี้ คุณ น้ำ ก็ คง ไม่ พ้น ความ เด็ด หาย ”

เมื่อ เจ้า หล่อน พูด จบ ลง แล้ว ก็ ชบ หน้า ร้อง ให้ อย่าง น่า
สลด เพช ตาม คำ ของ เจ้า หล่อน ที่ ข้าพเจ้า ได้ ทราบ นี้ ข้าพเจ้า จะ ต โทษ

มิได้โดย เจ้าหล่อน ทำโดย ความ กตัญญู ต่อ ผู้มี พระคุณ โดยแท้
ข้าพเจ้า หมด ปาก เลี้ยง หมด คำ พูด ที่ จะ ขอ ร้อง แก่ เจ้า หล่อน ต่อไป
อีก แต่ รู้สึก ไม่พอใจใน ความ ประพฤติ ของ นายเวศไม่ รู้หาย ถึง
แม้ จะ เป็น การ จำเป็น เช่น นั้น ก็ จริง แต่ เหตุใดจึง ไม่ คิด เอาใจ เจ้า
หล่อน บ้าง เลย ควร จะ รู้สึก เห็น ความ กตัญญู ของ หล่อน บ้าง
ว่า การ ที่ เจ้า หล่อน ยิน ยอม โดย ความ จำใจ นี้ ก็ เพราะ จะ บอ้ง กัน
ข้อ เลี้ยง ของ แก่ เอง ไม่ควร ที่ จะ ทรมาน ให้ ได้รับ ความ ทุกข์ อย่าง อื่น
เพิ่ม ขึ้น อีก อย่างไร เลย

ข้าพเจ้า ดวง ผ่า เช็ด หน้า ออก ขับ น้ำ ตา ให้ เจ้า หล่อน แด่ ปลดบ โยน
ต่าง ๆ แด่ ก็ ถ้า เจ้า หล่อน กลับ ด้วย น้ำใจ อันเต็มไป ด้วย ความ หมด หวัง
ต่อ มา ข้าพเจ้า ไม่ได้ มี การ คิด ต่อ กับ เจ้า หล่อน หรือ ได้ ทราบ
ข่าว คราว ไร อย่าง ไร อีก เลย พยายาม แด้ว พยายาม อีก ที่ จะ ถ่ม เจ้า หล่อน
เสีย แต่ก็ ไม่ บังเกิด ผล แม้ แด่น้อย ความ รัก แด ความ ดังสาร ยิ่ง ทว่า
คุณ ชน ทุก ท บัดนี้ ชีวิต ของ ข้าพเจ้า เต็มไป ด้วย ความ ตรอมใจ
จะ หา ความ รื่น เริง สักนิด ก็ แด้น ยาก เพื่อน ฝูง ที่ รู้จัก ก็ เคย ทัก
บอ้ย ๆ ว่า ข้าพเจ้า สุข ผอม ลง ไป มาก ยิ่ง กว่า นั้น ใจ ข้าพเจ้า ตอย
ประหนึ่ง คน ที่ ปราศ จาก สติ เสีย ทเดียว

เมื่อ หวด ระลึก ถึง คำ ของ ตาแก่ ประหลาด ที่ บอกลง ใน คน นั้น ว่า เจ้า
หล่อน เป็น เนื่อ คู ของ ข้าพเจ้า ก็ รู้สึก แปลกใจ ไม่ หาย แดมี เหตุ
ผล อย่าง ไร จึง มา แดถึง ให้ ข้าพเจ้า ได้รับ ความ ทุกข์ เบา ๆ เช่น นั้น ได้
พยายาม จน ถึง ถึง เพียง นี้ แด้ว ก็ ยัง มอง ไม่ เห็น ว่า จะ มี แด้ง

สว่างแห่ง ความ สด หวัง ดั่ง นิด เดียว ยัง นึก ชน มา แดว ข้าพเจ้า
ก็ ยังกดุมใจ แทบ ๆ จะ เปน บ้า อหิ จา ! ความ รัก, ความ รัก น้า
ความ ทุกข์ มา ดุจ ใจ มนุษย์ ได้ มาก มาย ถึง เพียง นี้ เทยว หนอ โอ ! ถ้า
ข้าพเจ้า มี หวัง ใน เจ้า หด่อน ความ รัก จะ นำ ความ สุข มา ให้ ข้าพเจ้า
ดั่ง เพียง ไດ

คน วัน หนึ่ง ข้าพเจ้า หยิบ หนังสือ ที่ เจ้า หด่อน พง ส่ง เมื่อ ตอน เข้า
มา อ่าน แก้ว ภาณู พอ จะ เปิด อ่าน ก็ พบ โคตง เขียน ไว้ ที่ หน้า ปก ชั้น
ใน ๒ บท ข้าพเจ้า จำ ได้ แน่ หนอน ว่า เปน ตาย มือ ของ เจ้า หด่อน โคตง
นั้น มีความ ว่า

(๑)	ทุกข์ ใจ ใจ กัด กัด	โหม นัศ
	เพราะ อยาก อยาก ได้ ชัด	บ่ พ้อง
	เพราะ รัก รัก วิบัติ	จำ พราก กัน หนา
	เพราะ เกตยด เกตยด จึง ต้อง	ปะ หน้า หากัน
(๒)	รัก พี่ เพียง จิต น้อย	จัก ขาด เจี้ยว เอย
	รัก บ่ อยาก จะ คดาด	ดั่ง น้อย
	รัก ไດ จะ มา อาจ	เท่า รัก พี่ หนา
	รัก บ่ อยาก จะ คด้อย	นิราศ แดว ดั่ง วัน

โอ ! เจ้า หด่อน ก็ รัก ถึง ความ รัก เช่น เดียว กับ ข้าพเจ้า เหมือน
กัน ข้าพเจ้า หยิบ โคตง นั้น มา จูบ โดย ความ แค้น ดุจ สว่าง
อย่าง ตัน เหลือ

รุ่งขึ้น ตอนเช้า ข้าพเจ้าได้ รับ ความ ตกใจ แทบ ดิ้น ตี โดยได้
ทราบ ว่า เจ้า หล่อน บ่วย หนัก มา ๒ วัน แล้ว บ่วย โดย ปราศ จาก
ผู้ เอาใจ ได้ หรือ รักษา พยาบาล ยิ่ง กว่า นี้ นาง เบียม ผู้ เปน หน้า
ตะโกกตบ หา ว่า แกล้ง ทำ เพอ เดียง งาน ส่วน นาย เวศ ก็ ไม่ อยู่ มี เหตุ
จำ เปน ต้อง ไป ที่ อื่น เสีย เกือบ เดือน

ข้าพเจ้า รับ ออก ไป ตลาด หา ยา ได้ ๒-๓ ขนาน กับ ของ สำหรับ
คน ใช้ รับ ประทาน บ้าง เล็ก น้อย พอ เหมาะ กับ เจ้า แล้ว มา นั่ง เต้น
อยู่ ที่ บ้าน ข้าพเจ้า จึง ถาม ว่า

“แม่ ทรพย์ เปน อย่างไร บ้าง ?”

“โอ เปน โดหิต แต่ ไม่ รับ ประทาน อาหาร มา ๒ วัน แล้ว ครับ”

“มี ใคร ไป ดู แด พยาบาล บ้าง หรือ เปตา ?”

“ไม่มี ครับ คุณ นาย ท่าน หา ว่า เธอ แกล้ง ทำ”

“ไม่ได้ คิน ยา ดอก หรือ ?”

“เธอ พูด ว่า เธอ จะ ไม่ รับ ประทาน เพราะ เธอ หา ว่า เธอ แกล้ง
เธอ อยาก จะ ตาย”

“ตัก ชน นึ่ง ได้ ไหม ?”

“ไม่ ไหว ครับ เมื่อ เข้า ผม แอบ เอา ข้าว ไป ให้ เธอ รับ
ประทาน ช้อน เดียว ก็ อาเจียน ออก หมด”

“คุณ นาย ไม่ ไป เห็น เวตา เจ้า หล่อน ใช้ บ้าง หรือ ?”

“เปตา ครับ ท่าน มิ ได้ เหยียบ เข้า ไป ใน ห้อง ของ เธอ เลย”

“โอ! ช่าง กระไร เลย”

ข้าพเจ้า ร้อง ชื่น พรอม ด้วย หยด
หน้าตา ร่วง ลง ด้วย ความ ดัง ดำ

“ไม่ นึก เวทนา เจ้า หล่อน เสีย

จริงๆ ฉันขอฝากยากับของกินไปให้ห่อด้วย ระวังนะ! ระวังอย่าให้คุณนายเห็นเป็นอันขาด บอกห่อด้วยว่าฉันตั้งใจให้อุด้าหูกินยา”

บทที่ ๕

ข้าพเจ้ารำพึง อยู่ว่า จะไปเยี่ยมเจ้าห่อด้วยวิธีใดดี เพราะจะไปเยี่ยมตรงๆ ก็ไม่ได้ แม้จะเป็นมิตรกันก็จริง แต่คนตะเพก ในที่สุดตกตงว่าจะป็นหน้าต่างบ้านขึ้นไป พอตกกลางคืน ข้าพเจ้าก็หาบันไดไปพาดหน้าต่างห้องนอนเจ้าห่อด้วยบันไดย้งเจ้าห่อจนกระทั่งถึงพื้นต่าง ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกสดตดดังเวสใจเป็นที่สุด โดยความกระวนกระวาย ข้าพเจ้ารีบไปถึงห้องนอนเจ้าห่อด้วยเร็ว

ในห้องมีแต่แสงตะเกียงตานซึ่งจุดอยู่หริบหรีจวนจะดับอยู่แล้ว ภาพอันน่าทึ่งทอดอยู่บนที่นอน เจ้าห่อกำลังหลับ ข้าพเจ้าสังเกตดวงหน้าเห็นได้ว่าซุบผอมตงจนผิดรูป ขณะนั้นเจ้าห่อจนกระทั่งตะเมอออกมาเป็นถ้อยคำต่างๆ แต่ไม่ค่อยจะได้อธิษฐาน ข้าพเจ้าค่อยๆ นั่งลงข้างเจ้าห่อ พิจารณาหุดูเห็นมีแต่ความน่าตาเต็มไปทั้งแก้ม ใจข้าพเจ้าแห่งเหี่ยวสดตดด้วยความส่มเพชเหตอกำลังที่จะอดกลั้นน้ำตาไว้ได้ อนิจจา! ไม่มีใครเห็นอกดีตรีผู้กำพร้าอาภัพบ้างเลย

ทนนิดนั้น เจ้าหัดอนสดุ้ง แต่ค่อยๆ อดทน ข้าพเจ้า
ออกเสียใจ เพราะหน้าตาของข้าพเจ้า หยดตง ถูกแกมเจ้าหัดอนจึง
เป็นเหตุให้เจ้าหัดอนตน

เจ้าหัดอนมองหน้าข้าพเจ้าด้วยนัยน์ตาอันคลอไปด้วยอดสูชด
พร้อมด้วยคำพูดซึ่งออกจากริมฝีปากอันสิ้นริ้วว่า “พี่ขา! บาง
ทีน้องจะต้องตาในครึ่งนี้แหละ”

เจ้าหัดอนพยายามจะลุกขึ้นนั่ง แต่ข้าพเจ้าห้ามไว้และกระซิบ
บอกว่า “นอนเสียเถิด ยอติรัก! เพื่อเห็นแก่พี่ ขอให้น้องตั้งใจ
ให้ดี แต่อย่าให้กินยา”

“น้องได้รบประทานอะไรบ้าง?” ลึกครู่หนึ่ง ข้าพเจ้าได้ถามขึ้น
เพราะออกจะเข้าใจว่าอาการที่หนักตงมากเช่นนี้ คงเป็นด้วย
ไม่มีแรง เนื่องจากการอดอาหาร

เจ้าหัดอนสิ้นศีรษะแล้วก็โอ นัยน์ตาดูกวาว แต่งให้เห็นได้
ว่าเป็นความแค้นแต่เจ็บใจอย่างยิ่ง

เจ้าหัดอนลุกขึ้นเดินไปหยิบห่อยาและอาหารที่มุมห้อง ซึ่ง
คงเป็นด้วยเจ้าแม่รับฝากข้าพเจ้ามากองไว้ ข้าพเจ้าอ่อนวอนให้
เจ้าหัดอนรับประทาน เจ้าหัดอนมองหน้าข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง แล้ว
ก็อด้าห์แข็งใจรับประทาน

สังเกตเห็นว่า เจ้าหัดอนอ่อนเพลียไม่มีแรงเลย จึงบอก
ให้พยายามนอน เจ้าหัดอนกระทำตาม ไม่ช้าก็หลับ

ข้าพเจ้า นั่งเฝ้าอยู่อย่าง เงียบ ออก รูดัก พอใจ ที่เจ้า หด่อนเซอ
อย่างง่าย ดาย ครู่หนึ่ง เจ้า หด่อนไธ แต่ คน ชน อัก เด็ก นัยน์ตามอง
ดูรอบ ๆ ห้อง ประหนึ่ง จะคิด ว่า ข้าพเจ้าไป เสีย แล้ว พอ เห็น ว่า
ข้าพเจ้า ยัง อยู่ แด นัง อยู่ ช่าง ๆ ริม ฝาปาก ก็ ค่อย ฝน ยม ชน นิด ๆ แด
ค่อย ๆ พุด ด้วย เสียง อัน แฉ่ว เบา จน ข้าพเจ้า มิ สามารถ จะ ได้ ยิน

เจ้า หด่อน คึง มือ ข้าพเจ้า ไป วาง ไว้ กับ ออก ข้าพเจ้า เอียง หู ไป
ที่ ริม ฝาปาก เจ้า หด่อน ๆ กระซิบ ว่า “ขอ ได้ โปรด อย่า วิคต ถึง อาการ
ของ น่อง เดย บัดนี้ น่อง รูดัก ว่า ค่อย ดับาย ชน มาก แล้ว ไม่ ข้า
ก็ คง จะ หาย ดันนี้ แต่ การ ที่ น่อง ได้ ดำรง ชีวีต ไว้ ครอง นี้ ก็ เพราะ
เห็น แก่ พะ นะ คะ”

ข้าพเจ้า พยัก หน้า แด ย้ม กับ เจ้า หด่อน แล้ว พุด ว่า “ขอ พระ
ผู้ เป็น เจ้า จง อภิบาล รักษา น่อง ไว้ ให้ พัก ด้วย เกิด”

“พะ ควร จะ กลับ บ้าน ได้ แล้ว” เจ้า หด่อน พุด แด ไธ อีก ครั้ง หนึ่ง
“อย่า ทน อต นอน เพราะ น่อง ให้ มาก นั้ เดย การ กระทำ ของ พะ พะ นี้
จะ จารึก ไว้ ใน หัวใจ ของ น่อง จน วัน ตาย”

“นอน เสีย เกิด ยอด รัก!” ข้าพเจ้า พุด พดาง เอา ผ้า ห่มคลุม ให้
เจ้า หด่อน มอง หน้า ข้าพเจ้า อีก ครั้ง หนึ่ง แล้ว ก็ รอง ให้ ส่อน
พดาง พุด ว่า “เป็น พระคุณ แก่ น่อง อย่าง สุด ที่ แล้ว”

ดัก ครู่ หนึ่ง เจ้า หด่อน ก็ เป็น ปรกติ ดี

พอ ถึง เวลา ส้มควรว จะ กัดบ แต่ว ข้าพเจ้า จึง ก้ม ดง กระชิบ ทห
เจ้า หด่อน ว่า “ จง อยู่ ให้ สบาย นะ ยอด รัก พี่ ขอ ตาก ดับ บ้าน แด่ว
พรุ่ง นี้ จะ มา ใหม่ ”

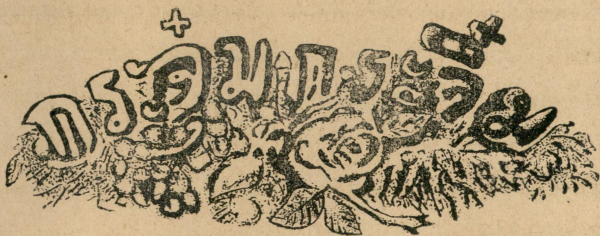
ต่อ จาก นั้น ข้าพเจ้า ก็ ไป เยี่ยม เจ้า หด่อน ทุก คืน ต่อ มา ๕ วัน
อาการ ไข้ ก็ หาย สิ้น ท ทำให้ ข้าพเจ้า รั้ง เบาใจ หมด ความ วิตก
ลงไป ได้ เปน อัน มาก

กิริณะ ภาษิต

๑ กามคุณ คือ เชื้อ เครื่อง เหยื่อ ต่อ เมื่อ ใคร บริโภค เข้า ก็ เท่า
กับ นก ถูก ขัง กรง ไว้ ใน บังคับ ย่อม กระดืบ กระด่าย ฉยาก ออก
จาก กรง ถ้า คราใด ได้ สัม อารมณ์ คิด ก็ ปดัม จิต จอด ตาม เพราะ
ความ หลง มิฉ คราใด ไม่ สัม หวัง ตั้ง จำแนง กิ่ง วง งง ชบ เขา เสรีว่า
หทัย เมื่อ ความ ดัจจริต มี เช่น นั้น อยู่ พิจารณ ด้ ให้ แน่ ค่อย แก้ว ไข
อย่า ทรวง หดง งม ชม อาตัย จึง จัก ได้ ชื่อ ว่า ดำรงชน ฯ

ส. สุชนินวดี

จ. ถ. อิศวเสนา รวบรวม.

คุณ นาย “ทำไมท่านจึงไม่ส่งช่างไปแก้กระดิ่งไฟฟ้าที่บ้าน
ฉันล่ะ?”

หัวหน้าช่างไฟฟ้า “รับประทาน กระผมได้ส่งคนไป ตาม คำสั่งของ
คุณ นาย แล้ว แต่เมื่อเขาไป ถึง บ้าน คุณนาย เขา กด กระดิ่ง เรียกให้
คน มา เปิด ประตู รับ เป็น หตาย ครั้ง หตาย หน้ ก็ หา มีใคร ออก มา ไม่ ดัง
นั้น เขา จึง คิด ว่า ไม่ มี ใคร อยู่ ใน บ้าน จึง กด บั เดี๋ย ซอรับ ”

หนู อ่อน เป็น เด็ก ชน มาก จน มารดา ไม่ รู้ จะ ว่า อย่างไร แล้ว จึง คิด
หา อุบาย ชู ให้ หนู อ่อน กตัญญู โดย พูด ว่า “ถ้า เจ้า ชน ชน อยู่ อย่าง นี้ ละ
ก็ เป็น ไม่ ได้ ชน สวรรค์ เพราะ คน ที่ จะ ได้ ชน สวรรค์ ต้อง เป็น คน ดี
ไม่ ชน อย่าง เจ้า ”

หนู อ่อน นั้น นึก ครุ่น คิด แล้ว ตอบ ว่า “หนู เคย ไป ดู ตกร สัตว์
ครั้ง หนึ่ง เคย ไป บ้าน คุณ ตูร ส่อง ครั้ง นอกจาก นั้น แล้ว หนู ไม่ อยาก
ไป ที่ ไหน อีก ”

คุณผู้ชาย ต้องการให้ คนใช้ แหว่น รูป ทาง ด้าน ขวา ของประตูห้อง
รับแขก ส่วน คุณผู้หญิง ต้องการให้ แหว่น ทาง ซ้าย เลย เกิด ทะเลาะ
กันขึ้น คุณผู้ชาย ก็ บง การ ออก คำสั่ง อย่าง เฉียบ ขาด ให้ คนใช้ ปฏิบัติ
ตาม คำสั่ง ของ ตัว คุณผู้หญิง ก็ บง การ เช่นเดียวกัน ฝ่าย คนใช้
ก็ หัว หมุน ไม่ รู้ จะ ปฏิบัติ อย่างไร ถูก ใน ที่ สุด คนใช้ ก็ พลาด บันได ขึ้น
ไป ตก ตะป สำหรับ แหว่น รูป ใต้ ทั้ง สอง ข้าง

คุณผู้ชาย แปลงใจ จึง ถาม ว่า “ เอ็ง ทดง ตก ทาง ซ้าย ใต้ ด้วย
ทำไม วะ ? ”

คนใช้ ตอบว่า “ ผม ตก ใต้ เพื่อ ป้องกัน ความ ต่ำมาก ของ ผม ที่
จะ ต้อง หา ตะป และ บันได สำหรับ ตก ทาง ด้าน ซ้าย ใน วัน พรุ่งนี้ ครับ ”

ครั้น วัน พรุ่ง นี้ รูป นนไฟต์ มา คิด ทาง ด้าน ซ้าย สัม กับ คำ พูด
ของ คน ใช้

คนใช้ เปิด ประตู ห้อง นอน ใน โยเค็ด ห้อง หนึ่ง ซึ่ง เต้น ไฟ ส่อง เลี้ยง
กัน ขรม แล้ว พูด ว่า “ ท่าน ที่ อยู่ ห้อง ข้าง นี้ ท่าน ให้ ผม มา เรียน ว่า ไป รด
ส่ง บเลียง ดง ตัก เด็ก น้อย เพราะ ท่าน ผู้ นั้น อ่าน หนังสือ ไม่ได้ ”

เจ้า ของ ห้อง ตอบ “ แกลไป บอก กับ เขา เอะ ว่า เขา ควร รู้ ตัก
ทะยาย มาก ที่ อ่าน หนังสือ ไม่ได้ ดู แค่นี้ ซี ฉนั้น อ่าน หนังสือ ได้ ตั้ง แต่
อายุ ห้า ขวบ แน่ะ ”

คุณเถิง “ ยัง ไง เมื่อ คน นก ตบ บ้าน ดิก ถูก เมีย เท คั้น หรือ เป่า ? ”

คุณเบ้ง “ แกล ไม่ รู้ ว่า การ ที่ เมีย เปน ครุ นั้น ดี อย่างไร ? ดู ชี ! ”

เมื่อคนนั้นกลับบ้านพัก หล่อนไม่ว่าอะไร กันสัก คำเดียว นอกจากตง
โทษกันโดยให้เขียน คำว่า ‘ฉันจะไม่กลับ บ้านอีกเกิน ๑๐ นาฬิกาต่อไป’
๑๐๐ ครั้ง ดีไหม?”

คดีที่กำลังพิจารณาได้ ส่วน อยู่ ไม่เป็น คดี สำคัญ อะไรนัก แต่
ท่าน ทนาย ความ หนึ่ ม่ อยาก แดง โฉวหาว จึง กระทุ้งถาม พยานจำเตยว่า
“พยาน มี อายุ ดิบแปด ปี ไม่ ใช่ หรือ? พยาน ทำมา หากินโดย
วิธี อย่างไร?”

“กระผม ยัง มิได้ ทำมา หากินโดย ทางหนึ่ง ทางใด”

“อ้อ, ถ้า เช่นนั้น พยาน คงชน อยู่ตาม ถนน ซี่?”

“อย่างนั้น ครับ”

“บิดา พยาน มี อาชีพ ทางใด?”

“กระผม ไม่ ทราบ”

“บิดาพยาน ไม่ ได้ หาเงิน ทางหนึ่ง ทางใด เพื่อเลี้ยงครอบครัวหรือ?”

“กระผม เห็น เขา หายไป ทางไหน ไม่ ทราบ วัน ยังคำ แต่ นาน ๆ
ที่ ก็ เห็น เขา มี เงิน ติด กระเป๋า มา มาก ๆ ไม่ ทราบว่า หาเงิน ทางใด”

“ถ้า เช่นนั้น ก็ แปลว่า บิดา พยาน เป็นคน เหลวไหล เกียจคร้าน คอย
ฉก ฉัก เขา กิน ไม่ เอาจาน เอา การ ให้ เป็น ที่ เปน ทาง นั้น ซี่?”

“กระผม ไม่ ทราบ ถ้า ท่าน อยาก ทราบ ก็ โปรด ถาม เขา ดู เขา
นี้ อยู่ บน บัดดัง ก็นั้น เน้”

“ผมขอตัวสำหรับเด็กคนนี้ด้วยครับ” คนตรวจตัวรถ
วางพุดกับยายแม่ปลาร้าคนหนึ่ง ซึ่งมีเด็กคนหนึ่งอยู่ข้างๆ แต่ยาย
แม่ปลาร้าบอกว่าไม่มี ทั้งไม่ยอมเสียค่า โดยอ้างสำหรับเด็ก
คนนั้นด้วย

“ถ้าคุณยายไม่ยอมเสีย ผมจะให้รถหยุดแถวใต้เด็กคนนี้ลง”

“ผิดเหมือนกัน—ฉันก็คิดเหมือนกัน”

“คุณยายควรระวังกฎของการโดยสารรถ เด็กคนนี้อายุเท่าไร
ครับ?”

“ไม่รู้ ฉันไม่เคยรู้จักเขา มาแต่ก่อนเคย”

นักคุย “กระบวนใช้ส้วตังก์ไม่ใคร่เปิดองแต่กันนับว่าเป็นที่หนึ่ง
และเมื่อจะใช้แล้ว ต้องให้เป็นประโยชน์ สัมกับส้วตังก์ที่เสียไป ไม่
ใช้อย่างที่เขาเรียกกันว่าเท่งน้ำ เช่นส้วตังก์ที่ตั้งหนึ่ง อย่างนี้ กัน
ใช้ได้ตลอดเดือนกว่าๆ—”

นักถาม “เฮ้, แก่นะ ใช้ส้วตังก์ที่ตั้งหนึ่ง ตั้งเดือนกว่าๆ?”

นักคุย “แน่ล่ะสิ แก่รู้ไหม ว่ากันใช้อย่างไร?”

นักถาม “กันจะไปรู้ ไหน แก่ใช้อย่างไร?”

นักคุย “ครืออย่างนี้ กันมีเพื่อนคนหนึ่งอยู่ในตอนคอน กัน
ทั้งหนังสือไป ถึงเขาต้องเสียส้วตังก์ที่ตั้งหนึ่ง พอหนังสือถึง
ไปรษณีย์แล้ว ตั้งแต่วันนั้นมา ตะแถ่เอ๋ย ดูยายส้วตังก์ที่ตั้งหนึ่ง ของ
กันมันใช้คนเดียว หัวซุก หัวซุน ทั้งฝรั่งมั่งค่าต้องวิ่งเอาหนังสือไปให้
เพื่อนกันที่ตอนคอนจนได้ เด็ดไหม?”

เขา “ถ้า สัมมุติ ว่า ฉัน จะ ปล้ำ จูบ หัดอ่อน ดักที่ หัดอ่อน จะ ว่า
อย่างไร ?”

เจ้า หัดอ่อน “ก็ หาก ฉัน สัมมุติ ว่า จะ ตบหน้า แก ดักที่ แก จะ ว่า
อย่างไร ?”

ครู ภาษา อังกฤษ “คำว่า ‘เปิด’ แปลว่า อะไร นาย มั่ง ?”

นาย มั่ง ใจ เต๋ก ชื่น ยืน “แปลว่า กุ๊กใหม่ ครับ”

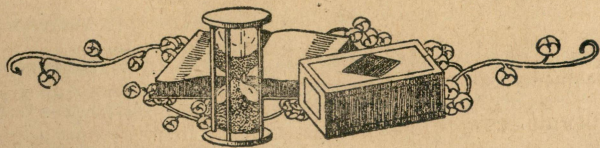
ครู ภาษา อังกฤษ “เห็น จะเป็น ภาษา ที่ โดก พระ องค์ าร พุทธ กัณ
กระมัง ?”

นาย มั่ง “มิได้ ครับ กุ๊กใหม่ ก็ คือ ไซ้ มุก ๆ ก็ คือ ‘เปิด’”

นัก เถง โต “กระบวน ยิง ฟัน ตะ กี่ นื่อง เปน มือ ขวาท เดียว พ
บอก มา เถอะ ว่า จะ ให้ ยิง ฟัน กับ ใคร นื่อง เปน ไม่ ต้อง ถัด มั่น ทงหมด”

พ่อ เต๋า “ยัง จะ มา คุด ตีก เมื่อ วาน ข้า เห็น เอง วง หน อ้าย
คราม เปน หมา ท เดียว”

นัก เถง โต “ก็ เวตา จิง หนั ฉัน ยิง ฟัน พี่ เห็น ไหม ตะ ?”

ใจฉันลืบลืม.

คดี ดักดัก แห่ง มหานคร ของท่าน ราม จิตติ ที่เราได้ นำมาลง เป็นลำดับ
รวม ๗ เรื่อง ทั้ง ๗ ใน ตอน นั้น นั้น เรา สุด จะ หา ถ้อย คำใด มา กล่าว
ให้ สัม กับ ความดี ของ เรื่อง และ จำนวน โฉนด ของ ผู้แปล ได้ ไม่ ยิ่ง
กว่า นั้น เรื่อง นี้ ยัง ให้ ประโยชน์ เป็น เครื่อง ช่วย ให้ เรา ทราบ ถึง วิธี สืบ
สวน คดี ออก ฉกรรจ์ ได้ เป็น อย่างดี เช่น ใน คดี ที่ ๗ ข้อ คดี ถนน เทเรส ที่
ลง ใน ตอน นั้น นั้น ถ้า จะ คิด แต่ เฉิน ๆ แล้ว ก็ ต้อง เห็น ว่า เป็น เรื่อง ที่
เกิด ขึ้น อย่าง ชรรมา โดย แท้ คง จะ ไม่ มี ความ ดักดัก ประการใด เลย
ต่อ เมื่อ สืบ สวน คำหา คำ เจื่อน ไป จน ที่ สุด จึง ทราบ ถึง แผน หมาย
อัน ฉลาด ดี ที่ ของ พวก เหล่า ทูจรี ได้ และ เรื่อง นี้ ก็ ได้ เกิด ขึ้น เมื่อ
ภายหลัง วัน เช่น สัญญา ลง กับ ประเทศ เยอรมัน นั้นเอง จึง เป็น เรื่อง
อย่าง สัม สัมัย แต่ ท่าน ไม่ ควร จะ ยอม ให้ โอกาส ผ่าน พัน เรื่อง นี้ ไป เสีย เลย

เรื่อง “ผู้ทะเล” ของ มยช ก็ เป็น เรื่อง กล่าว ถึง พฤติเหตุ ที่ เกิด
ขึ้น จริง ๆ อย่าง สัม สัมัย อีก เรื่อง หนึ่ง ทั้ง ยัง มี คำ เรื่อง แปลก กว่า
เรื่อง ใด ๆ ที่ ได้ นำ มา ลง มา แล้ว ทั้ง นั้น กล่าว คือ เป็น เรื่อง ชนิด ที่ เรียก
ว่า “นิยาย แห่ง ทะเล” ส่วน จำนวน โฉนด นั้น เรา กذا กล่าว
ได้ ว่า ไม่ มี ที่ ดี เลย สัม ลักษณะ ทุก ประการ สิ่ง ที่ ควร ชม เป็น พิเศษ

ก็คือ เรื่อง ผู้แต่งได้ร้อยกรองขึ้นโดยความคิดของตนเอง อาจมีแต่เค้าเรื่อง ตามที่ทราบ มาเท่านั้น หาได้แปล แปลง จาก เรื่องใดหรือเรื่องในภาษาต่าง ประเทศไม่ ผู้แต่งได้บอกแก่เราว่า เรื่องนี้ยังมีต่อไป เป็นลำดับ แต่ในเรื่องหนึ่งๆ ไม่ติดต่อกัน จะทยอยในตอน ๑ ๆ เท่านั้น เป็นแต่ว่า บุคคล ซึ่งมีนาม สมญา ว่า “ผู้ทะเล” ในท้องเรื่องนั้น จะเป็น ตัวตกร คำคัญ ทุก ๆ ตอน หรือ อีก นัย หนึ่งก็คือ นายผล บัวดอย จะเล่า การ ผจญภัย ในท้อง ทะเล ซึ่งตนเอง ได้ ประสบ มาเล่าสู่ ให้ท่าน ฟัง เป็น ลำดับ ไป

เมื่อ พูด ถึง เรื่อง “ผู้ทะเล” ทำให้คิด ไปว่า คงจะมี หาย ท่าน ที่นึก ประหลาดใจ ว่า ศัพท์ ไทย ได้นำ เรื่อง ที่มี คำ “ผู้” นำหน้า และ เรื่อง ที่เกี่ยวกับ ผู้ ๆ ต่าง ๆ ลงไว้ ถึง ๕ เรื่อง คือ (๑) ผู้หรือไม่ใช่ (๒) ผู้วัดจอมกราน (๓) ผู้หยอก (๔) ผู้ทะเล (๕) ภูตโทรศัพท์ ซึ่งได้นำลงใน ตอน นี้ แท้จริง เรื่อง เหล่านี้ กับ เค้าเรื่อง แปลก ๆ ต่าง ๆ กัน หาได้มีความ หมายถึง ตรง ไป ถึง ภูต ผู้สืบคำ ทุก เรื่องไม่ เช่น “ผู้ทะเล” ก็ เป็นแต่เอา นาม สมญา ของ บุคคล ใน ท้อง เรื่อง มา ตั้ง เป็น ชื่อเรื่อง ส่วน “ผู้วัดจอมกราน” กับ “ผู้หยอก” ก็ เป็นแต่ เพียง ผู้ปลอมน ที่คว่ำ จัด เป็น เรื่อง “ผู้” จริง ๆ ก็ เพียง เรื่อง “ผู้หรือไม่ใช่” กับ เรื่อง “ภูตโทรศัพท์” เท่านั้น

เรื่อง ภูต ผู้สืบคำ นี้ ได้ เป็น ปัญหา ประจำ โลก มา นาน และ ได้ โต้เถียง กัน มา หนัก ค่อ หนัก แล้ว ก็ ยังไม่ มี ใคร ตัดสิน เด็ดขาด แต่ พิสูจน์ ให้ ได้ ความจริง ว่า ผู้มีจริง หรือ ไม่ การ ที่เรานำ มา ต

ไว้ก็เพื่อจะให้ท่านผู้อ่านเห็นว่ามิใช่แต่ชาวเราเท่านั้นที่หลงเชื่อ แม้แต่ชาวอังกฤษซึ่งเป็นผู้ได้รับความเจริญเป็นอันดีแต่ก็ยังมีวาทะเชื่อว่าผู้มีจริงอยู่ทั้งเพื่อเป็นทางพิจารณาหาความจริงของท่านทั้งหลายในเรื่องภูมิปัจจุบันต่อไป

เรื่องหมัดแม่นของ ส. อันติกรานนท์ นับว่าเป็นเรื่องไทยเรื่องแรกของผู้แต่ง และถึงแม้ว่าผู้แต่งจะได้เป็นผู้แปลเรื่องมามากแต่ก็ตาม (เช่น บุษาคามรัก, อาแซงตุแบ่ง ๘๓๓, สังคราม ต้มชาติ ฯลฯ) แต่สำหรับเรื่องนี้ผู้แต่งรับรองว่ามีได้แปลแปลงมาจากเรื่องในภาษาต่างประเทศเลย ได้แต่งด้วยความคิดความเห็นโดยดัดแปลง และได้ขอให้เราก่อร่างออกตัวในส่วนด้านนวนิยายไว้ในที่นี้ด้วย อย่างไรก็ตามเราหวังว่าท่านผู้อ่านคงจะให้ภัยกับทั้งพลอยแสดงความคิดเห็นต่อเราด้วย สำหรับการที่นักประพันธ์ซึ่งได้รับความนิยมนานในวงการอ่านหนังสือผู้ที่ได้มาจดทะเบียนเป็นชาวคณะศัพท์ไทยแล้ว

เรื่องน้ำใจของคุณน้ำของ ช.ป. ต. นั้นก็เป็นเรื่องที่ประติษฐานแต่งขึ้นโดยดัดแปลงเช่นเดียวกัน เดือนนี้ได้นำลงตอนแรกและจะได้นำตอนจบลงในเล่มประจำเดือนหน้าต่อไป เรื่องนี้เราขอรับรองว่ามีทั้งเรื่องผิดแปลกกว่าเรื่องใด ๆ ทั้งสิ้น ซึ่งท่านจะได้ทราบเมื่อได้อ่านจบแล้ว เราขอขอบใจผู้แต่งมาก ที่ได้พยายามร้อยกรองส่งมาอุดหนุนไว้ในที่นี้ด้วย

ส่วน “ประโยชน์ คำขวัญ” ของ ชุน พัทธกัญ ธาร, พิศุจน์ อักษร ของ ศ. ประธานทอง แต่ ภาษิต ส่องนัย ของ นายโป้ ไพรคุปต์ เราไม่จำเป็น ต้อง บอก ว่า เป็น เรื่องดี เพียงใด เพราะ ตัว หนังสือ แสดง ให้ท่าน ทราบ อยู่ เพียง พอแล้ว กับกระจุม กระจิม ของ จ. ต. อิศวเดนา นัน ต้อง นับว่า เป็น เรื่อง ที่ พอ จะช่วยให้ท่าน ได้รับความ บรรเทิง ใจ ได้ ส่วนหนึ่ง

เดือน นี้ ก็ เป็น เดือน ที่สุด ของ ปี พระพุทธ ศักราช ๒๔๖๔ แต่ เดือน นี้อาจ จะเปลี่ยน เป็น พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เมื่อ โลก หมุนไป เช่นนี้แล้ว ศัพท์ ไทย ซึ่ง เป็น ส่วนหนึ่ง ของ โลก ก็ จำต้อง หมุนไป ตาม โลก กล่าว คือ จำต้อง เปลี่ยน โฉมหน้า ให้ ดึง ขึ้น แต่จะเปลี่ยน เป็น อย่างใด นั้น เรา ยังไม่ อยาก กล่าวไว้ ให้ตึงเครียด ใน ที่นี้ ขอ กล่าว แต่ เพียง ว่า ก่อนหน้า เดิม ประจำ เดือน เมษายน พ. ศ. ๒๔๖๕ จะ ทำให้ท่าน ประหลาดใจ มาก คือ จะได้นำ เรื่อง ที่ท่าน เกือบ จะ พากันลืม เสีย หหมด แล้ว นั้น มา ลงไว้ ให้ เป็น ที่ รุกก แห่ง การ ชน ปี ใหม่ และ นอกจาก นี้ ท่าน จะได้อ่าน เรื่อง ยาว เรื่อง สั้น ตอน แต่ ตอนๆ แต่ ดี ๆ ทั้ง สั้น ซึ่ง เวลานี้ เรา ได้ จัด สรร เြียมไว้ พร้อมแล้ว กับ ยังมี สิ่งอื่น ๆ อีก มาก มาย หลายประการ ที่ จะ เปลี่ยน แปลง ให้ สู้ ความ เจริญ ตาม กาล สมัย นิยม เพื่อ ประโยชน์ แห่งท่าน ผู้อ่าน ทั่วไป และใน ที่ สุดนี้ เรา ขอ แสดง ความ ยินดี ต่อ ท่าน ผู้อ่าน ทั้ง หลาย ที่ ได้ มี อายุ ยืน ยง คง ทน ตลอดจน มา โดย ความ สดุดี ภาพ ไว้ ใน ที่ นี้อย่าง เทอญ

สวดธรรม

นี่คือเรื่อง ซึ่งลงในศัพท์ไทยเพิ่งจบลง เมื่อตอนที่ เราได้เขียน
รวมเป็นเล่มเดียว ท่านผู้ใดต้องการโปรดสั่งซื้อ ขายเป็นเล่ม
ละ ๑ บาทเท่านั้นค่าส่งไม่คิด

พระอัญญา

ควรซื้อหรือไม่ว่

นี่ก็อีกเหมือนกัน ท่านควรจะมีไว้ให้เป็นเล่มเดียว เพื่อ
สะดวกแก่การดูสวดราช ของท่านได้ง่ายขึ้น ขายเป็นเล่ม ละ ๕๐ สตางค์
ค่าส่งไม่คิด

เหมือนดั่งมัย ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ ออกในงานสวนจิตรลดามัย ยัง
มีขาย ถ้ามาซื้อเองครบชุด ราคา ๗๐ สตางค์ ถ้าจะให้ส่งถึงบ้าน
ราคา ๑ บาท